HENRY MILLER

Clichy'de Sakin Günler

ARA YAYINCILIK

Clichy'de Sakin Günler

HENRY MILLER

CLICHY'DE SAKİN GÜNLER

Ara Yayıncılık

ara yayıncılık *84*
Edebiyat Dizisi *01*
Birinci Basım: *1992*
© Ara Yayıncılık, *1992*
Yapıtın Özgün Adı:
Quit Days In Clichy
Kapak Tasarımı: Vedat Çorlu
Dizgi: Eflatun Dizgievi, *511 63 19*
Baskı: Doğan Ofset, İstanbul
ISBN 975-373-041-1
Ara Yayıncılık
Ankara Cad. Konak Han No. 43-8
Cağaloğlu-İstanbul
Tel. 527 87 30 - 526 96 87

HENRY MILLER

CLICHY'DE SAKİN GÜNLER

Türkçesi:
Ahmet Atalağ

ara yayıncılık

Yazarken, gece artık yavaşça çöküyor ve insanlar akşam yemeğine çıkıyorlar. Yine Paris'te sık sık rastlanan o gri günlerden biri. Apartman bloklarının etrafında düşüncelerimin yumağını açmak için turalarken iki şehir (New York ile Paris) arasındaki korkunç karşıtlığı düşünmekten kendimi alamıyorum. Aynı saat, aynı çeşitten bir gün ve dahası bir Fransızın kulaklarında çağrışımlar uyandıran ve az çok gris* ile benzeşen, duygu ve düşünceler uyandıran gri sözcüğü bile. Çok önceleri Paris sokaklarında dolaşarak dükkan vitrinlerinde sergilenmiş olan sulu boya resimleri seyrederken, Payne'nin grisi olarak bilinen şeyin, tuhaf bir biçimde tablolardan kaybolduğunu farketmiştim.

Bu konuya şunun için değiniyorum, çünkü Paris herkesin bildiği gibi olağan üstü gri bir şehirdir. Ve çünkü, suluboya sahasında Amerikalı ressamlar bu ismarlama griyi çok yoğun ve sabit fikirli bir biçimde kullanırlar. Fransa'da, görünüşte grinin tonları sonsuzdur, burada grinin gerçek ve cansıkıcı anlamı kaybolmuştur.

Paris'te tanışmış olduğum grinin o sınırsız dünyasını düşünüyordum, çünkü şu anda bulvarların oralarda her zamanki gibi ağır ağır gezinirken, içimde eve dönmek ve yazmak için büyük bir isteğin kabardığını hissediyorum. Bu ise mutat alışkanlıklarımın tam bir ters yüz oluşu.

Orada günüm sona erebilirdi, ve belki de içgüdüsel ola-

* Gris: Külrengi

rak kalabalığın içine karışmaya ve onun içinde erimeye başlayacaktım. Oysa buradaki her tür renkten, nüanstan ve bütün belirlenimlerden yoksun olan kalabalık beni daha çok kendi içime, gerisin geriye kendi odama, hayal dünyam içinde artık yitip gitmiş bir hayatın öğelerini, ayrıntılarını bulmaya iter. Bunlar öyle öğelerdir ki, harmanlanıp özümsendikleri zaman sürekli ve uyumlu bir varoluşun yaratılması için vazgeçilemez olan, o yumuşak ve doğal gri tonları yeniden üretmemi sağlarlar.

Böyle bir günde ve böyle bir saatte Rue Laffitte boyunca herhangi bir noktadan Sacre Coeur'a doğru bakmak beni kendimden geçirecek bir vecit hali içine sokmaya yetebilir. Bu vecit hali karnımın aç ve uyuyacak yerimin olmadığı zamanlardaki aynı haldir. Burada cebimde binlerce dolar dahi olsa, içimde bu kendinden geçme halini yaratabileceğine dair hiçbir belirti hissetmem.

Paris'teki gri günlerde her nedense kendimi hep Place de Clichy'e doğru yürürken bulurum. Clichy'den Aubervilliers'e doğru uzanan güzergahta cafeler, restaurantlar, tiyatrolar, sinemalar, tuhafiyeciler, oteller ve randevuevleri sıralanmışlardır. Burası 42. ve 53. caddeler arasında kalan küçük bölgeye tekabül eden bir Paris Broadway'idir. Broadway hızlıdır, başdöndürücüdür, göz kamaştırıcıdır ve oturacak yer yoktur. Montmartre ağır, tembel ilgisiz ve bir ölçüde pejmürde, tohuma kaçmış ve keyifsiz görünür, baştan çıkaracak kadar büyüleyici değildir, kıvılcımlar saçmaz fakat için için

yanan bir alev ile parıldar. Broadway heyecan verici görünür, zaman zaman da büyüleyicidir, fakat ateşi ve sıcaklığı yoktur. O pırıl pırıl aydınlatılmış asbestten bir gösteridir, reklam ajanslarının bir cennetidir. Montmartre eskimiş, solmuş, kaçık, açıkça kötülüğünü sergileyen, bozuk, paragöz ve aşağılıktır. O herhangi birşeyin çekiciliğine kıyasla daha itici, ama sinsi bir biçimde itici oluşu gibi kötülüğün ve fuhuşun ta kendisidir. Orada hemen hemen sadece orospular, pezevenkler, katiller ve kumarbazlarla dolu barlar vardır, öyle barlar ki, binlerce kez kafanızı çevirip sıyırtsanız bile, sonunda sizi içlerine doğru emerler ve sizden bir kurban olmanızı isterler.

Bulvara açılan yan sokaklarda ise oteller doludur. Bu otellerin etrafa yaydıkları fesat öylesine yoğundur ki, onlardan birisine adımınızı atacağınız aklınıza geldiği anda tüyleriniz diken diken olur. Ama kaçınılmaz olan birşey vardır: Günün birinde onlardan birinde bir geceyi, belki bir hafta veya bir ayınızı geçirceksinizdir.

Ve gün gelecek bütün hayatınızı değiştiren bu yerlere öyle bağlanacaksınız ki, bir zamanlar sefil, murdar ve zavallı olarak seçtiğiniz sıfatlar orası için büyüleyici, okşayıcı ve güzel olarak değişecektir. Montmartrenin bu sinsi büyüsü sezinlediğim kadarıyla, büyük çapta gizlisi saklısı olmayan cinsellik trafiğinden ileri gelmektedir. Sex romantik değildir, özellikle ticari bir meta haline getirildikten sonra... ama yine de bir aroma yaratır, tadı acı ve nostaljik olan bir aro-

ma, öyle ki, pırıl pırıl aydınlatılmış Gay White Way'den daha çekici ve baştan çıkarıcıdır. Evet, evet, şurası gün gibi açıktır, cinsel hayat loş ve kasvetli ışık içinde daha iyi serpilir ve boy atar. Memleketim dediğim yerde de alacakaranlık içinde herşey yolundaydı, ama neon ışıklarının parıltısı içinde hayır!

Place Clichy'nin köşe başında Cafe Wepler vardır. Burası uzunca bir süre uğrak yerim olmuştur. Burada kâh içerdeki kâh dışarıdaki masalarda, her türlü havada ve günün her saatinde otururdum. Defalarca okunmuş bir kitap gibi tanırdım burasını. Garsonların, idarecilerin, kasiyerlerin, orospuların ve müşterilerin ve hatta tuvaletlerdeki hizmetkarların yüzleri bile belleğime kazınmıştı sanki. Onlar hemen hemen hergün okuduğum bir resimli romanın kahramanıydılar. 1928 yılında karımı da koluma takmış bir halde Cafe Wepler'den içeri adım attığım ilk günü anımsıyorum. İlk gün geçirdiğim o şok unutulur cinsten değildi. Terastaki küçük masalardan birinin üzerine alkol duvarını aşmış bir orospu, boylu boyunca yığılmıştı ve kimse yardımına koşmuyordu. O an Fransız'ların duygusuz kayıtsızlığından dolayı hem şaşırmış hem de tiksinmiştim. Hâlâ da öyle, onları tanıdıkça ve onlarda keşfettiğim bütün iyi niteliklerine rağmen...

"Hiçbir şey yok... sadece bir orospu... sadece sarhoş o kadar " Bu sözcükler hâlâ kulağımda uğuldar.

Oysa bu davranış tam anlamıyla, gerçekten Fransızdır ve

eğer onu kabul etmeyi öğrenemezseniz Fransa'da geçireceğiniz günler zehir olacaktır.

Gri günlerde, büyük Cafelerin salonları haricinde her yerde üşütücü bir serinlik kol gezerken, Cafe Wepler'de akşam yemeğine gitmeden önce bir veya iki saat geçirmek benim için vazgeçilemez bir alışkanlıktı. Etrafı kaplayan o şen hararet genellikle kapı girişine yakın oturan orospulardan yayılırdı. Ve yavaş yavaş peylediklcri müşterilerine dağıldıklarında Cafenin salonu sadece sıcak ve şen olmakla kalmaz rayihalı bir hal alırdı. Loşlaştırılmış ışık içinde sanki kanat çırparak, titreyen parfümlü ateş böceklerine dönerlerdi.

Bir müşteri bulacak kadar şansı yaver gitmeyenler ağır ağır sokağa doğru seğirtirler ve çok geçmeden geri dönerek eski yerlerine otururlardı. Kasılarak hava basan diğerleri ise gece mesaisi için taptaze ve hazır görünürlerdi. Genellikle toplandıkları köşe bir borsayı andırırdı, bir sex pazarı, diğer borsalarda olduğu gibi inişleri ve çıkışları olan bir borsa. Bana göründüğü kadarıyla yağmurlu bir gün, işler için genellikle iyi bir gündü. Darbımeselin söylediği gibi, yağmurlu bir günde sadece iki şey yapabilirsiniz ve orospular asla iskambil oynayarak vakit kaybetmezler. Yağmurlu bir günün öğleden sonrasıydı ve Cafe Wepler'e yeni gelen birisine gözüm ilişmişti. Alışveriş için dışarı çıkmıştım ve kollarım kitaplar ve fonograf plakları ile doluydu. Herhalde o gün Amerika'dan beklenmedik bir havale almış olmalıydım, çünkü yaptığım alışverişe rağmen cebimde hâlâ birkaç yüz

Frank vardı.

Alışverişin döndüğü yerin yakınında oturmuştum, bu aç ve kaşınan kuş sürüsü ile çevrilmiş olmama karşın onlardan yakamı sıyırmakta güçlük çekmemiştim. Çünkü bakışlarım Cafe'nin uzak bir köşesinde tek başına oturan ve insanı esriten bir güzelliğin üzerinde mıhlanmıştı.

Onu aşığı ile randevusu olan ve randevuya erken gelen çekici bir kadın olarak düşünüyordum. Ismarladığı aperatif herkesin harcı olan bir içki değildi. Masasının etrafından geçen erkeklere zaman zaman yönelttiği bakış hiçbirşey ima etmeyen ama dopdolu, sabit bakışlardı. Bir Fransız kadını, bakışlarını bir Amerikalı veya bir İngiliz kadınının kaçırdığı gibi kaçırmaz-- Etrafına dikkatleri üzerine çekmek için açıkça bir çaba göstermeksizin, sakin sakin ve bir ölçüde de değer biçerek bakmaktaydı. Vakur ve farklı birisiydi, tam anlamıyla huzur içindeydi ve kendi kendine yeter bir hali vardı. Bekliyordu. Ben de bekliyordum. Yaklaşık yarım saatlik bir süre içinde birkaç kez bakışlarını yakalamıştım ve uygun bir üvertür yapabilecek birisini beklemekte olduğuna inanmıştım. Genellikle erkeğin başı veya eli ile bir işaret yollaması kızın masasından kalkarak size katılması için yeterli olurdu. Eğer o çeşitten bir kız ise-- Hâlâ kesinlikle emin değildim, söylcyebileceğim, bana çok iyi, çok düzgün görünüyordu ve çok iyi terbiye edilmiş...

Garson yeniden masama geldiğinde kızı göstererek onu

tanıyıp tanımadığını sormuştum. Tanımadığını söyleyince ona kızı masama davet ettiğimi ve bana katılmasını arzu ettiğimi söylemesini istemiştim. Garson mesajımı iletirken kızın yüzündeki ifadeyi gözlüyordum. Kızın gülümsemesi ve benim bulunduğum yere doğru kabul ettiğini belirten bir işaret yollaması içime büyük bir heyecan salmıştı. Masasından kalkarak hemen yanıma geleceğini umuyordum, oysa bunun yerine oturmaya devam ederek yeniden gülümsemişti. Bu sefer daha da tedbirlice, bunun ardından başını çevirerek pencereden dışarı hülyalı bir şekilde bakmaya başlamıştı.

Olaya başlangıç yapmak için bir iki dakikanın geçmesine karar vermiş, masasından kalkmak için en ufak bir niyeti olmadığına iyice emin olduktan sonra, ben masamdan kalkarak onun masasına doğru yollanmıştım.

Masasına gelince beni oldukça içten bir biçimde selamlamıştı, o kadar içten ki, sanki öteden beri tanışıyorduk. Fakat biraz telaşlandığını hissetmiştim, neredeyse canı sıkılmıştı. Masasına oturmamı isteyip istemediğinden emin değildim, fakat herşeye rağmen oturmuş ve içkilerimizi ısmarladıktan sonra hemen sohbeti koyulaştırmıştık. Sesinin tonu gülümsemesinden de heyecan vericiydi. Bu ses hafifçe alçak perdeli, iyi bir tonda ve gırtlaktan gelen bir sesti. Bu yaşamın içinde olmaktan dolayı mutlu olan, kendini veren, dikkatsiz ve yoksul, elinde tuttuğu bir nebze özgürlüğü korumak için herşeyi yapacak olan bir kadının sesiydi. Bu bir vericinin, bir harcayıcının sesiydi. Cazibesi yürekten çok diyaframa

erişiyordu.

İtiraf etmeliyim ki, kendi masasına gelmemle bir hata yaptığımı açıkladığında oldukça şaşırmıştım.

"Senin anladığını sanmıştım" demişti, "sana dışarıya çıktıktan sonra katılacaktım.

"İşte bu sana telepatik olarak anlatmaya çalıştığım şeydi." Ardından burada bir profesyonel olarak tanınmak istemediğini ima etmişti. Yaptığım gaftan dolayı özür dileyerek yerime geri dönmeyi teklif edince bunu nazik bir jest olarak kabul ederek olayın aslında o kadar büyütülmemesi ve üzerinde durulmaması gerektiğini elimi sıkarak ve cana yakın bir gülümseme ile belirtmişti.

Masanın üzerine koymuş olduğum paketler ile ilgileniyormuş gibi görünüyordu, konuyu çabucak değiştirerek "Bütün bunlar da nedir?" diye sormuştu.

Onu pek de ilgilendirmeyen şeyler olduğunu ima ederek;

"Sadece kitaplar ve plaklar" deyince,

"Fransız yazarlar mı?" diye sormuştu, bu bana içten bir çoşkunun dışavurumu olarak görünmüştü.

"Evet" demiştim, "Ama korkarım oldukça sıkıcı şeyler, Proust Celine, Elie Faure... siz herhalde Marurice De Kobra'yı tercih ederdiniz, değil mi?"

"Lütfen onları görmeme izin verin, bir Amerikalının ne türden Fransız kitapları okuduğunu görmek istiyorum.

Paketi açarak Elie Faure'nin kitabını uzatmıştım. Kitap *Ateş ve Su Üzerinde Dans*'tı. Oradan buradan okuyarak küçük nidalar çıkararak ve gülümseyerek sayfaları çeviriyordu.

Ardından, kitabı düşünceli bir biçimde masanın üzerine koyarak, kapağını kapattı ve ellerini sanki kitabı kapalı tutmak istercesine kitabın üzerine koydu.

"Yeter hadi daha ilginç şeylerden konuşalım." Bir anlık sessizlikten sonra ekledi.

"Bu kişi gerçekten de Fransız mı?"

"Hem de su katılmamış Fransız"

diyerek, dişlerimi gösterircesine sırıtarak cevapladım. Hayrete düşmüş gibi görünüyordu, "Olağanüstü bir Fransızca", kendi kendine konuşuyormuşcasına devam ediyordu." Ve hem de Fransızca değil....."

Tam ne söylediğini anladığımı söylemek üzereyken elimi tutarak geriye doğru koltuğuna yaslanmış ve samimiyetini gösteren çapkın bir gülüşle "Bak" demişti, "ben tam anlamıyla tembel bir yaratığım. Kitap okuyacak sabrım yok ve bu iş benim zavallı ve güçsüz (veya dayanıksız) beynim için çok fazla." "Hayatta yapacak daha başka şeyler de var" diyerek gülümsemesini yanıtlamaya çalışıyordum, böyle konuşurken elimi bacağının üzerine koymuş ve hafifçe sıkmıştım. Bir anda eli elimin üzerine kapanmış ve onu yumuşak ve dolgun kısma doğru çekmişti. Ardından neredeyse çabuk sayılabilecek şekilde "Lütfen otur burada yanlız değiliz" diyerek elimi ittirmişti.

İçkilerimizi yudumlayarak rahatlamaya çalışıyorduk. Ona karşı düşüncesizce bir hamle yapmak için hiç acelem yoktu. Bir şeyden dolayı neredeyse büyülenmiştim. Bu onun konuşmasıydı, bu konuşma açık, anlaşılır ve tane taneydi. Parisli olmamasına rağmen konuştuğu saf Fransızcaydı ve benim gibi bir yabancı için bu konuşmayı dinlemek büyük bir zevkti.

Her sözcüğü tane tane telaffuz ediyordu, hemen hemen hiçbir argo sözcük ve hiçbir deyim kullanmıyordu. Sözcükler ağzından tam anlamıyla biçimlenmiş olarak ve gecikmiş bir tempo ile dışarıya çıkıyorlardı. Sanki sözcükleri içinde ses ve anlamın olağanüstü bir hızla dönüştükleri boşluğa yuvarlanmadan önce damağında yuvarlıyordu. Aslında şehvet yüklü olan tembelliği sözcükleri sanki kuştüyünden bir kılıf-

la kaplıyordu ve sözcükler kulaklarıma sanki kuştüyünden yuvarlanmış yumuşak toplar olarak ulaşıyordu. Vücudu topluca ve toprak ana yüklüydü, oysa hançeresinden yayılan ses bir çandan yayılan tane tane notalardı.

Darbımesclin söylediği gibi, "tam bu iş için yaratılmıştı", oysa benim üzerimde tam anlamıyla ve su katılmamış bir orospu izlenimi uyandırmıyordu. Neyse, bildiğim benimle birlikte gelecek ve bu iş için para alacaktı, biliyordum --fakat bu bir kadını orospu yapmaz ki...

Elini üzerime koymuştu, sanki eğitilmiş bir fok gibi, nazik okşayışı karşısında çadırım sevinçle dikilmeye başlamıştı. "Kendine hakim ol" diye mırıldanmıştı, "çok çabuk heyecanlanmak iyi birşey değildir."

Garsona işaret edip çağırırken "hadi buradan gidelim" demiştim.

"Evet" diye tasdik etmişti. "Hadi, huzur içinde sakin sakin konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Açılmış paketlerimi masanın üzerinden toplayarak caddede ona refakat ederken, daha az konuşmanın her zaman daha iyi olduğunu söylüyordum kendi kendime.

Döner kapıdan geçerken yelken gibi dalgalanan etekleri-

nin altındaki kıvrımların olağanüstülüğünü, butların o güzelliğini düşünüyordum. Daha şimdiden onu askılığımın ucunda asılmış bir halde görüyordum, taze, okkalı bir et parçası tedavi edilmeyi ve bir hale yola konmayı bekliyordu. Bulvarı karşıdan karşıya geçerken benim gibi birisini bulduğundan dolayı ne kadar memnun olduğunu belirtiyordu. Paris'te hiç kimseyi tanımıyordu, tam anlamıyla yalnızdı. Herhalde kendisine şehrin görülmesi gereken yerlerini gösterirdim?

İnsanın kendi ülkesinin başkentini bir yabancının rehberliğinde gezip görmesi oldukça eğlenceli olmalıydı. Hiç Amboise'te veya Blois'te veya Tours'da bulunmuş muydum? Belki de günün birinde birlikte seyahate çıkabilirdik...

Böyle gevezelik ederek, yürüye yürüye daha önceden kaldığını sandığım bir otelin önüne gelmiştik.

"Burası temiz ve rahat bir yerdir", "ve eğer hafifçe serinse birbirimizi yatakta ısıtırız" diyerek elimi sıkmıştı.

Oda bir kuş yuvası gibi rahattı. Sabun ve havlular için bir süre bekledikten sonra hizmetkarın bahşişini vermiş sonra da kapıyı kilitlemiştim. Şapkasını ve omuzuna bir şal gibi örttüğü kürk parçasını çıkartmış, pencere kenarında kucaklamak için beni bekliyordu. Öylesine sıcak ve sarıp sarmalayan ten örneğiydi ki, daha önce rastladım mı bilmiyorum. Sanki temasım altında tohumlanacaktı. Birkaç dakika içinde soyunmaya başlamıştık. Ayakkabılarımın bağını çözmek için yata-

ğın kenarına oturmuştum, üstündeki son birkaç parçayı çıkarırken yanıbaşımda ayakta duruyordu. Başımı kaldırıp baktığımda üzerinde çoraplarından başka birşey yoktu. Kendisini daha dikkatle incelemem için orada öylesine durarak beni bekliyordu. Ayağa kalkarak kollarımla onu sardım, ellerim acelesiz ve sukunetle teninin kıvrımları üzerinde geziniyordu. Birden kollarımın çemberinden kurtularak beni kollarının uzaklığında tuttu. Biraz mahçup biraz cilveli bir tavırla kendimi aldatılmış hissedip hissetmediğimi sormuştu "Aldatılmış mı?" diye şaşırmıştım "ne demek istiyorsun?"

"Çok kilolu değil miyim sence?" Gözlerini aşağı indirmiş ve sürekli olarak göbeğine bakıyordu.

"Çok mu kilolu? Neden? Sen olağanüstüsün, sen bir Renoir tablosu gibisin...

İşte o anda yüzü kızarmıştı, "Bir Renoir mı?" diye tekrarlamıştı... sanki bu ismi hiç duymamıştı.

"Hayır şaka yapıyorsun...

"Oh, aldırma, gel buraya şu ufaklığı biraz okşayayım."

"Bekle, önce tuvaletimi yapacağım" diyerek bideye doğru giderken tembih etmeyi de unutmamıştı.

"Sen yatağa yerleş, onu güzelce bir ısıt, tamam mı?" Çabucak soyunmuş ve adabı muaşeretten dolayı makinamı bir güzel yıkamış ve çarşaflann arasına dalmıştım. Bidey yatağın sağ yanındaydı, yıkanmasını bitirdikten sonra orasını ince ve eski bir havlu ile kurulamıştı. Uzanarak hâlâ nemli olan o çalılığı avuçladım. Beni yatağın içine ittirerek uzanmış, o sıcacık ve kırmızı dudaklarıyla dalarak onu ağzına almıştı. Ben de parmağımı içine kaydırarak şerbetini hemelendiriyordum. Ardından onu üzerime çekerek bastonumu dibine kadar daldırmıştım. Orası bir eldiven gibi saran o harika kılıflardandı. Kaslarının o maharetli kasılmalan sonunda beni nefes nefese bırakmıştı. Bütün bu nefes nefese gidiş gelişlerde o da boynumu, koltuk altlarımı ve kulak memelerimi emmekteydi. İki elimle kalçalarını döndüre döndüre, onu bir yukarı kaldırıyor bir aşağı indiriyordum. Sonunda bir inlemeyle birlikte, vücudunun bütün ağırlığıyla üzerime abanmıştı. Onu sırt üstü çevirerek bacaklarını omuzlarıma aldım, işte o anda gümbür gümbür geldim.

Bu gümbür gümbür gelişin sanki kesileceği yoktu, sanki bir bahçe hortumuydum ve suladıkça suluyordum, onu dışarı çıkardığımda ise içeri soktuğumdan daha canlı ve dik olduğunu hayretler içinde görmüştüm.

"Şuna bakın; hâlâ buradayım diyor" diye mırıldanıyordu, bahçe hortumumu kavramış parmaklarıyla yokluyordu.

"Seni gidi seni, neler yapman gerektiğini biliyorsun değil

mi?"

Kalkarak yıkanmış, ardından yeniden yatağa tırmanmıştık. Dirseğimin üzerinde doğrulmuş, elimle vücudunu baştan aşağı arşınlıyordum. Sırt üstü yatarken gözleri çakmak çakmak olmuştu.

Tam anlamıyla rahatlamıştı, bacakları açılmış ve teni ürpertilerle karıncalanıyordu.

Bir kaç dakika hiçbir şey konuşmadan geçmişti. Onun için bir sigara yakarak dudaklarının arasına tutuşturmuştum. Yatağın derinliklerine gömülmüş ve gözlerimi kırpmaksızın tavanı seyretmekteydim.

Bir süre sonra "Bir daha görüşecek miyiz?" diye sormuştum. Derin bir soluk alarak "Bu sana bağlı" demişti.

Sigarasını söndürmek için yana dönmüş, ardından yanıma sokulmuş, gözlerini yüzümden ayırmadan ve gülümseyerek, fakat ciddi bir halde, o alçak ve şakıyan sesiyle "Dinle!" demişti, "Sana çok önemli birşey söyleyeceğim, bana büyük bir iyilikte bulunmanı isteyeceğim... başım dertte, çok dardayım, rica etsem bana yardım eder misim?"

"Şüphesiz" demiştim, "Fakat nasıl?"

"Faradan bahsediyorum" demişti, sakin ve basitçe...

"Bir hayli paraya ihtiyacım var", "bu paraya ihtiyacım var, neden olduğunu sana açıklamayacağım, sadece bana inan, inanacak mısın?"

Uzanmış ve sandalyenin üzerine fırlatmış olduğum pantolonumu çekmiştim. Cebimdeki banknotları ve bozukları arayıp bulduktan sonra olduğu gibi; hepsini ona uzatmıştım.

"Sana neyim varsa veriyorum," demiştim, "Senin için yapabileceğim hepsi bu."

Paraya bakmadan yanındaki gece masasının üzerine bırakmış ve üzerime eğilerek alnımdan öpmüştü. "Çok iyisin", "mertsin." Üzerime eğilmiş bir halde gözlerimin ta içine sessiz ve minnettarlıktan neredeyse boğulmuş bir halde bakıyordu.

Ardından, öpme sırası dudaklarıma gelmişti, tutkuyla değil, fakat yavaşça ve uzun uzun, sanki sözcüklerle ifade edemediği sevgiyi ve vücudunu bana sunmuş olduğundan dolayı duyduğu hoşnutluğu böyle gösteriyordu.

Yastığın içine gerisin geriye gömülürken, "şu anda hiçbir şey söyleyemem" diye mırıldanıyordu. "İşte hepsi bu!", "Ardından kısa bir duraklamadan sonra şöyle devam etmişti:

"Bir yabancının sana kendi insanlarından daha iyi davranması ne kadar garip", "Siz Amerikalılar çok iyi, çok naziksiniz. Sizden öğreneceğimiz çok şey var."

Bu benim için çok bayatlamış bir şarkıydı, bir kez daha bonkör Amerikalı rolü oynamaktan dolayı utanç duymuştum. Ona cebimde bu kadar fazla para bulunmasının sadece bir rastlantı olduğunu açıklamaya çalışmıştım. Bana karşılık yaptığım jestin olağanüstü güzellikte olduğunu söylerken "Bir Fransız bu parayı saklardı, rastladığı ilk kıza sırf kızın yardıma ihtiyacı olmasından dolayı asla vermeyecekti, kıza ilk baştan inanmayacaktı ve herifçioğlu, bu şarkıyı biliyorum diyecekti" diye mırıldanıyordu.

Daha fazla birşey söyleyemedim. Bu hem gerçekti hem de gerçek değildi. Dünyada her çeşitten insan bulunur, buna karşın bir yerlerde mevcut olduğuna inansam da, gönlü bol, cömert bir Fransıza rastlamamıştım. Ama eğer kendi arkadaşlarımın ve vatandaşlarımın ne kadar hasis olduklarını ona söylemiş olsaydım bana asla inanmayacaktı. Ve eğer beni harekete geçiren şeyin aslında cömertlik olmayıp kendime acıma, kendimden kendime verme olduğunu söyleseydim (çünkü kimse benim kendime karşı olduğum kadar cömert değildir) belki de kafamda birkaç tahtanın eksik olduğunu düşünecekti.

Ona iyice sarılarak başımı memelerinin arasına gömmüştüm. Başımı aşağılara kaydırarak göbeğine dil attım, ardın-

dan daha aşağılara inerek küçük bir koruluğa kadar geldim. Yavaşça başımı yukarıya çektikten sonra, beni yorgan gibi örtercesine üzerine almıştı. Dilini ağzımın içine gömmüştü sanki. Aletim aniden sertleşmişti, böylece bir lokomotifin makas değiştirerek bir raydan ötekine kayması gibi ben de aynı doğallık içinde içine kaydım. Bir kadını çılgına çeviren o uzun ve inatçı sertleşmelerden biriydi. Canımın istediği her muamleyi çekiyordum, üstüne çıkıyordum, altına geçiyordum, yan döndürüyordum, bazan hayal kırıklığına uğratırcasına yavaşça dışarı çekiyor ve aletimin diken diken olmuş ucuyla ufaklığının dudaklarına masaj yapıyordum. Sonunda onun hepsini tamamen dışarı çıkararak göğüslerinin etrafında dolaştırmaya başlamıştım... Ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Geldin mi?" diye sormuştu. "Hayır" demiştim, "şimdi başka birşey deneyeceğiz"

Ve böylece onu yataktan dışarıya çekerek tam anlamıyla geriden kayma pozisyonuna uygun bir hale getirmiştim. Çatalının oralarda dolanırken poposunu davetkar bir şekilde kıpır kıpır oynatıyordu. Belinden sımsıkı kavrayarak içeriye daldırdım. Poposuyla çılgınlar gibi gitgel yaparken "Oh, oh olağanüstü, harikulade" diye inliyordu. Onu biraz havalandırmak için dışarıya çıkardım ve şakacı bir biçimde poposuna sürttürüyordum. "Hayır, hayır" diye yalvarmıştı, "Bunu yapma, daldır onu içime, tamamını daldır", "bekleyecek halim yok... Yeniden çatalının altından uzanarak onu kavramış ve benim işimi kolaylaştırmak için tam yerine yerleştirmişti. O an poposunu öylesine yukarı kaldırmış, öylesine bir kavis çizmişti ki, sanki avizeyi kapmak istercesine bir hali

vardı. Yeniden geldiğimi hissediyordum, tam da belimin ortalarından bir yerden. Dizlerimi hafifçe kırarak onu birkaç boğum daha ittirdim. Ardından Boom! Bir havai fişek gibi patlamıştım.

Caddenin aşağılarında bir yerde, bir umumi helanın önünde ayrıldığımızda millet neredeyse akşam yemeğine çıkıyordu. Ondan nc belirli bir randevu almıştım, ne dc adresini sormuştum. Onu bulabileccğim yerin Cafe olacağını sezgisel olarak anlamıştım. Tam ayrılırken onun adını bile bilmediğimi farkettim. Ona seslenerek çağırdım ve adını sordum --Sadece adını söyle! Adını ve soyadını değil-- "N.Y.S." demişti, tane heceleyerek, Nice şehri gibi...

Bu adı kendi kendime defalarca tekrarlayarak yürüyüp uzaklaştım. Şimdiye kadar bir kızın bu isimle çağırıldığını duymamıştım. Bu isim kıymetli bir taşın ismi gibi kulaklarımda çınlıyordu...

Place Clichy'c vardığımda bir kurt gibi acıkmış olduğumun farkına varmıştım. Avenue de Clichy'de bir balık lokantasının önünde durmuş, kapı dışına asılmış menüyü inceliyordum. Listedeki midyeleri, istakozları, istiridyeleri nasıl gövdeye indireceğimi düşünüyordum.

Kızarmış lüfer de iyi giderdi veya bir domatesli omlet biraz körpe kuşkonmaz, lezzetli bir peynir, bir şişe soğutulmuş şarap, biraz incir ve kuru yemiş. Bir restauranta girmeden

önce her zaman yaptığım gibi cebimi yoklamıştım, Ancak metelik bile etmeyen bir bozukluk vardı. "Kahrolası" demiştim kendi kendime "En azından bana birkaç Frank bırakabilirdi."

Evdeki kilerde birşeyler olup olmadığını öğrenmek için hızlı hızlı yürümeye başlamıştım.

Şehir kapılarının ötesinde, Chichy'de oturduğum yere varmak hızlı bir yürüyüşle yarım saat çekiyordu. Carl akşam yemeğini çoktan yemiş olmalıydı, ama herhalde masanın üzerinde biraz şarap biraz da ekmek kabuğu kalmıştı. Giderek daha hızlı yürümeye başlamıştım ve açlığım her adımda artıyordu. Mutfağa daldığımda bir bakışta Carl'ın akşam yemeğini yediğini anlamıştım. Her tarafı aramama rağmen ortalıkta bir ekmek kırıntısı dahi yoktu. Gidip paraya çevireceğim boş şarap şişeleri bile yok olmuştu. Deliye dönmüştüm. Dışarı fırladım, kararlıydım, her zaman yemek yediğim Place Clichy yakınındaki küçük restauranttan veresiye yemek isteyecektim. Tam restauranta varmıştım ki, sinirlerim boşandı ve veresiye işinden vaz geçtim. Artık kaldırımlarda amaçsız dolaşmaya başlamıştım. Galiba bir mucize eseri karşıma bir tanıdığın çıkmasını bekliyordum. İşte, böylece yorgunluk ve açlıktan bitap düşüp eve dönerek yatmaya karar verinceye kadar, bir saat veya daha fazla dolanıp durmuştum. Eve dönerken dış bulvarın yakınında oturan bir Rus arkadaşım aklıma gelmişti. Onu görmeyeli neredeyse asırlar vardı. Öylesine kapısını çalıp biraz sadaka dilenebilirdim?

Birden aklıma parlak bir fikir gelmişti.

Eve giderken plakları alacak ve onları Rus dostuma küçük bir hediye olarak sunacaktım. Küçük bir üvertürden sonra bir sandviç veya bir dilim kek için imada bulunmak bu yolla daha kolay olacaktı. Bir köpek gibi yorulmama ve baldırımdaki ağrıdan topallamama rağmen yürüyüşümü hızlandırdım.

Eve vardığım zaman saatin geceyarısına geldiğini görmüştüm. Bu beni tamamiyle yıkmıştı. Yiyecek peşinde koşturmak için yapılacak herşey faydasızdı. Yatağa girecektim ve sabah karşıma yeni bir şeyler çıkmasını dileyecektim. Tam soyunurken aklıma başka bir fikir gelmişti, bu sefer öyle pek parlak bir fikir değildi, fakat hâlâ... neyse, lavaboya gittim ve çöp tenekesinin konduğu küçük bölmeyi açtım. Kapağı açarak içini karıştırmaya başladım.

Çöp tenekesinin dibinde bir kaç parça kemik ve bayatlamış, kaskatı kesilmiş bir ekmek kabuğundan başka birşey yoktu. Kurumuş kabuğu dışarı çıkardım ve kirlenmiş kısımlarını dikkatle, mümkün olduğu kadar az parça ziyan ederek temizledim, sonra da musluğun altında ıslattım. Ardından her kırıntıdan en büyük faydayı sağlayarak, sinekten yağ çıkarırcasına, ufak ufak dişlemeye koyuldum. Yutarken yüzüme bir gülümseme yayılıyordu, gülümseme giderek büyüyordu yüzümde. Kendi kendime düşünüyordum, yarın kitapları satın aldığım dükkana gidecek ve kitapları yarı fi-

yatına, üçte bir hatta dörtte bir fiyatına geri vermeyi teklif edecektim, tabii plaklar için de aynı senaryoyu uygulayacaktım...

En azından on Frank almalıydım, sağlam, mükellef bir kahvaltı yapacaktım ve ardından...

Neyse kahvaltıdan sonra herşey mümkün olabilirdi. Görecektik...

Biraz daha gülümsedim, sanki karnım tok sırtım pekti, olağanüstü keyiflenmeye başlamıştım. Şu Nys, herhalde fevkalade bir yemek yemişti. Belki de aşığı ile beraber. Bir aşığı olduğundan en ufak bir şüphem yoktu. Kadının en büyük sorunu, en büyük çıkmazı, hiç şüphesiz onu nasıl besleyeceği ve onun hoşuna giden elbiseleri ve ıvır zıvır şeyleri nasıl alacağıydı.

Neyse, pazarlıkta kendi kendime kaymış olsam da yaptığım krallara layık bir kayıştı. Onu şu an ısmarladığı bir pilicin sosunu temizlemek için peçetesini dolgun dudaklarına götürürken gözümde canlandırabiliyordum. Acaba şaraplar konusundaki beğenisi nasıldı, merak ediyordum doğrusu. Eğer yolumuz düşüp de bir Touraine'e gidebilseydik!

Fakat bunun için bir servete ihtiyaç vardı ve ben böylesine büyük bir meblağa hiç sahip olamayacaktım.

Ama bunu düşlemckte de bir zarar yoktu. Bir bardak daha su içtim. Bardağı ycrine koyarken gözüme dolabın bir köşesindc duran bir parça rokfor peyniri ilişti. Yahu bir parça daha ekmek kabuğu olsaydı ya! Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığıma emin olmak için çöp tenekesini yeniden açtım. Küflenmiş bir yağ tabakasının içinde yatan bir kaç parça kemik sanki bana alay ederek bakıyordu. Bir dilim ekmek daha istiyordum, hem dc fena halde istiyordum. Belki de komşu kiracıdan kalın bir dilim ödünç alabilirdim. Sahanlığa açılan kapıyı açtım, parmaklarımın ucunda yürüyerek dışarı çıktım. Sahanlıkta bir mezar scssizliği vardı. Kulağımı kapılardan birine dayadım ve dinledim. Bir çocuk hafifçe öksürdü. Ama bütün bunların bir faydası yoktu. Eğer bu saattc birisi uyanık olsa bile çal kapı ekmek istenemezdi. Hcle bu Fransa'da tamamen imkansızdı.

Bir Fransız'ın gecenin bir vakti komşusunun kapısını vurarak bir parça ekmek istediğini kim duymuştu?

"Allah kahretsin!" demiştim. "Çöp tenekesine attığımız onca ekmeği düşün!"

Rokforu gaddarca dişledim. Bayat ve ekşiydi. İdrar içine batırılmış alçıdan bir kalıp gibi küçük parçalara ufalanmıştı. "Ah seni gidi orospu Nys! Eğer sadece adresini bilmiş olsaydım gidecek ve birkaç Frank dilenecektim. Birkaç parça bozukluğu kendime ayırmadığıma göre delirmiş olmalıydım. Bir orospuya para dökmek insanın parasını lağım çukuruna

fırlatmasıyla aynı şeydi.

"Ah onun büyük ihtiyacı! Zaruret içindeydi ya canım! Yesinler seni!"

Fazladan bir kombinezon veya büyük bir ihtimalle bir vitrinin önünden geçerken gözüne takılan parlak bir ipek çorap... Mahrumiyetini çektiği bunlardı işte!

Büyük bir kızgınlıkla kendi kendimle uğraşıyordum. Bütün bunlar evde fazladan bir kurumuş ekmek kabuğu bulamadığım içindi. "Ne kadar aptalca!" Tam anlamıyla budalalık! Geçirdiğim çılgınlık nöbeti sırasında süt tozu ve malttan yapılmış bir karışım içinde yatmaya başlamıştım.

Amerika'da bu içecekten mikserinizin içinde daima bir bardak fazladan bulunur. İşte bu fazladan bir bardak açlık nöbetim içinde bana kuyruk sallayıp duruyordu. Evet, Amerika'da daima ihtiyacınızdan bir fazlası bulunur, bir eksiği değil.

Üzerimdekileri çıkarırken kaburga kemiklerimi hissettim. Bir akordeon körüğünü andırıyorlardı, kemiklerim dışarı fırlamışlardı.

O tombul orospu, o Nys orospusu, eminim kötü beslenmeden dolayı ölmeyecekti... Bir kez daha içine edeyim,

--haydi yatağa!

Yeniden gülmeye başladığım zaman battaniyeyi üzerime zorlukla çekebildim. Durduramayacağım bir biçimde, isterik bir biçimde gülmekteydim. Geçirdiğini kriz binlerce havai fişeğin hep birden havalanmasına benzer bir gürültü çıkarıyordu. İster hüzünlü, isterse korkunç şeyler düşüneyim, aklıma ne getirirsem getireyim bu kahkaha tufanının önüne geçemiyordum.

"Ufacıcık bir ekmek kabuğu yüzünden!"

Bu kendi kendisini aralıklarla tekrar eden bir deyimdi sanki ve beni her seferinde bir kahkaha selinin içine ittiriyordu.

Carl'ın kapıyı açtığını duyduğum zaman hemen hemen bir saatten beri yatağın içindeydim.

Duyduğum kadarıyla doğruca kendi odasına gitmiş ve kapısını kapatmıştı. İçimde odasına pat diye dalarak bana bir tane sandviç ile bir şişe şarap almasını rica etme konusunda bastırılamaz bir istek duyuyordum. Ardından aklıma daha iyi bir fikir gelmişti. Sabah daha erken kalkacak ve horul horul uyurken ceplerini karıştıracaktım. Bu şekilde kendi kendimle tartışırken odasının kapısının açıldığını ve banyoya gittiğini duydum. Kıkır kıkır gülüyor ve fısıldaşıyordu. --Büyük bir olasılıkla eve gelirken yoldan topladığı bir sür-

tükle beraberdi--

Banyodan çıktığı zaman ona seslendim.

"Sen hâlâ uyumadın mı?" diye sevinçli bir sesle sordu.

"Neyin var, yoksa hasta mısın?"

Aç olduğumu, bir kurt gibi acıktığımı söyledim, acaba üzerinde hiç para var mıydı?

"Sılın tükettim."

Bunu öylesine neşe ile söylemişti ki, sanki bunun hiçbir önemi yoktu.

"En azından bir Frank'ın bile mi yok?" diye üstelcdim.

Çok önemli haberler vermek üzere olan birisinin havası içinde yatağın kenarına oturmuştu.

"Frankları merak etme, şimdi merak edeceğimiz daha önemli konular var." "Eve bir kız getirdim, kimsesiz bir ufaklık, on dört yaşından fazla olamaz, sadece bir kez yattım. Beni duyuyor musun?" "Umarım onu hamile bırakmadım." "Kız bakire" diye soluk soluğa anlatıyordu.

"Herhalde bakireydi demek istedin" diye sözünü kestim.

"Dinle Joey" diye sürdürüyordu, sesinin tonunu alçaltarak ikna edici olmak istiyordu.

"Onun için birşeyler yapmalıyız, kalacak yeri yok... evden kaçmış yani, onu etrafta trans halinde gezinirken buldum, yarı açtı ve baştan biraz kaçık olduğunu düşündüm, merak etme kız okey! Pek zeki değil, fakat iyi bir çeşit, muhtemelen iyi bir aileden geliyor ama göreceksin hâlâ bir çocuk... Belki de yaşı tuttuğunda onunla evlenirim. Neyse, aklıma gelmişken söyleyeyim, hiç param yok, son kuruşumu ona bir yemek söyleyerek harcadım, biliyorum sana akşam yemeği yemeden yatağa dön demek çok kötü ama... bizimle olmalıydın. Midye, istakoz ve karides yedik --- ve olağanüstü bir şarap, bir Choblis... yılı neydi?"

"Yılını si.eyim..." diye patlamıştım. "Ne yediğini bana anlatma, içim bir kül kutusu kadar boş. Şimdi besleyecek üç boğaz var ve meteliğimiz yok..."

Gülümseyerek "O kadar büyütme, işi kolay yanından alsana Joey" diye konuştu, "Acil durumlar için cebimde birkaç Frank olduğunu bilirsin. Elini cebine daldırarak birkaç Frank ve üç beş bozukluğu çıkardı.

Topu topu 3.60 Frank ediyordu.

"Bu kahvaltı için yeter, yarın başka bir gün."

İşte o anda kız başını kapı aralığından içeriye uzatmıştı. Carl zıplayarak onu yatağın başına getirdi. Elimi tanışmak için yorganın altından çıkarırken Carl tanıştırdı:

"İşte Colette" "Onun hakkında ne düşünüyorsun Jacy?" Ben cevap verecek zaman bulamadan kız sanki içinde bir korku duyuyormuş gibi ona dönerek hangi dilde konuştuğumuzu sormuştu.

"Duyduğun zaman İngilizce olduğunu anlamıyor musun?"

Carl bunları söylerken göz ucuyla beni süzerek sanki:

"Sana pek zeki olmadığını söylemiştim" dercesine bakıyordu.

İçine düştüğü kargaşadan dolayı yüzü kızaran kızcağız konuştuğumuz dilin Almanca veya muhtemelen Belçikacayı andırdığını söylemek gereğini duymuştu.

"Belçikaca diye bir dil yok!" diye tersleyen Carl, ardından bana dönerek şunları söylemişti:

"Birazcık aptal, ama sen şu göğüslere bak! Ne diyorsun

on dört yaş için oldukça olgun ve dolgun, on yedi yaşında olduğunu iddia ediyor ama pek inanasım gelmiyor"

Colette orada öylesine durarak bu garip dili dinliyordu, hatta Carl'ın Fransızcadan başka bir dil konuşabileceği gerçeğini anlamaktan dahi acizdi.

Sonunda onun gerçekten Fransız olup olmadığını öğrenmek istemişti, bu konu ona oldukça önemli görünüyordu.

Carl neşeli bir biçimde "Tabii ki Fransızım, bunu konuşmamdan anlamıyor musun? Bir Alman ayısı gibi mi konuşuyorum? Pasaportumu görmek istiyor musun?"

"Ona göstermesen daha iyi olur" diye karışmıştım.

Çünkü ona bir Çek pasaportu taşıdığını hatırlatmak zorundaydım.

Bir kolunu Colette'nin beline dolayarak "İçeri gelip yatak çarşaflarına bir bakmak istemez misin?" diye sormuştu. "Sanırım onları atmanız gerekecek, onları çamaşırhaneye götüremem, aksi takdirde bir suç işlediğimden şüphelenirler."

"Neden onları ona yıkatmıyorsun?" diye şakacıktan sormuştum. "Eğer evi bizim için çekip çevirecekse ortalıkta yapacak çok iş var"

"Yani sen burada kalmasını istiyor musun? Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun değil mi? Bundan dolayı içeri girebiliriz."

Bense, "Ona bir gecelik veya pijama versen iyi edersin" diye yanıtlamıştım. "Çünkü geceleyin etrafımda senin şu çılgın elbiselerini giyerek dolaşırsa kendimi kaybedebilir ve onun ırzına geçebilirim"

Colette'ye baktı ve bir kahkaha patlatmıştı.

"Neler oluyor" diye hiddetle söylenmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Arkadaşın neden Fransızca konuşmuyor?" "Haklısın demiştim şu andan itibaren sadece Fransızca ama sadece Fransızca konuşuyoruz", "Tamam mı?"

Yüzünde çocukcu bir gülümseme yayılmış ve eğilerek her iki yanağımdan da öpmüştü...

Eğilip beni öperken de gizlenmiş bombaları dışarıya fırlayarak yüzüme sürtünmüş, üzerine emaneten giymiş olduğu elbise tamamen açılarak körpe ve zarif vücudunu gözler önüne sermişti...

"İsa aşkına" diye haykırmıştım. "Onu buradan götür ve odana kilitle", "eğer sen burada yokken etrafta böyle dolanıp, açılıp saçılırsa hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum"

Carl kızı odasına götürdükten sonra geri dönmüş ve yine yatağın kenarına oturmuştu.

"Karşımızda büyük bir sorunumuz var Joey" diye başlamıştı.

"Ve sen bana yardım etmelisin."

"Arkam dönükken onunla ne halt yersen ye aldırmam, kıskanç değilimdir bunu bilirsin, ama onun polisin eline düşmesine izin vermemelisin --eğer onu ele geçirirlerse gönderirler ve belki bizi de gönderirler-- Asıl önemli olan konu, kapıcıya ne söyleyeceğiz? Onu bir köpek yavrusu gibi kilit altında tutamam, belki de beni ziyarete gelen bir kuzenim olduğunu söyleyeceğim. Geceleri ben işe gittiğim zaman onu sinemaya götürürsün veya yürüyüşe çıkarırsın. Onu memnun etmek çok kolay, ona coğrafya veya herhangi birşey öğret, çünkü birşey bildiği yok, senin için de iyi olur Joey, Fransızcanı ilerletirsin böylece... kendini alıkoyabilir misin bilmiyorum ama, lütfen onu hamile bırakma. Şu anda kürtajlar için ayırabileceğim beş kuruşum yok. Üstelik benim şu Macar doktorun artık nerede oturduğunu bilmiyorum."

Onu sessizce ve sabırla dinlemiştim. Carl zor ve hatta berbat durumların içine dalma konusunda bir dahiydi. Onun kötü yanı veya belki de erdemi, hayır deme yeteneğinin olmamasıydı. Çoğu insan kör ve koruyucu bir dürtü ile hemen ve doğrudan doğruya "Hayır" der. Carl ise daima evet, tabii,

hay hay derdi. İçinde bulunduğu anın ortaya çıkardığı dürtü ile hayat için kendisini feda ederdi, sanırım başkalarına "hayır" dedirten aynı koruyucu dürtü dönüm noktası olabilecek anlarda onun için çok değişik biçimde etkili oluyordu, neyse...

Bütün sıcak ve cömert dürtülerine, içgüdüsel nezaket ve yumuşaklığına karşın Carl aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığım en elc avuca sığmaz, en kaygan adamdı. Başını alıp gitmeyi kafasına koyduktan sonra hiç kimse ve dünyanın hiçbir gücü onu yerinde tutamazdı. Bir yılan balığı gibi kaygandı, kurnaz ve samimi hem de mutlak derecesinde pervasız. Tehlikeyle flört ederdi, büyük bir cesaretten dolayı değil, çünkü bu us ve yaratıcılığını keskinleştirir ve hem de Juijitsu pratiğini artırmak için ona bir fırsat yaratırdı.

Sarhoş olduğu zaman bütün ihtiyatı elden bırakır ve cüretkar olurdu. Bir meydan okumayla polis karakoluna dalar ve ciğerlerini patlatırcasına "Bok herifler" diye bağırırdı. Eğer yakalanacak olursa geçici olarak aklını yitirmiş olması gerektiğini, böyle bir şeyi nasıl yapabilmiş olduğuna kendisinin de hayret ettiğini söyleyerek özür dilerdi.

Böyle yapmakla da paçayı kurtarırdı. Genellikle bu küçük hileleri öylesine çabuk sahneye koyardı ki, şaşkın bir hale gelmiş olan asayişin bekçileri daha akıllarını başlarına toplayamadan vaziyeti kurtarırdı, ardından da bir iki blok ötede, belki de bir terasta huzur içinde birasını yudumlarken

bir kuzu kadar masum görünürdü.

Bir ihtiyaç husule geldiğinde, Carl daima daktilosunu rehin verirdi. Başlangıçta bu makine karşılığında hiç de küçümsenemeyecek bir meblağ, yani 400 Frank kadar birşeyler kapabiliyordu. Carl daktilosuna gözü gibi bakardı, çünkü onu sık sık rehine vererek borç para bulmak zorunda kalıyordu. Carl'a ilişkin aklımda kalan en canlı hayal, yazmaya oturmadan önce daktilonun tozunu alması ve yağlaması ve yazısı bittikten sonra özenle kapağını üzerine geçirmesiydi.

Ama hissettiğim başka birşey daha vardı, daktilosunu rehine verdiği zamanlar gizli bir ferahlık hissediyordu, yani vicdanında bir suçluluk duymadan tatil ilan edebilirdi. Fakat paralar suyunu çektiği ve elinde akıp giden zamandan başka birşey kalmadığı zaman, oldukça huzursuz olurdu. İşte böyle dönemlerde aklına en parlak fikirlerin geldiğine yemin ederdi. Eğer bu parlak fikirler hararetli ve ısrarlı hale gelirlerse kendisine küçük bir not defteri satın alır ve hayatımda gördüğüm en alımlı Parker dolmakalemi kullanarak, el yazısı ile yazmak üzere bir yerlere yollanırdı. Gizli gizli tuttuğu notları görmeme aradan uzunca bir süre geçmeden izin vermezdi. Canı sıkkın ve huzursuz bir halde eve gelirdi ve günü, sidiğini nasıl harcıyorsa öylesine harcamak zorunda kaldığından söz açardı. Geceleri çalıştığı gazete ofisine giderek, oradaki daktilolardan birini kullanmasını önerirsem, böyle bir işlemin neden imkansız olduğunu açıklayan güzel bir neden icat ederdi.

Daktiloya en çok ihtiyacının olduğu anlarda daktilonun asla yanında olmamasına ait bu öyküyü neden mi anlatıyorum?

Çünkü olayları kendisi için nasıl zor bir hale getirmekte kullandığı yöntemlerden sadece birisini gözler önüne sermek istiyorum.

Ama bu, bütün bulgular tersini gösterse de daima onun lehine çalışan artistik bir hileydi. Eğer periyodik aralarla daktilosundan mahrum kalmasaydı, yoğun umutsuzluk ve keder yüzünden kuruyup gidecek ve yaşamın normal eğrisinden ötelerde bir yerde, demir parmaklıklar arasında mahpus kalacaktı.

Onun su altında kalma ve oradan konuşma yeteneği olağanüstüydü. Onu bu batmış halde gören insanların çoğu ondan ümidi kesrlerdi. Oysa Carl hiçbir zaman yok olma tehlikesi ile burun buruna gelmemişti. Eğer etrafa bu görüntüyü veriyorsa, bu sadece her zamanki sempati ve ihtimamdan daha fazlasına ihtiyacı olduğu içindi. Ama su yüzüne bir çıkmaya görsün, su altındaki deneyimlerini anlatmaya başladığı zaman ona vahiy geldiğini sanırdınız. Bu ise geçen süre içinde herkesten daha canlı ve hayata bağlı olduğunu kanıtlardı. Ama sadece canlı değil aynı zamanda da son derece gözlemci. Sanki bu süre içinde akvaryumun içinde oraya buraya yüzen bir balık gibi yüzmüştür. Sanki herşeyi bir büyüteçle görmüş ve incelemiştir.

Yani birçok yönden, Carl acaip bir kuştu. Dahası, o kendi duygularını bir kenara koyup onları bir İsviçre saatinin çalışmasını incelercesine inceleyen biriydi.

Bir sanatçı için kötü durumlar iyi haller kadar verimlidir, bazan daha da verimlidir. Onun için bütün deneyimler yemiş veren verimli bitkilerdir ve öyle veya böyle krediye çevrilebilme özellikleri vardır. Carl bütün kredisini tüketmekten korkan bir sanatçıydı. Deneyim alanını genişletmek yerine kredisinin muhafızlığını yapmayı tercih ederdi. Bunu da kendi doğal akışını bir durulamaya indirgeyerek başarırdı.

Hayat, biz bir hareketsizliğin içine itilerek kızağa çekilmiş bile olsak, bize sürekli olarak yeni sermayeler ve kaynaklar sağlar. Hayatın defteri kebirinde donmuş mevduat diye birşey yoktur.

Carl hakkında söylemek istediğim, kendisine yabancı olduğu ve kendi kendisini aldattığıydı. Kendisini açacağına, ileriye atılacağına daima kendisini geride tutmak için çaba gösteriyordu. Bundan dolayı gerçekten patlamalarla dışarı açıldığı zaman, gerçek hayatın içinde veya dolmakalemiyle, maceraları bir sanrı niteliği alıyordu.

Denemekten ve ifade etmekten korktuğu gerçekler yanlış zamanlarda en hazırlıksız yakalandığı ve uğraşması gereken konulardı.

Sonuç olarak, o doludizgin cüreti bir umutsuzluğa dönüşürdü. Bazı zamanlarda köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi davranırdı, hatta çalıştığı iş yerinde bile, etrafındaki insanlar bazı şeyleri yapmak veya söylemek için gerekli olan güç ve cesareti nereden bulduğunu merak ederlerdi. Bu insanlar bir keresinde onun alelade bir insanın intihara teşebbüs etme sınırına kadar gelip, hatta ötesine geçtiğini unutmuşlardı. Carl'a göre intihar hiçbir çözüm getirmezdi. Eğer ölüp de ölümü üzerine birşeyler yazabilseydi bu olağanüstü birşey olurdu. Fırsat düştükçe, bazı evrensel felaketleri hariç tutarak, kendisini ölürken dahi hayal edemediğini söylerdi. Ve üstelik bunu yaşama sımsıkı sarılmış, ağzına kadar dirimsellik dolu bir insanın haleti ruhiyesi içinde söylemezdi, bunu, enerjisini harcamayı reddeden ve saatin durmasına asla izin vermeyen biri olarak söylerdi.

Clichy'de yaşadığımız bu dönemi düşündüğüm zaman, herşey bana cennetten bir manzara gibi görünür. Gerçek olan sadece tek sorun vardı, o da yiyecekti. Diğer bütün sıkıntılar hayali ve geçiciydi. Bir köle olmaktan yakındığı anlarda arada bir böyle konuşmayı adet haline getirmiştim. Daima, benim ıflah olmaz bir iyimser olduğumu söylerdi. Oysa bu bir iyimserlik değildi. Bu dünya kendi mezarını kazmakla meşgul olsa bile, yaşamdan hâlâ haz alınabileceği, mutlu olunabileceği, kaygısız yaşanabileceği, çalışıp çalışmamaya karar verilebileceği konusunda derin bir algıydı. Bu dönemin bilançosu iyi ve karlı bir yıl olarak kapanmıştı. Bu dönemde "Black Spring'i" yazmış, Seine nehri boyunca bir aşağı bir yukarı bisikletle gezinmiş, Midi ve Chateaux'a turlar düzen-

lenmiş ve sonunda Carl ile birlikte Luxemburg'a çılgın bir pikniğe gitmiştik.

Bu dönemde havada apışarası kokusunun gezindiği ve elini sallasan ellisine değdiği bir dönemdi. İngiliz kızları Casino de Paris'teydiler ve yemeklerini Place Blanche yakınındaki Prix Fix'de yerlerdi. Bütün grupla arkadaş olmuştuk. Sonunda muhteşem güzellikteki bir İskoç kız ve onun arkadaşı olan Seylan'dan gelme Avrasyalı bir kızla eşleşmiştik. İskoç kız sonunda Melody's bardaki zenci aşığından kaptığı güzelim bir belsoğukluğunu Carl'a bulaştırmıştı.

Neyse, bu ayrıntılar benim anlatacağım hikayeyi geri bırakıyor.

Carl'ın boş olduğu akşamlarda uğradığımız Rue Fontanie'deki dans salonunun vestiyerinde çalışan bir kız vardı. Nimfomanyaktı, çok neşeliydi ve isteklerinde çok mütevaziydi. Bizi barda takılan bir kız grubu ile tanıştırmıştı. Bu hatunlar bizden daha iyi birşey bulamadıkları zamanlarda, yani gecenin ilerlemiş vakitlerinde, indirimli bir fiyattan bizimle çıkarlardı. İçlerinden biri daima Carl ile beni birlikte evine almak isterdi. --Bu onu heyecanlandırıyormuş canım...

Sonra Amerikalı kocası tarafından terk edilmiş Epicerie'deki kız vardı. Sinemaya götürülmekten hoşlanırdı, ardından da yatağa. Yatakta bütün gece gözünü kırpmadan yatar ve bozuk İngilizcesi ile konuşur dururdu. Hangimizle yattığı onun için sorun değildi, çünkü ikimiz de İngilizce konuşu-

yorduk.

Jeanne'yi sona sakladık, bu kızcağız arkadaşım Fillmore tarafından aşkı reddedilen biriydi. Jeanne gündüz veya gece hep tuhaf saatlerde uğrardı, eli kolu daima şarap şişeleriyle doluydu, çünkü kendisini teselli etmek için balık gibi içerdi. Yatağa gitmenin haricinde onunla her yol serbestti. İsterik bir tipti, büyük bir neşe seli ile kara melankoli bulutları arasında gidip gelirdi. Sarhoşken şehvet dolu ve biraz da şiddet yanlısı olurdu. Onu soyabilirdiniz, orasını burasını okşayabilirdiniz, memelerini sıkabilir, isterseniz bazı yerlerini emebilirdiniz de, ama aletinizi kutusuna yaklaştırdığınızda öfkeden kudururdu. Bir an gelir sizi tutkuyla ısırıklara boğar ve güçlü köylü elleriyle aletinizi çekiştirir, bunun hemen ardından şiddetle ağlamaya başlar, sizi ayaklarıyla ittirir veya yumruklarıyla körlemesine darbeler indirirdi.

Evden ayrıldıktan sonra ortalık genellikle harabeye dönerdi. Bazan o ani öfke krizleri geldiğinde yan çıplak evden dışarı fırlar ve hemen ardından bir çocuk gibi mahçup halde özür dileyerek geri dönerdi. Böyle anlarda, isteyen ona iyi bir muamele çekebilirdi, hem de dibine kadar köklcyerek, fakat biz bunu asla yapmadık.

"Onu sen kapat!" Carl'ın böyle söylediğini duyar gibiyim.

"Bu orospudan artık gına geldi, delinin teki yahu!" oysa Jeanne için de ben de aynı şeyleri hissediyordum. Olsa olsa,

arkadaşlığımızın hatırına radyatörün karşısında ona acele bir muamele çeker, bütün vücudunu konyakla doldurduktan sonra defederdim. Böyle anlar gördüğü küçücük ilgiden dolayı ufacık bir çocuk gibi minnettarlıkla bakardı.

Jeanne vasıtasıyla sonradan tanıştığımız başka birisi daha vardı, masum görünüşlü bir yaratıktı ama bir engerek kadar tehlikeliydi. Söyleyebileceğim, herhalde Pocahontas düşkünlüğünden dolayı garip bir tarzda, neredeyse komik bir biçimde giyinirdi. Parisliydi ve o sıralarda tanımadığımız bir sürrealist şairin metresiydi.

Onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra, bir akşam istihkam surlarının orada yalnız başına yürürken karşılaşmıştık. Hiç şüphesiz gecenin o saatinde yapılan bu yürüyüş garip bir şeydi. Selamımıza sanki trans halindeymişcesine karşılık vermişti. Yüzlerimizi hatırlıyor gibiydi ama nerede ve ne zaman tanıştığımızı kesinlikle unutmuştu, üstelik hafızasını zorlamak zahmetine katlanacak gibi görünmüyordu. Kendisine eşlik etmemizi kabul etmişti ama sanki ona orada rastlayan herhangi birinin de eşlik etmesini kabul edecekmiş gibi görünüyordu. Karşılıklı konuşmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu, konuşması arada bir bizim tarafımızdan kesilen bir monolog gibiydi. Bu gibi vakalarda bir uzman olan Carl kendi şizofrenik yöntemleriyle ona eşlik ederek vaziyeti idare ediyordu. Yavaş yavaş yönümüzü değiştirerek eve doğru yollandık ve odalarımıza çıktık. --hanımefendi sanki bir uyurgezerdi-- Nereye gittiğimiz ve ne yapmakta olduğumuz

konusunda hiçbir soru sormuyordu. Babasının evine girermişcesine eve girerek sanki kendi evindeymişcesine divanın üzerine kurulmuştu. Ardından, bir cafedeki garsona hitap edebileceği ses tonuyla seslenerek biraz çay ve sandviç istemişti. Ve aynı ses tonuyla bizimle kalırsa kendisine ne kadar ödeyeceğimizi sormuştu. O tabii ve heyecansız ses tonuyla kira için iki yüz Franga ihtiyacı olduğunu da eklemişti.

İki yüz Frangın muhtemelen yüksek bir meblağ olduğunu biliyordu ama, bu meblağa ihtiyacı vardı. Kendi mutfağındaki eksikleri teşpit eden bir ev hanımı gibi konuşuyordu sanki...

"Hımm, bir bakalım, yumurta, tereyağı, biraz ekmek, belki de biraz salam lazım..." İşte böyle bir konuşma.

"Eğer beni emzirmek veya saksafon çaldırmak veya köpek usulu yapmak istiyorsanız, yani hoşunuza ne giderse, benim için hepsi bir" diye mırıldanırken kermes düzenlemiş bir düşes gibi çayını yudumluyordu. Ardından "Göğüslerim hâlâ dik ve baştan çıkarıcı" diye devam ederek bluzunu açıyor ve şöyle bir gösteriyordu.

"Benimle yatmak için bin Frank ödeyecek çok erkek tanıyorum ama onları avlamak için uğraşırken canımı sıkıntıya sokamam."

"İki yüz Frank bulmanı gerekiyor, ne fazla ne de eksik."

Masada dirseğinin yanında duran kitaba göz atmak için bir an susmuş, ardından aynı tonsuz sesiyle devam etmişti:

"Benim de size sonra göstereceğim bir kaç şiirim var."

Biraz önce göz attığı cildi kasdederek:

"Belki de bunlardan daha iyi şiirler."

Kapı girişinde dikilen Carl bu nazik anda kadının kaçık olduğunu bana anlatmak istercesine sağır dilsizlerin yaptığı işaretlerle bana birtakım işaretler yapıyordu. Şiirlerini çıkarmak için çantasını karıştıran kadın aniden başını kaldırınca Carl'ın yüzündeki sıkkın ifadeyi görmüştü. Gayet sakin ve ağırbaşlı bir biçimde onun aklının başında olmadığını belirtirken, daha cümlesini bitirmemişti ki hemen sormuştu:

"Banyoda bidey var mı?"

"Biraz sonra size okuyacağım bir şiirim var, geçen akşam gördüğüm düş üzerine."

Böyle söyleyerek ayağa kalkmış ve yavaşça bluzu ile etekliğini çıkarmıştı.

"Arkadaşına söyle kendini hazırlasın" saçlarını çözerken mırıldanıyordu "İlk önce onunla yatacağım."

Bu cümle Carl'ı harekete geçirmişti. Kadından giderek çekinir ve hatta korkar hale gelmiş olan Carl, o zamana kadar bastırdığı kahkahaları koyvermişti.

"Bir dakika bekle" demişti, "Yıkanmadan önce biraz şarap iç, bu sana iyi gelecek."

Çabucak bir şişe şarap getirmiş ve konuğumuz için bir bardak doldurmuştu, o da sanki susuzluğunu bir bardak su ile bastırırcasına şarabı kana kana içmişti.

"Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar" diye emretmişti, sırtını duvara dayamış ve boş bardağını doldurması için ileriye uzatmıştı.

"Şarap berbat birşeydir, aşağılıktır..."

diye o monoton ses tonu ile mırıldanmıştı.

"Fakat alışmışım bir kere", "Umarım iki yüz Frangınız vardır? Var mı?" "Kesinlikle bu meblağı almalıyım... yüz yetmiş beş veya yüz seksen değil."

Bunları söyledikten sonra beceriksizce jartiyeri ile uğraşan Carl'ın elini tutarak kumbarasının üzerine koymuştu...

"Ona dokunmak için 500 Frank verecek budalalar var, er-

kekler zaten budaladır, sana karşılığında hiçbir şey vermeden dokunmana izin veriyorum. Hadi bana bir bardak şarap daha ver, içtikçe alışıyorsun ve tadı daha az iğrenç geliyor... Hey saat kaç oldu?"

Kadın banyoya girer girmez Carl makaraları yeniden koyvermişti. Bir çılgın gibi kahkahalar atıyordu. Aslında korkuyordu, kahkahaların nedeni de buydu. "Yapamayacağım" demişti, "Aletimi ısırıp koparabilir, hadi onu buradan defedelim, ona elli Frank verip defolup gitmesi için bir taksi çağıracağım."

"Onun bunu yapmana izin vereceğini sanmıyorum."

Carl'ın huzursuzluğu beni bayağı eğlendiriyordu...

"O yapacağı işi düşünüyor, sadece işini, üstelik gerçekten bir budalaysa alacağı parayı unutabilir."

"Tabii, bu da bir fikir Joey" diyerek şiddetle itiraz etmişti.

"Böyle olacağını asla düşünmedim, suça eğilimli bir zekan var. Ama dinle! Sakın beni orada onunla yalnız başıma bırakma, tamam mı? Bizi gözetleyebilirsin, merak etme yedi ceddine söğmez, bu kız istemiş olsaydık bir köpekle bile düzüşür, lanet olası uyurgezer!"

Pijamalarımı giymiş ve yatağa girerek yorganı şiltenin altına sıkıştırmıştım. Banyoda uzunca bir süre kaldığından merak etmeye başlamıştık.

"En iyisi git ve ne olduğuna bir bak!" demiştim.

"Sen git ben ondan korkuyorum."

Kalkmış ve banyonun kapısını vurmuştum.

"İçeri gel" demişti sesi yine donuk ve tonsuzdu.

Kapıyı açınca anadan doğma çıplak olduğunu görmüştüm, sırtı bana dönüktü. Ruju ile duvara bir şiir yazıyordu.

Carl'ı çağırmak için geri döndüm.

"Aklı başından gitmiş olmalı, duvarları şiirleri ile sıvıyor."

Carl kadının şiirini yüksek sesle okurken aklıma kurnazca bir fikir gelmişti. Hatun iki yüz Frank istiyordu... Güzel! Üzerimde beş para yoktu ama şüphelerim doğruysa Carl'da para vardı --önceki gün parasını ödemişlerdi-- Eğer odasındaki kapağında Faust yazılı cildin sayfaları arasına bakarsam orada yamyassı uyuklayan iki yüz veya üç yüz Frank bulacağımı biliyordum. Carl'ın gizli kasasını keşfettiğimden haberi

yoktu. Onu odasındaki kitaplar arasındaki bir sözlük ararken kazara bulmuştum. Evet, evet, o Faust cildinin içinde küçük bir meblağı saklamaya devam ettiğinden emindim, çünkü bu gerçeği tasdik etmek için daha sonraları defalarca odasına girmiştim. Bir keresinde paranın orada yattığını bilmeme karşın, onun benimle birlikte neredeyse iki gün boyunca açlık çekmesine tanıklık etmiştim. Onu daha ne kadar benden saklayabileceğini merak ediyordum doğrusu.

O an beynim daha hızlı çalışmaya başlamıştı... Onlara benim odama girmeleri için eşlik edecek, parayı gizli kasadan çıkararak kıza verecektim ve banyoya ikinci ziyaretinde parayı çantasından alacak ve Goethe'nin Faust'u içindeki uykusuna yatıracaktım.

Carl'ın bahsetmiş olduğu o elli Frangı kadına vermesine izin verecektim, çünkü bu para taksiye her koşulda ödenecekti. Kadın ise sabaha kadar iki yüz Frangın rengini görmek için çantasını açmayacaktı. Hatun gerçekten delinin tekiyse parayı kaybetmiş olacaktı ve eğer gerçekten deli değilse kendi kendine parayı takside kaybettiğini düşünecekti...

Her halükarda evi geldiği gibi terk edecekti. Yani bir trans hali içinde... ve kendi yoluna giderken adresi not etmek için kesinlikle durmayacaktı, bundan adım gibi emindim.

Plan hayran olunacak bir biçimde işlemişti, tabii onu sepetlemeden önce bir kez daha muamele tutmak istememizle ortaya çıkan olayları saymazsak... Herşey beklenmedik bir biçimde gelişmişti.

Carl'ın şaşkın bakışları altında kadına iki yüz Frank verdikten sonra Carl'ı da taksi için elli Frank vermesi hususunda ikna etmiştim. Hatun bir kitaptan kopardığı kağıt parçası üzerine kurşun kalem ile başka bir şiir yazıyordu. Divanın üzerinde oturuyordum ve kız çırılçıplak önümde duruyordu, poposu ile yüzyüzeydik. Eğer parmağımı aralığına koyarsam hâlâ şiir yazmaya devam edip etmeyeceğini merak ediyordum. Ve bunu çok nazik bir şekilde yapmıştım, sanki gülün taç yapraklarını keşfedercesine... Oysa o karalamaya devam ediyordu... Kabul ettiğini veya reddettiğini gösteren en ufak bir mırıltı çıkarmaksızın, yalnızca işimi görmemi kolaylaştırmak için bacaklarını hafifçe aralamıştı. Bir anda ürkütücü, olağanüstü bir creksiyona ulaşmıştım. Kalkmış ve bastonumu içine ittirmiştim. Masanın üzerine doğru sercserpe uzanmıştı ve kurşun kalem hâlâ elindeydi.

"Onu buraya getir" diye seslenmişti Carl.

O anda yatağın içindeydi ve bir yılan balığı gibi kıpır kıpır kıvranıyordu. Hatunu çevirdim, bastonumu bu sefer ön taraftan yerleştirerek onu parmak uçlarının üzerine kaldırdım ve böylece yatağa kadar ucunda taşıyarak çektim. Carl derhal üzerine atılmıştı, bir domuz gibi hırıldıyordu. Carl'a do-

yumluğunu almasına izin verdikten sonra, bu sefer yan çevirerek yine daldırmıştım... Olay bittiği zaman biraz şarap istemişti, şarabı doldururken gülmeye başlamıştı. Bu esrarengiz hiç de tekin olmayan bir gülüştü ve hayatımda böyle birşey duymamıştım. Gülmeyi aniden keserek kağıt kalem istemişti, ardından da kağıdın altına koyarak destek yapacağı bir bloknot... Dik oturarak ayaklarını yatağın kenarına koymuş ve başka bir şiir yazmaya koyulmuştu. Bir kaç dize yazdıktan sonra tabancasını istemişti...

"Tabanca mı?" diye haykıran Carl bir tavşan gibi yataktan fırlamıştı.

"Ne tabancası?"

"Çantamdaki" diye sukunetle yanıtlamıştı., "Canım şu anda birini vurmak istiyor."

"İki yüz Frangınıza karşılık çok hoş zaman geçirdiniz, şimdi sıra bende!"

Bunu söyledikten sonra çantasına doğru atılmıştı. Üzerine atılarak onu yere yıkmıştık, ama bütün gücüyle ısırıyor, tırmalıyor ve tekmeliyordu...

"Bak bakalım çantasında silah var mı yok mu?"

Carl bunu söylerken onu hâlâ yerde zaptediyordu. Zıplayarak çantayı kapınca gördüm ki içinde silah falan yoktu, tabii aynı zamanda iki yüz Frangı çantadan alarak masanın üzerindeki kağıt yığınının altına koymayı da ihmal etmemiştim.

"Üzerine biraz su at, çabuk" diyen Carl oldukça telaşlıydı.

"Sanırım delirmek üzere."

Hemen banyoya koşarak bir kovayı ağzına kadar su ile doldurarak hatunun üzerine boca etmiştim. Soluk soluğaydı, kıpır kıpır kıpırdanıyordu, sudan çıkartılmış bir balık gibiydi. Bağdaş kurarak diklemesine oturmuş, o tekinsiz gülüşü ile şöyle diyordu: "Tamam, bu kadar yeter..... bırakın artık gideyim."

"Güzel" demiştim kendi kendime, sonunda ondan kurtuluyorduk, Carl'a "gözünü ondan ayırma!" diye bağırmıştım. "Onun öte berisini getireceğim", "onu giydireceğiz ve taksiye bindireceğiz."

Onu kuruladıktan sonra elimizden geldiğince en iyi biçimde giydirmiştik. Onu bulunduğumuz yerden dışarı çıkarmadan önce yine birşeyler yapacağına dair içimde rahatsız bir his vardı. Sırf bize kötülük olsun diye, sokağa çıktığımızda yine bir patırtı kopanıp, çıngar çıkarırsa ne yapardık?

Onu sırayla, seri bir biçimde ve bir şahin gibi gözleyerek giydirmiştik. Tam gitmeye hazırdık ki, masanın üzerinde bıraktığı küçük bir kağıt parçası ilişmişti gözüne --şu bitmemiş şiir canım-- el yordamı ile şiir yazılı kağıdı ararken gözleri kağıtların altına sıkıştırılmış olan banknotlara ilişmişti.

"Param!" diye feryat etmişti...

Sakin bir sesle "Aptallaşma!" demiştim, o anda kollarından tutuyordum. "Seni soyacağımızı düşünmüyorsun değil mi?" "Paran çantanın içinde!"

Yüzümü bir anlık ve nüfuz edici bir bakışla süzmüş ve gözlerini yere indirmişti.

"Sizden özür dilerim" demişti. "Bu akşam çok sinirliyim. Onu itiş kakış kapıya doğru götürürken Carl "Bu iş çok zekiyceydi Joey" diyordu, merdivenleri inerken artık İngilizce konuşuyorduk.

Taksiyi çağırdığımız zaman Carl "Nerede oturuyorsun?" diye sormuştu.

"Hiçbir yerde" diyerek yanıtlamıştı. "Yorgunum beni bir otele bırakmasını söyleyin, herhangi bir otele."

Carl etkilenmiş görünüyordu.

"Seninle gelmemizi ister misin?" diye sormuştu.

"Hayır, uyumak istiyorum."

Carl'ı çekerek "Haydi gel" demiştim. "Keyfi yerine gelecek merak etme!"

Kapıyı kapatmış ve iyi geceler dilemiştim. Carl uzaklaşan taksinin ardından şaşkın bir halde bakıyordu.

"Senin neyin var? Herhalde onun için kaygılanmıyorsun değil mi? Eğer kafadan çatlaksa ne paraya ihtiyacı olacak ne de otele."

"Biliyorum, fakat kesin olan birşey varsa... dinle Jocy! Sen taş yürekli bir orospu çocuğusun!", "Ya o para! İsa aşkına ona güzel atladık!"

"Evet" demiştim, "Paranın nereye saklı olduğunu biliyor olmam büyük bir şanstı."

"O paranın benim param olduğunu mu söylemek istiyorsun?" derken neyi kasdettiğimi aniden anlayıvermişti.

"Evet Joey, kadın edebidir ve daima bizi cezbeder! Şu Faust olağanüstü bir şiir."

Bu söz üzerine duvara doğru gidip ona yaslanmış, ardından neredeyse ikiye katlanarak isterik bir kahkaha ile makaraları koyvermişti.

"Ben de kendimi kafası çalışan biri zannediyordum." demişti. "Meğer sadece bir çırakmışım." "Dinle! Yarın o parayı harcayacağız, bir yerde şöyle iyi bir yemek yiyeceğiz, seni gerçek bir restauranta götüreceğim, bir değişiklik olsun canım..."

"Ha, sırası gelmişken" demiştim. "Şiiri güzel miydi?", "Bakmaya fırsatım olmadı, şu banyodaki mısraları kastediyorum."

"İyi bir mısra vardı, gerisi uçuktu."

"Uçuk mu? İngilizcede böyle bir sözcük yok!"

"Boşver, yani neyse ne, çılgınca sözcüğü o mısraları karşılayıp onları betimlemiyor, bunun için yeni bir sözcük icat etmelisin, ben bu sözcüğü seviyorum ve onu kullanacağım... şimdi sana birşey söyleyeceğim Joey, tabancayı hatırlıyorsun değli mi?

"Ne tabancası? Tabanca yoktu."

Yüzüme garip bir gülümsemeyle bakarak "Sen öyle san!"

diye yanıtlamıştı.

"Tabanca ekmek kutusunun içinde, oraya sakladım."

"Yani çantaya önce sen daldın, öyle mi?"

"Sadece biraz bozukluk arıyordum." Başını önüne eğmişti, sanki bundan dolayı büyük bir utanç duyuyordu.

"Buna inanmıyorum" demiştim. "Başka bir neden olmalı."

"Oldukça zekisin, Joey" diye neşeyle karşılık vermişti.

"Ama arada sırada bazı ayrıntıları gözden kaçırıyorsun, çömelerek çişini yaptığı anı hatırlıyor musun? Hani o istihkam surlarının yanında... Tutmam için çantasını bana vermişti. Çantasının içinde sert birşey hissetmiştim, silaha benzer birşey. Birşey söylemedim çünkü seni korkutmak istemiyordum. Ama ne zaman ki sen onu eve doğru yürütmeye başladın, içime bir korku doldu. Banyoya girince çantayı açtım ve silahı buldum. Doluydu... Eğer bana inanmıyorsan işte mermiler burada..."

Mermilere tam bir şaşkınlıkla bakakalmıştım, soğuk bir ürperme sırtımdan aşağı bir inmiş bir yukarı çıkmıştı.

"Gerçekten de delinin teki olmalı" derken rahatlıyarak derin bir oh çekmiştim.

"Hayır" demişti Carl, "Kadın hiç de deli değil, deli rolü oynuyor ve şiirleri de delice değil, onlar sadece çok uçuk şeyler. Hipnotize edilmiş olabilir. Birisi onu hipnotize ederek eline bir tabanca tutuşturduktan sonra ona iki yüz Frank getirmesini söylemiş ve sonra sokağa salmış olmalı."

"Bu gerçekten de delice" diyerek itiraz etmiştim.

Carl cevap vermemişti, başını önüne eğerek yürüyordu, sessizlik içinde birkaç dakika geçmişti.

"Beni hayrete düşüren nedir biliyor musun?" diye başlamıştı, "Tabancayı neden böylesine çabucak unuttu? Ve sen ona para konusunda yalan söylerken neden çantasını açıp bakmadı?"

"Sanırım tabancanın da, paranın da çantasından gittiğini biliyordu... Sanırım bizden çok korkmuştu ve şimdi ben de kendi kendime düşündükçe çok korkuyorum, sanırım bu gece için bir otele gitsek iyi olacak, sen de yarın herhangi bir yere seyahate çıkarsın... buralardan birkaç gün uzakta kal...."

Tek kelime konuşmaksızın Montmartre'ye doğru yürümeye başlamıştık. Ensemizde bir nefes hissediyorduk, panik

içindeydik.

Bu küçük olay Luxemburg'a yapmayı planladığımız seyahati öne alarak hazırlıklara başlamamıza neden olmuştu... Ama şu anda hikayemin birkaç ay önüne geçtim, lütfen üçlememize geri dönmeme izin verin!

Colette, bu kimsesiz evsiz barksız kızcağız çok geçmeden bir Sindrella, cariye ve bir ahçı karışımı olup çıkmıştı. Ona herşeyi öğretmek zorundaydık, buna dişlerini fırçalama mahareti de dahil. İdaresi güç ve beceriksiz bir yaştaydı, daima elindekileri yere düşürüyor, tökezliyor ve birşeyleri kaybediyordu. Arada bir de birkaç gün süresiz olarak ortadan kayboluyordu. Bu süreler içinde ne yaptığını keşfetmek imkansızdı. Biz soru sordukça daha uyuşuk ve daha şaşkın hale geliyordu. Bazan yürüyüş için sabahları sokağa çıkarak kucağında sokakta bulduğu bir köpek yavrusu veya başıboş bir kedi ile gece yarısı eve dönüyordu. Bir keresinde, bütün bir öğleden sonrasında onu takip etmiştik. Sadece zamanını nasıl geçirdiğini görmek istiyorduk. Bu bir uyurgezeri takip etmek gibi birşeydi. Bütün yaptığı bir caddeden diğer caddeye kaygısızca ve amaçsız olarak avare avare gezinmekti. Arada bir duruyor ve dükkan vitrinlerine bakıyor, sonra bir bankın üzerine oturarak kuşları besliyor veya bir lolipop satın alarak emiyor, bazan da dakikalarca trans halindeymişcesine ayakta dikiliyor, ardından yine o gayesiz ve kaygısız haliyle yürüyüp gidiyordu.

Onun bir çocuktan başka birşey olmadığını keşfetmemizi sağlayan bu takip tam beş saat sürmüştü.

Carl onun aklının noksanlığından dolayı oldukça üzgündü. Aynı zamanda sürdürmekte olduğu ağır seksüel rejimden dolayı da giderek tükeniyordu. Üstelik biraz da huzursuzdu, çünkü kız onun bütün boş vaktini yiyip bitiriyordu. Yazmaya ilişkin bütün düşüncelerden vazgeçmişti. Bunun ilk nedeni daktilonun rehinde olması, ikinci neden de kendisi için ayırabileceği bir dakikasının bile olmamasıydı. Colette, bu zavallı kızcağız, kendi başına ne yapacağı konusunda en ufak bir fikir taşımıyordu. Bütün bir öğleden sonrasını kafasındaki o biçim düşüncelerle yatağa uzanmış olarak geçirebilirdi. Böylece Carl işten eve dönünce daha da hazır olurdu. Carl eve genellikle sabahın üçüne doğru gelirdi ve akşamın yedisine kadar da yataktan çıkmazdı. Yani bir şeyler atıştırıp işe koşturmak için tam zamanında. Böylesine uzun bir kuşatmadan sonra bir gün gelip benden Colette'ye döşememi rica etmişti. "Anam ağlıyor" demişti. "Bu yarım akıllı var ya, bütün aklı kutusunda."

Oysa Colette'nin benim için hiçbir çekiciliği yoktu. O sıralar Cafe Wepler'de takılan Nys ile yaşadığım aşk hayatı hâlâ sürüyordu. Çok da iyi dost olmuştuk. Aramızda para sorunu yoktu. Ona küçük armağanlar getiriyordum, ama bu her nasılsa değişik bir şeydi. Arada bir onu öğleden sonraları alıp başımızı gitmek için kandırıyordum.

Onunla Seine nehri boyunca sıralanan küçük yerlere giderdik veya trene atlar yakındaki bir ormana gidip, otlar üzerinde serilerek yüreklerimizin içindekini gün ışığına çıkarırdık.

Ona geçmişini söyletmek için hiçbir çaba göstermemiştim. Konuştuklarımız daima geleceğe ilişkindi. En azından o böyle yapıyordu. Pek çok Fransız kadını gibi tercihen Midi'de herhangi bir yerde küçük bir ev bulmayı düşlerdi. Paris'e pek aldırdığı yoktu. Paris'in sağlıksız olduğunu söylerdi hep...

Bir keresinde "Peki zamanı geçirmek için kendi başına ne yapacaksın" diye sormuştum.

Şaşkınlık içinde "Ne mi yapacağım?" diye tekrarlamıştı, "Hiçbirşey yapmayacağım, sadece yaşayacağım." Bu ne kadar güzel bir fikirdi! Ne kadar makul ve akla uygun bir fikir! Onun soğukkanlılığına, tembelliğine ve kaygısızlığına gıpta etmiştim. Onu bu konuda enine boyuna konuşmaya zorlamıştım, yani hiçbirşey yapmamayı kastediyorum... Bu hiçbir zaman flört etmeyi düşünmediğim bir idealdi. Bu ideale ulaşmak için insanın aklının bomboş olması gerekiyordu veya dopdolu ve zengin. Ama bomboş bir aklın bunun için daha uygun olduğunu düşünüyordum.

Sadece Nys'i birşeyler yerken bile seyretmek ilham vericiydi. Büyük bir dikkatle seçtiği yiyeceğinin her lokmasın-

dan haz alır, tadını çıkarırdı. Dikkat etmesinden kastım kaloriler ve vitaminler değildi... Hayır hayır, sevdiği şeyleri seçme konusunda dikkatliydi ve bu konuda onunla hemfikirdim, çünkü onları lezzetinden dolayı seçiyordu. Yemeğini sanki sonsuza kadar uzatabilirdi, iyi huyu giderek serpilerek boy veriyor, tembelliği giderek daha ayartıcı, doğası daha canlı ve parlak hale geliyordu.

İyi bir yemek, iyi bir sohbet, iyi bir vuruş. Günü geçirmek için daha iyi bir yol var mı? Onun vicdanını kemiren kurtlar yoktu, başından atmak isteyip de atamadığı kaygılar da yoktu. Benim sevgili Nys'im med cezire bağlı olarak kendi halinde yüzüyor, sürükleniyordu. Başka hiçbirşey değil. Çocuk doğurmayacaktı, toplumun refah ve mutluluğuna hiçbir katkıda bulunmayacaktı ve giderken dünyada hiçbir iz bırakmayacaktı.

Fakat nereye giderse gitsin hayatı daha kolay, daha çekici ve daha çeşnili bir hale getiriyordu. Ve bu hiç de küçümsenecek birşey değildi. Ondan ayrıldığım zaman o günün iyi geçirilmiş bir gün olduğuna dair güçlü bir his duyardım. Bu her seferinde tekrar ederdi. Hayatı onun kabul ettiği gibi doğal ve kolay kabul edebilmeyi öylesine isterdim ki!

Hatta, bazan keşke onun gibi bir kadın olsaydım diye hayıflandığım anlar vardı. Yani çekici bir bal kutusundan başka hiçbir şeyi olmayan bir kadın.

İnsanın bal kutusunu çalıştırıp beynini hoş işlere, hazza ayırması ne kadar olağanüstüydü! Mutluluk ile aşık olabilmek! Mümkün olduğu kadar işe yaramaz olmak! Timsah derisi gibi bir vicdana sahip olup, bunu geliştirmek! Yaşlanınca ve artık cazibeyi yitirince gerekiyorsa bastır parayı bir vurucu tut. Veya bir köpek alarak ona gerekli eğitimi ver. Zamanı gelince çıplak ve yalnız öl. Suçluluk ve pişmanlık duymadan ve utançsız.

Açık havada Nys ile geçirilmiş bir günün sonrasında işte bunları düşlerdim.

Bir yerlerden yüklü bir meblağ aşırarak tam da kalkıp çıkarken eline tutuşturmak ne büyük bir zevk olacaktı. Veya gittiği güzergâhta ona eşlik etmek, Orange'ye veya mesela Avignon'a kadar. Bir iki ay onun sıcak tembelliğinde uzanmış güneşlenerek bir serseri gibi zamanı işercesine geçirmek, onun etrafında dört dönerek onun zevk aldığı şeylerden zevk almak, bütün bunlar ne kadar hoş olabilirdi...

Onu göremediğim geceler --yani onun kiralandığı geceler-- kendi başıma etrafta dolanır, diğer kızların ticaretlerini aptal ve duygusuz bir şekilde icra ettikleri yeraltı batakhanelerine veya yan sokaklardaki küçük barlara takılırdım. Bazan sadece can sıkıntısından, benliğimde kekremsi bir kül tadı bırakmalarına karşın içlerinden biriyle takılırdım.

Eve döndüğüm zamanlarda Colette'yi çoğu kez uyanık

bulurdum. Carl'ın bilmem hangi pazar yerinden aldığı o komik Japon elbisesi içinde ortalıkta parmaklarının ucunda dolaşırdı. Her nasılsa üç beş kuruşu bir araya getirip kızcağıza bir pijama alamamıştık.

Onu genellikle birkaç lokma atıştırmak üzereyken bulurdum. Zavallı ufaklık Carl işten eve döndüğünde onu selamlamak için uyanık kalmaya çabalardı. Ben de otur onunla birkaç lokma atıştırırdım. Rastgele konulardan, oradan buradan konuşurduk. Oysa anlattığında dinlemeye değer hiçbirşey yoktu. Hiçbir gayesi, hiçbir düşü, hiçbir dileği yoktu. Bir inek kadar neşeli, bir köle kadar itaatli ve bir taşbebek kadar çekiciydi. Aptal değildi ama kıt akıllıydı. Bir hayvan nasıl kıt akıllıysa işte öyle. Oysa, diğer yandan Nys'in zeki olmadığı kesinlikle söylenemezdi.

Evet tembeldi, tembelliği bir günah, bir suç derecesine kadar varırdı. Nys'in konuştuğu herşey ilgi çekiciydi, konuştuğu incir çekirdeğini doldurmasa bile. Ona armağan ettiğim küçük bir hediye üzerinde bile zekice konuşma yeteneğine sahipti. Bence böylesine bir konuşma yeteneği ilk sırada yer alır, hayata bir katkıda bulunur. Halbuki diğeri yani zarif ve ince bir jargon insanın gücünü tüketir, herşeyi kısır, boş ve anlamsız yapar. Oysa Colette, söylediğim gibi doğurmamış bir ineğin donuk zekasına, kalın kafalılığına sahipti. Ona dokunduğunuz zaman soğuk, esin vermeyen pelte gibi bir et hissederdiniz. Kahvenizi fincanınıza koyarken poposunu okşayabilirdiniz, ama bu kapı tokmağını yoklamak gibi bir

duygu verirdi.

Mütevazi ve ağırbaşlı hali insandan çok hayvana ilişkin, hayvanda bulunan bir haldi. Elini kutusunun üzerine sanki tehlikeli bir şeyi değil de çirkin bir şeyi gizlemek istercesine koyardı. Kutusunu saklamasına karşın ayvalarının dışarıya fırlamasında bir sakınca görmezdi. Eğer ben banyoda küçük su dökerken içeri girse kapı girişinde dikilir ve o doğal tavrı ile lak lak ederdi. İşeyen bir erkeği görmek onu heyecanlandırmazdı. Yalnızca üstüne bindiğinizde veya içine işediğinizde heyecanlanırdı.

Eve oldukça geç geldiğim bir gece anahtarlarımı unuttuğumu farketmiştim. Kapıyı gürültüyle çalmama karşın içeriden cevap gelmemişti. Belki de yine o masum yolculuklarından birine çıkmıştır diye düşünmüştüm. Montmartre'ye doğru yavaş yavaş yürümekten ve işten çıkan Carl'ı yolda yakalamaktan başka çare yoktu. Palace Clichy'e giden yolu yarılamıştım ki Carl'a rastladım. Ona kuşumuzun muhtemelen yine kafesten kaçtığını söylemiştim. Eve döndüğümüzde bütün ışıklar açıktı, ama Colette ortalıkta yoktu, üstelik eşyalarından hiçbirini de almamıştı. Herşey sanki küçük bir yürüyüşe çıkmış gibi görünüyordu. Oysa daha sabahleyin Carl yaşı tutar tutmaz onunla evleneceğini söyleyip duruyordu. Soytarılıkları karşısında kahkahalarla gülmüştüm. Çünkü Colette yatakodasının penceresinden Carl'da mutfak penceresinden sarkmış bütün komşuların duyabileceği şekilde bağırıyordu:

"Günaydın madam Oursel, bu sabah nasılsınız?"

Oysa Carl şimdi üzüntülüydü. Polis eve gelerek kızı götürdüğünden emindi. "Çok geçmeden beni de çağıracaklar" diyordu. "Bu herşeyin sonu olacak."

Dışarı çıkarak sabaha kadar eğlenmeye karar vermiştik. Saat sabaha karşı üçü biraz geçiyordu. Place Clichy'de incin top oynuyordu. Sadece sabaha kadar açık bir kaç bar açıktı. Tahta bacaklı orospu hâlâ Gaumont Palace'nin karşısındaki yerindeydi, onun için bir meşguliyet olan sadık küçük müşterisi yanındaydı. Palace Pigalle'nin yakınlarında erkenci sabah akbabalarının arasında birşeyler atıştırmıştık. Şu vestiyerde çalışan kız arkadaşımızın bulunduğu küçük dans salonuna bir göz atmıştık. Zaten tam da o sırada batakhaneyi kapatıyorlardı. Sacre Couere'e doğru çıkan tepede zig zaglar çizerek yürüyorduk. Katedralin eteklerinde biraz nefes almak için durmuştuk. Altımızda uzanan göz kırpıştıran ışıklar denizini seyre koyulmuştuk. Paris geceleri büyüteç altına konmuşcasına büyüyordu...

Yukarıdan bakıldığında daha yumuşak ve loş görünen şehir aydınlatması sokakların acımasızlığını ve sefilliğini bir ölçüde azaltıyordu. Geceleri Montmartre'den bakıldığında Paris gerçekten de büyüleyicidir. Bir kasenin dibinde yatan devasa bir mücevherdir sanki. Şafağın sökmesiyle Montmartre tasvir edilemeyecek kadar canayakın bir hal alır. Hafif beyaz duvarların üzerine pembe bir hararet yayılır. Sol-

gun duvarlar üzerine parlak kırmızı ve mavilerle boyanmış olan devasa reklamlar, içinde şehvetin hiç de eksik olmadığı bir tazelik ve dirilik içinde boy gösterirler. Tepenin yamacından inerken çok saf ve bakire görünen, sükun içinde ve ağırbaşlı bir rahibe grubuna rastlamıştık, öyle ki kendimizden utanmıştık. Biraz ilerleyince önümüzü dik yokuştan aşağı hem otlayan hem de kendilerine yol açan bir keçi sürüsü kesmişti, onların arkasında isc vaktinden önce gelişmiş kretenli bir çoban, onları hiç acele etmeden izliyor ve arada bir flütüyle havaya birkaç garip nota üflüyordu. Atmosfere tam anlamıyla bir sükunet hakimdi, mutlak bir huzur, bu ondördüncü yüzyıldan kalma bir sabah olmalıydı... O gün neredeyse akşama kadar uyumuştuk.

Colette'den hiçbir ses yoktu ve polisler de hâlâ gelmemişlerdi. Ama ertesi gün kapı uğursuz bir biçimde çalınmıştı. Odamdaydım ve daktilo yazıyordum. Kapıyı herhalde Carl açmış olmalıydı. Colette'nin sesini duyuyordum, ardından tanımadığım bir adamın sesini. Birazdan da bir kadının sesi duyulmuştu. Daktilo yazmaya devam ediyordum, meşgul bir insan imajını sürdürmek için elimden ne geliyorsa yazıyordum.

Birazdan Carl odama dalmıştı, telaş içindeydi ve aklı başından gitmiş görünüyordu.

"Colette saatinin burada mı bıraktı?" diye sormuştu.

"Onun saatini arıyorlar."

"Onlar kim?" diye sormuştum.

"Annesi burada... adamın kim olduğunu bilmiyorum. Belki bir dedektif, hemen benimle gel, seni tanıştıracağım."

Anne hemen hemen nerede görülse farkedilen zarif görünüşlü iyi giyimli ve alımlı bir orta yaşlı yaratıktı. Ağırbaşlı ve ölçülü giyinmiş olan adamı ise bir dava vekili gibi görünüyordu. Sanki evde ölü varmış gibi herkes alçak sesle konuşuyordu.

Benim oradaki varlığımın pek de önemsiz olmadığını hemen kavramıştım.

"Siz de yazar mısınız?" Konuşan adamdı. Nazik bir biçimde yazar olduğumu söylemiştim.

"Fransızca mı yazıyorsunuz?" diye sormuştu.

Bu soruya karşılık gayet incelikle ve gurur okşayıcı bir cevap vermiştim.

Efendim beş veya altı yıldan beri Fransa'da kalmama ve Fransız edebiyatına aşina olmama rağmen hatta şu anda Fransızcadan tercümeler yapmama rağmen doğuştan gelen

bazı yeteneksizliklerin zatı alilerinin lisanına yeterince hakim olmamı ve kendimi dilediğim gibi ifade etmemi engelliyordu.

Bu safsatayı belagatlı ve yanlışsız cümleleştirmek için bütün kaynaklarımı ve gücümü seferber etmiştim. Ve bana göründüğü kaynaklarıyla hedefi tam ortadan vurmuştum.

Anneye gelince, Carl'ın çalışma masasının üzerine yığılmış kitapların başlıklarını incelemekteydi. Birden içlerinden birini ayırmış ve adama uzatmıştı. Bu Proust'un meşhur eserinin son cildiydi. Adam gözlerini kitaptan ayırarak yeniden incelemek üzere Carl'a çevirmişti. Adamın tavrında isteksiz ve gelip geçici bir hürmet vardı. Carl'ın biraz canı sıkılmıştı. Proust'un metafiziği ile büyü geleneği, özellikle içtenlikle bağlı olduğu Hermes Trismegistus'ün öğretisi ile --arasındaki ilişkiyi gözler önüne sermeyi hedefleyen bir deneme üzerinde çalışmakta olduğunu açıklıyordu. Adam kaşını anlamlı bir şekilde kaldırarak "hım, hım", "evet anlıyorum" diye mırıldanıyordu. Henüz tam anlamıyla suçlayıcı değil ama haşin bir şekilde her ikimizi de süzüyordu. Bana dönerek "Arkadaşınızla bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz acaba?" diye sormuştu.

"Hay, hay, tabii" demiştim. Odama dönerek göz boyamaya yani daktilomu yeniden takırdatmaya başlamıştım, bir kulağım da kirişteydi...

Sanırım, en azından bir yarım saat Carl'ın odasına kapanmışlardı. Bu süre içinde en azından sekiz veya on sayfa dolusu tam bir gevezelik ve saçmalığı daktilo etmiştim. Öyle ki en çılgın sürrealist bile birşeyler sökemezdi. Ardından vedalaşmak için odama gelmişlerdi. Colette ile vedalaşmıştım. Sanki kurtardığımız küçük bir yetimdi ve onu uzun zaman önce kaybedilmiş ebeveynlerine güvenlik içinde teslim ediyorduk. Saati bulup bulamadıklarını sormuştum. Bulamamışlardı fakat bizim bulacağımızı umut ediyorlardı. Çünkü anlattıklarına bakılırsa kaybolan saat küçük bir yadigârdı. Kapı onların ardından kapanır kapanmaz Carl koşarak odama girmiş ve boynuma sarılmıştı.

"Joey sanırım hayatımı kurtardın veya beni kurtaran Proust'tu. Öyle ki, o ekşimik suratlı piç etki altında kaldı. Edebiyat! İşte Fransızlar böyledir! Çünkü burada polisin bile aklı fikri edebiyattadır. Ve sen bir Amerikalı olarak --senin ünlü bir yazar olduğunu söyledim-- elimizdeki kozları büyük ölçüde arttırdın. Biliyor musun sen odadan çıktıktan sonra bana ne söyledi?"

"Herif Colette'nin yasal vasisiymiş, haa aklıma gelmişken kız onbeş yaşındaymış, neyse... ama evden daha önce kaçmış. Herhalde beni mahkemeye verseymiş en az on yıl yermişim..."

"Bunu bilip bilmediğimi sordu, ben de evet dedim. Sanırım kendimi savunmak için hiçbir çaba göstermememden

dolayı çok şaşırdı, fakat onu asıl şaşırtan ikimizin de yazar olduğunu anlaması oldu. Fransızlar yazarlara karşı büyük bir saygı duyarlar. Bunu biliyor musun?" Bir yazar asla sıradan bir suçlu değildir. Sanırım burada bir çift külhanbeyi bulacağını tahmin ediyordu, veya şantajcılar. Sonradan senin ne çeşit kitaplar yazdığını ve onlardan herhangibirinin Fransızcaya tercüme edilip edilmediğini sordu. Ona senin bir filozof olduğunu ve eserlerinin tercüme edilmesinin diğerlerine kıyasla daha zor olduğunu söyledim." "Hermes Trismegistus hakkında söyledikleri fantastik bir fikirdi" demiştim. "Bunu nasıl düşünebildin?"

"Öylesine lanet olası bir korku duyuyordum ki, aklıma ne geldiyse söyledim... haa aklıma gelmişken söyleyeyim: Onu etkileyen diğer konu Faust'tu --çünkü Almanca yazılmıştı, orada bazı İngilizce kitaplar da vardı, mesela Lawrence, Blake, Shakespeare... Kendi kendisine yaklaşık olarak şöyle dediğini duyabiliyordum: Bu adamlar o kadar da kötü olamazlar, kızcağız daha kötülerinin de eline düşübelirdi."

"Peki ama annesi neler söyledi?"

"Anne mi! Ona şöyle iyice baktın mı? Sadece güzel değildi ilahi bir kadındı. Joey yemin ederim ki gözlerimin onu gördüğü ilk andan itibaren artık ona aşıktım. Bütün bu sürede hemen hemen hiçbirşey konuşmadı. Konuşmanın sonunda bana dönerek "Bayım, Colette'yi bir daha görmeyeceğinizi temin ederseniz aleyhinize dava açmayacağız. Anlaşıldı

mı?" Ne söylediğini zorlukla duyabiliyordum. Karma karışık olmuştum. Küçük bir çocuk gibi yüzüm kızardı ve kekeledim. "Bayım lütfen bizimle polis karakoluna kadar gelir misiniz?" deseydi herhalde "Evet madam emrinizdeyim" diyecektim. Elini öpecektim, fakat sonunda bunun çizmeyi aşmak olduğunu düşünerek vaz geçtim. Kullandığı parfümü farkettin mi?"

"Şeydi galiba..." diye sıralamaya başlamıştı, sanki etkilenmem gerekiyordu.

"Unuttum, sen parfümler hakkında birşey bilmezsin, dinle, sadece doğurgan kadınlar böyle parfümler kullanırlar. Bir düşes veya markiz olmalıydı herhalde...

"Avladığım, kekliğin annesi olmaması ne kadar kötü!"

"Neyse bu kitabım için iyi bir son teşkil edecek, ne diyorsun?" Çok güzel bir son diye kendi kendime düşünmüştüm... İşin doğrusu bu hikayeyi birkaç ay sonra gerçekten de yazmıştı, ve bu yazdıklarının en iyisiydi, özellikle de Proust ve Faust'a ilişkin olan bölümler. Yazdığı süre boyunca da kızcağızın annesi için krizler geçirmişti. Colette'yi tam anlamıyla unutmuş görünüyordu. Bu fasıl İngiliz kızları, ardından bakkal dükkanındaki İngilizce öğrenmek için deli olan kız ve ardından Jeanne, aralıklarla vestiyerdeki kız ve Cafe Wepler'in hemen ardındaki geçitten kaldırdığımız orospu --Bu pasaj tam anlamıyla bir tuzaktı, çünkü geceleri buradan

geçerek eve dönmek, sıra dayağı yemek gibi birşeydi-- sahnemizde boy gösterdiklerinde hemen hemen sona ermişti.

Arkasından da bize endişeli günler yaşatan o tabancalı uyurgezer sahnemizin yıldızlarıydı.

Hatırı sayılır miktarda Cezayir şarabının işini bitirdiğimiz bir gecenin sabahında Carl "Hadi birkaç günlük acil bir tatil yapalım" diye tutturmuştu. Duvarımda asılı büyük bir Avrupa haritası vardı, üzerimdeki sınırlı para ile ne kadar uzaklaşabileceğimizi görmek için hararetle incelemeye koyulmuştuk. İlk olarak Brüksel'e gitmeyi düşünmüş, fakat ikinci kez düşündüğümüzde bu fikirden vaz geçmiştik. Belçikalıların enterasan olmadıkları konusunda hemfikirdik. Aynı parayla Luxemburg'a gidebilirdik. Oldukça sarhoştuk ve Luxbemburg sabahın altısında gidilecek en uygun yer gibi görünüyordu. Valizlerimizi toplamadık, ihtiyacımız sadece diş fırçalarımızdı, onları da trene yetişeceğiz diye acele etmekten unutmuştuk.

Birkaç saat sonra sının geçerek görmeyi çok arzu ettiğim Opera Bouffe ülkesine götüren vernıklenmiş ve iyi döşenmiş trene girmiştik. Öğlene doğru yerimize varmış tık, uykuluyduk ve şaşkın şaşkın etrafa bakınıyorduk.

Öğlende ağır bir yemek yedik ve yutmamızı kolaştırması için ülkenin kendine has şarabından bol bol içtik ve sonra yatağa tırmandık. Saat altıya doğru kalktık ve dışarı çıkıp

avare avare dolaştık. Burası her yandan kulağımıza ulaşan Alman müziği eşliğinde huzur dolu, bereketli ve yumuşak doğalı bir memleketti. Ahalinin yüzüne sanki inek benzeri bir mutluluk ifadesi mühürlenmişti.

Çok geçmeden istasyon yakınındaki kabarenin önde gelen yıldızı Snow White ile tanışmıştık. Snow White canlı mavi gözleri, uzun lepiska saçları olan otuzbeş yaşlarında bir hatundu. Bir haftadan beri oradaydı ve canı daha şimdiden sıkılmaya başlamıştı. Birlikte wiskili kokteyl yuvarlayıp pistte bir kaç tur dönerek valsimizi tamamladık, tabii olağanüstü ucuza gelen bir cömertlikle orkestraya içki ısmarlayıp ardından Snow White'i akşam yemeğine davet etmeyi unutmadık. İyi bir otelde mükellef bir akşam yemeği adam başına yedi veya sekiz Franga mal oluyordu. Bir İsviçreli olarak, Snow White para yemek için çok budala veya çok iyi huyluydu. Aklındaki tek düşünce işe vaktinde geri dönebilmekti. Restaurant'tan ayrıldığımızda hava kararıyordu. İç güdülerimize tabi olarak şehrin kenar mahallelerine doğru yürüdük ve çok geçmeden onu üzerine yatırıp işin mahiyetini anlattığımız kuytu bir bank bulduk. Herşeyi bir kokteyl alırmışcasına almıştı.

Daha sonra kendisini yeniden, akşamın ilerlemiş saatlerinde çağırmamızı diledi, çekici bulacağımızı düşündüğü bir kız arkadaşını dışarı çıkaracaktı.

Ona Kabareye kadar eşlik ettik, sonra şehri baştan başa

keşfetmek için yola koyulduk. Yaşlı bir kadının Zither çaldığı bir kafede kendimize şarap ısmarladık. Oldukça melankolik bir yerdi ve çok geçmeden sıkıntıdan boğulacak hale geldik. Tam da ayrılmak üzereyken kafenin sahibi yanımıza gelerek kartını uzatmıştı. Bizi yeniden görebilmeyi umut ediyordu. Adamı konuşurken Carl kartı bana uzatmış ve dirseğiyle hafifçe dürtmüştü. Kartı okumuştum: "Cafe-Yahudi bulunmaz" diye Almanca yazıyordu.

Eğer "Cafe-Limburger peyniri bulunmaz" diye yazmış olsaydı, herhalde daha fazla saçmalamış olmayacaktı.

Adamın gözlerinin içine baka baka kahkahayı koyvermiştik. Ardından adama Fransızca olarak İngilizce anlayıp anlayamadığını sormuştum. "Evet" demişti. Böylece herife hakaretlerimi yağdırmaya başlamıştım:

"Bakın söyleyeceklerime kulak verin! Ben bir Yahudi değilim ama siz sersemin tekisiniz! Düşünecek başka şeyiniz yok mu sizin? Siz derin uykuda horulduyorsunuz... Kendi dışkınız içinde yuvarlanıp debelenıyorsunuz! Bunu anlayabiliyor musunuz acaba?"

Yüzümüze şaşkınlıkla bakakalmıştı, ardından Carl Fransızca, bir külhanbeyine taş çıkartırcasına başlamıştı:

"Dinle si.ilmiş peynir topağı!"

Adam sesini yükseltmeye çalışmıştı. Ama "Kapa çenenî" diye adamı tehditkar bir tarzda azarlayan Carl yaşlı bunağın gırtlağını sıkmak istercesine hamle yapmıştı.

"Sana iki çift lafım var! Sen pörsümüş a.cığın tekisin. Lağım çukurundan farkın yok!"

Bunların ardından da sanki felç inmesini andıran o kahkaha nöbeti ile iki büklüm olmuştu. O anda adam sanırım her ikimizin de kafadan kaçık olduğunu düşünüyordu. Yavaş yavaş dışarı çıkmıştık, hâlâ isterik bir biçimde gülüyor ve adama yüz mimikleriyle anlatmamız gerekenleri anlatıyorduk. Bunak çok ağır anlayışlıydı, üstelik çok da şaşırmıştı, yapabildiği, bir sandalyenin üzerine çökmek ve alnının terini silmekti.

Biraz uzakta sokağın yukarılarında bir yerde ayakta uyuyormuş gibi görünen bir polis memuruna rastlanıştık. Carl adama saygı dolu bir biçimde yaklaşıp, şapkasını çıkararak selamladıktan sonra hatasız bir Almanca ile Judenfreis Cafe'de başlayan korkunç bir kavgadan güçbela kendimizi kurtararak dışarı kaçtığımızı söylemişti.

Carl polise acele etmesi için ısrar ediyordu --sesini giderek alçaltarak konuşuyordu-- Çünkü kafenin sahibi bir nöbet geçirmekteydi ve her an birini öldürebilirdi.

Memur o resmi tavrı içinde teşekkür ettikten sonra o ağır

yürüyüşü ile Cafe'ye doğru yollanmıştı.

Köşede bir taksi çevirmiş ve bizi daha önceden gözümüze kestirdiğimiz bir otele götürmesini istemiştik.

İşte böylece Luxemburg'da üç gün kalmıştık. Gönlümüzün istediğini yiyip içerek, Almanya'dan gelen olağanüstü orkestraları dinleyerek, varolmak için hiçbir nedenleri olmayan ve gerçekte bir inek ve koyunun varoluşundan farksız bir varoluşu olan insanların sakin ve sıkıcı hayatını gözleyerek geçirilmiş bir üç gün.

Neyse, bu arada Snow White kız arkadaşını bize tanıştırmıştı. Kız Luxemburgluydu ve biraz Alplere özgü kısa akıllılardandı. Peynir yapmaktan, iğne oyasından, yöresel halk danslarından, maden kömürü üretiminden, ithalat ve ihracattan, kraliyet ailesinden ve arada bir geçirdikleri rahatsızlıklardan ve benzerlerinden konuştuk durduk.

Bir başka gün, bütün günümüzü Keşişler Vadisinde, Pfaffenthal'de geçirmiştik. Sanki bin yıllık bir barış ve huzur bu vadide egemenliğini hâlâ sürdürüyor gibiydi. Burası sanki tanrının küçük parmağı ile açtığı bir koridordu. Burası insanların kan dökmeye ilişkin duydukları susuzluk dindiğinde ve didişmeden yorgun düştüklerinde huzur bulup dinlenebilecekleri bir yerdi, geçmişten birşeyler hatırlatan bir yadigardı. Gerçeği söylemek gerekirse bu vadi olağanüstü güzel, düzenli, varlıklı ve kaygısız türden bir dünyaydı ve burada ya-

şayanlarda iyi huylu, iyilik dolu, nazik ve hoşgörülü insanlardı. Ama bazı nedenlerden dolayı havada bir çürüme kokusu vardı. Bataklık suyundan yayılan bir koku. Ülke sakinlerinin tanrıçası kötülüklerin anası bir tanrıçaydı, onların ahlakını kemirip duruyor, sağlığını bozuyordu.

İlgilendikleri tek şey, bütün dertleri ekmek diliminin hangi yüzüne tereyağı sürülmüş olduğuydu. Ekmek pişiremezlerdi ama ekmeğe bir güzel tereyağı sürebiliyorlardı. İliklerime kadar yayılan bir bulantı hissetmiştim. Kendi kendime bu ülkenin tereyağı sürülmüş tarafında yaşamaktansa Paris'te bilmem ne biti olarak ölmenin daha iyi olduğunu düşünüyordum.

Carl'ı dalmış olduğu uyuşukluktan uyandırarak "Hadi kalk geriye dönelim ve Paris sokaklarında biraz belsoğukluğu kapalım."

"Ne, ne diyorsun sen?" diye boğuk bir sesle mırıldanmıştı.

"Evet" demiştim. "Hadi buradan gidelim, etrafta lağım kokusu var." "Luxemburg Brooklyn gibi, sadece daha büyüleyici ve daha zehirli. Hadi Clichy'e dönelim ve alem yapmaya devam edelim. Bu dilime yapışmış olan kekremsi tadı kazımak istiyorum."

Paris'e ulaştığımızda hemen hemen gece yarısıydı. İyi bir

arkadaşımız olan King'ın çalıştığı gazete bürosuna koşturduk. Makalesine dalmış yetiştirmeye çalışıyordu. Ondan birkaç Frank borç alarak yeniden sokağa koştuk. Öyle bir ruh hali içindeydim ki, önüme çıkan ilk orospuya takılacaktım. "Kaptığım gibi vuracağım, işte olay bu!" diye düşünüyordum. "Herşeye karşın belsoğukluğu kapmak bile birşeydir. O Lüxemburglu kutular ağzına kadar yayık ayranı doluydu."

Carl ise yeniden belsoğukluğu kapmak için o kadar meraklı değildi. Laf arasında bir sırrını bana açmadan edememişti, orası zaten bayağı kaşıruyordu. Bunu kimden kaptığını ve bu kaşıntının gerçekten belsoğukluğunun müjdecisi olup olmadığını bulmaya çalışıyordu. Neşeli bir şekilde üstelemiştim. "Eğer kaptıysan yeniden kapmanda pek bir sakınca yok." "Çifte doz al ve ortalığa yay! Bütün kıtaya bulaştır, cinsel bir illet, can çekişen bir barış ve sükunetten iyidir." Artık dünyayı neyin medenileştirdiğini biliyordum: Bu kötülük, hastalık, hırsızlık, yalan ve dolan, şehvet düşkünlüğüydü. Allah kahretsin! Fransızlar büyük insanlardı doğrusu. Frengili olsalar bile!

Bana bir daha tarafsız bir ülkeye gidelim diye sakın sorma! Artık bir daha ineklere, insanlara veya başka türlü şeylere bakmama, onlarla ilgilenmeme izin verme!

Öyle kızgın ve hırçındım ki bir rahibenin bile ırzına geçebilirdim. Bu haleti ruhiye içinde debelenirken arkadaşımız

vestiyer kızın çalıştığı küçük dans salonuna gelmiştik. Geceyarısını henüz geçmişti, yani yapacak epeyi çılgınlık, yani eğlence için henüz vakit vardı. Barda üç veya dört tane orospu vardı ve bir iki tane de sarhoş, İngilizler tabii... Büyük bir ihtimalle yumuşakçaydılar. Mallar birkaç kez dansa kalktıktan sonra bizi usandırmaya başlamışlardı.

Bir Fransız barında insanın herkesin gözü önünde neler yapabileceği gerçekten de çok şaşırtıcıdır. Bir orospu için İngilizce konuşan herhangi biri, erkek veya kadın farketmez dejenere olmuştur.

Bir Fransız kızı hileler yapma konusunda eğitilmek suretiyle uygarlaşmış, ama aslında bir deniz aygırından bir arpa boyu fazla yol almış bir yabancının önünde şov yaparak kendini küçültmez.

Adrienne, vestiyer kız, bir kadeh bir şey içmek için bara gelmişti. Yüksek bir taburenin üzerine bacaklarını ardına kadar açarak oturmuştu. Onun küçük arkadaşlarından birinin beline dolanmış halde yanı başında duruyordum. Ardından ellerim elbisesinin kıvrımlarında dolaşmaya başlamıştı. Onunla bir süre oynaştıktan sonra tünediği tabureden aşağı kaymıştı. Kollarıyla boynuma dolanarak gizlice ön düğmelerimi açmış ve elini içeri daldırarak misketlerimle oynamaya başlamıştı. Müzisyenler ağır bir vals çalıyorlardı ve ışıklar giderek loş bir hal almıştı. Adrienne ön düğmelerim ardına kadar açık bir halde beni piste doğru sürükleyerek getirmişti.

Çok geçmeden kalabalık içinde sardalye konservesindeki balıklar gibi balık istifi olmuştuk. Bulunduğumuz yerde güçlükle hareket edebiliyorduk, sıkışıklık gerçekten de çok yoğundu. Ardından elini yeniden içeri daldırarak malafatını dışarı çıkarmış ve kutusunun oraya yerleştirmişti. Pozisyon işkence vericiydi, onu daha işkence verici hale getirmek için ufaklık arkadaşlarından birisi yandan rampa ederek sıkıştırmaya başlamış ve ardından yüzsüzlükle gagamı kapıvermişti. İşte bu noktada, kendimi daha fazla tutamamış ve eline gelmiştim.

Bara doğru sürüklenirken Carl'ı bir köşede yine bir haltlar yerken görmüştüm. Yere doğru eğilmiş, bir kızın üzerine abanmıştı. Barmenin bu manzara karşısında canı sıkılmış gibi görünüyordu...

"Burası içki içilen bir yer, yatak odası değil!" diye homurdanıyordu. Carl afallamış bir ifadeyle gözlerini yukarı kaldırmıştı. Yüzü rujla kaplanmış, kravatı kaykılmış, yeleğinin düğmeleri çözülmüş ve saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü. Dostum "Bunlar orospu değil, baston delisi" diye mırıldanıyordu...

Bir taburenin üzerine oturmuştu ve gömleğinin eteği pantolunun önünden dışarı çıkmıştı. Kız ise pantolonun ön düğmelerini düğmeliyordu. Ama kız aniden fikir değiştirerek düğmeleri yeniden açmış, makinayı dışarı çıkarmış ve önünde eğilerek öpmüştü.

Eee! Bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Bunun üzerine barın müdürü yanımıza sokularak ya değişik şekilde davranmamızı veya defolup gitmemizi uygun bir dille bildirmişti. İşin hayret edilecek yanı, kızlara öyle pek kızmış gibi görünmüyordu. Onları şöyle bir, adet yerini bulsun diye azarlamıştı, sanki onlar yaramaz çocuklardı.

Bunun üzerine tam bardan ayrılmak üzereydik ki Adrienne barın kapanış saatine kadar beklememiz için ısrar etmişti. Bizimle birlikte eve gelmek istiyordu.

Sonunda bir taksi çağırarak içine yığıldığımız zaman beş kişi olduğumuzu farketmiştik. Carl kızlardan birini yollamak istemesine karşın hangisi olduğu konusunda kararsızdı. Yolda giderken biraz sandviç, peynir ve zeytin, birkaç şişe de şarap almak için durmuştuk.

Carl, "Cebimizde kaç para kaldığını anladıkları zaman büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar" diye mırıldanmıştı. "Daha iyi ya." "Belki de böylece hepsi alır başını gider. Çok yorgunum, bir banyo alıp kendimi yatağa atmak istiyorum."

Eve gelir gelmez soyunmuş ve banyoya girerek sıcak su musluğunu açmıştım. Kızlar ise mutfakta sofra kuruyorlardı. Tam küvetteki sıcak suya dalmış ve sabunlanmıştım ki, Adrienne ve kızlardan biri banyodan içeri girmişlerdi. Adrienne üzerindekileri çabucak çıkararak küvetin içinde yanıma kay-

mıştı. Küvetin içinde Adrienne ile yüzyüze bakıyorduk ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Diğer kız ise küvetin üzerine eğilmiş ve ufaklığım ile oynamaya başlamıştı. Büyük bir rahatlık ve zevk içinde sıcak suda sırt üstü uzanmıştım, sabunlu parmakları ile ufaklığın üzerinde helezonlar çizerek dolanıyordu. Bu sırada Adrienne ise kendi kutusu ile meşguldü, sanki şöyle diyordu: "Tamam o ufaklıkla oynamasına biraz izin verelim, fakat zamanı gelince onu elinden kaparak kutumun içine kapatırım, bilmiş olun!" Ardından üçümüz birden küvetin içindeydik, bir elde sandviç bir elde bir kadeh şarap. Carl ise traş olmaya karar vermişti. Carl'ın kızı bideyin kenarına oturmuş hem gevezelik ediyor hem de sandviçini atıştırıyordu. Bir an için ortadan kaybolmuş ve elinde bir şişe şarap ile yeniden ortaya çıkmıştı. Sonra şarabı ensemizden aşağı boşaltıvermişti.

Böylece sabunlu su birdenbire permanganat rengini almıştı. O andan itibaren artık herşeye hazır bir ruh hali içindeydim. O an işemek için korkunç bir istek duymaktaydım ve böylece musluğumu açarak yavaşça koyvermiştim. Kızlar ise iğrentiyle küvetten dışarı fırlamışlardı.

Şurası muhakkak ki, ahlaksızcasına birşey yapmıştım. Birden bire bize karşı şüphe duymaya başlamışlardı. "Acaba onlara ödeme yapacak mıydık?" "Eğer yapacaksak ne kadar?" Carl'ın neşeli bir şekilde dağıtacak sadece dokuz Frangımız olduğunu açıklamasıyla ortalığı büyük bir şamata kaplamıştı. Ardından bizim sadece şaka yaptığımıza karar

vermişlerdi. --Yani banyo küvetinin içine işemek gibi kötü bir şaka. Fakat hayır, biz de söylediğimizde samimi olduğumuzu iddia ediyorduk.

Bunun benzeri bir olayın başlarına gelmediğine yemin ediyorlardı, kısaca söylemek gerekirse olanlar inanılır gibi değildi, canavarca bir şeydi, insanlık dışıydı.

Kızlardan biri "Bunlar bir çift pis Hun."

Kızlardan ötekisi "Hayır İngiliz, dejenere İngiliz" diye zırvalıyordu.

Bu sırada Adrienne onları yatıştırmaya çalışıyor, bizi uzun zamandan beri tanıdığını ve kendisine daima bir beyefendi gibi davrandığımızı tekrarlıyordu. Oysa şu beyefendi sözü onunla olan ilişkimizin yapısını göz önüne getirdiğimde kulağımda çok garip yankılar uyandırıyordu. Neyse, şu beyefendi sözcüğü onun küçük hizmetleri karşılığında daima nakit ödeme yaptığımızdan başka birşey çağrıştırmıyordu. Umutsuz bir biçimde durumu düzeltmeye çabalıyordu...

Ne söylediğini şöyle böyle duymuştum:

"Onlara bir çek veremez misiniz?" diye yalvarırcasına sormuştu.

Bunun üzerine Carl makaraları koyvererek gülmeye başlamıştı. Tam onun sözünü keserek ortaya atıldığımda çek defterinin olmadığını söylemek üzereydi... Şöyle demiştim:

"Tabii, bu da bir fikir, herbirinize birer çek yazıp vereceğiz, nasıl şimdi oldu mu?"

Tek kelime konuşmaksızın Carl'ın odasına dalmış ve onun eski çek defterini almıştım. Onun o güzel ve meşhur Parker dolmakalemini de getirerek uzatmıştım. İşte tam bu sahnede Carl kurnazlığını ortaya koymuştu. Sanki çek defterini ortaya çıkarmamdan ve onun işlerine burnumu sokmamdan dolayı bana büyük bir kızgınlık duyuyordu.

"Daima böyle oluyor" --tabii, Fransızca, bu kızların yarınna bir gösteri ya-- "Bu revülerde hesabı ödemek hep bana düşüyor... kendi çek defterini neden ortaya çıkarmıyorsun?" diye kızgınlıkla söyleniyordu...

Bunun üzerine bende yüzümü mümkün olduğu kadar kızartarak ve utançtan yerin ta dibine geçerek banka hesabımın tamtakır olduğunu söylüyordum... Carl ise hâlâ itiraz ediyordu veya öyle görünüyordu.

Adrienne'ye dönerek "Yarına kadar neden beklemiyorlar?" diye sormuştu, "Yoksa bize güvenmiyorlar mı?"

Kızlardan biri "Size neden güvenecekmişiz? Biraz önce cebinizin delik olduğunu söylüyordunuz, şimdi bizi yarına kadar bekletmek istiyorsunuz. Hayır, hayır, bunlar bize sökmez bayım!"

Bunun üzerine çek defterini yere fırlatan Carl "Öyleyse hepiniz defolup gidin!" diyerek kestirip atmıştı.

Adrienne ise "Bu kadar cimri olma lütfen" diye sızlanıyordu. "Herbirimize yüzer Frank ver, biz de artık bu konuda konuşmayacağız, lütfen!"

"Adam başına yüz Frank mı?"

"Şüphesiz, bu o kadar fazla birşey değil ki!"

Bende lafa karışmıştım, "Hadi! bu kadar ölücü olma! Hem, ayrıca kendi payıma düşeni bir veya iki gün içinde ödeyeceğim."

"Bunu her zaman söylersin!" diye çıkışmıştı.

İngilizce "hadi komediye son ver" demiştim. "Çekleri kes ve onları başımızdan savalım."

"Onları başımızdan mı savalım? Ne diyorsun sen?"

"Onlara çekleri verdikten sonra sokağa koyvermemi mi bekliyorsun benden? Hayır bayım, paranı karşılığını sonuna kadar alacağım! Çekler beş para etmese bile, hem onlar bunu bilmeyecekler. Onları bu kadar kolayca bırakırsak yanık kokusu alabilirler."

Çeki kızlardan birinin gözüne sokarcasına sallarken "Hey sen! diyordu... Bunun karşılığında ne alacağım bakalım?" "Eşsiz birşey istiyorum, öyle şipşak iş bitirme yok!"

Böyle söylcyerek çekleri dağıtmaya başlamıştı. Çırılçıplak çek dağıtmanın gerçekten de komik bir görüntüsü vardı. Eğer gerçekten de karşılığı olan çekler olsalardı bu sahnede düzmece kağıt parçaları olarak görünürlerdi sanırım. Herhalde bu hepimizin çıplak olmasından dolayıydı. Kızlar da aynı şekilde endişeli görünüyorlardı çünkü bu muamelede düzmece kokusu vardı. Adrienne bunun dışındaydı, çünkü o bize inanıyordu.

Bu esnada kızların bizi rutin bir düzüşmeye zorlamak yerine bir atraksiyon yapmaları için içimden dua ediyordum. Tam anlamıyla bitik bir haldeydim. Köpek gibi yorgundum. Onların açısından beni heyecanlandırmak uzun ve yorucu bir çalışma olacaktı. Öte yandan Carl gerçekten de üç yüz Frank dağıtmış bir adamın havasında davranıyordu. Parasının karşılığında birşeyler istiyordu, egzotik birşeyler.

Kendi aralarında bunu görüşürlerken ben yatağa tırman-

mıştım. Düşünce olarak içinde bulunduğu durumdan asırlarca uzaktaydım. Sabah uyandığımda devamı etmeye niyetli olduğum ve günler önce yazmaya başladığım bir hikayeye ilişkin derin derin düşüncelere dalmıştım. Hikaye balta ile işlenen bir cinayet üzerineydi. Acaba işin hikaye kısmını kısaltarak, hikayemde dikkatleri hayatı boyunca hiç sevmediği karısının başı kesilmiş vücudu yanında bıraktığım sarhoş katil üzerinde yoğunlaştırsa mıydım?

Belki gazetelerdeki cinayet hikayelerinden birini alacak, onu kısaltıp yoğunlaştırarak cinayete ilişkin kendi yorumuma, baş masadan yuvarlanıp aşağı düştüğü zaman başlayacaktım. Bu hikaye kendisini tekerlekli sandalye ile, başı diğer yayaların dizi hizasına geldiği halde dolaştıran, kolsuz ve bacaksız bir adam ile iyi uyuşacaktı.

Çünkü biraz korku dolu bir hikaye istiyordum. Kapanış olarak kullanmak istediğim olağanüstü bir eleştiriyi gizli bir koz olarak tutuyordum. Bu derin düşünme seansı içindeki kısa molalarda o uyurgezer Pocahontas vakasında yaralanan ruh halimi yeniden kazandığımı hissetmiştim.

Hemen yanı başımda yatan Adrienne'den yediğim bir dirsek darbesi ile ayrılmıştım. Kulağıma birşeyler fısıldıyordu, yeniden para hakkında birşey. Ondan söylediklerini tekrar etmesini isterken aklıma gelen düşüncelerin zincirini kaybetmemek için, onları sürekli tekrarlıyordum...

"Baş masadan yuvarlanıyor... Küçük adam tekerlekli sandalyenin üzerinde... Tekerlekler... Bacaklar... Milyonlarca bacak...

"Kızlar taksiye verecek biraz bozukluk para bulup bulamayacağımı soruyorlar, çok uzakta oturuyorlar çünkü"

"Çok mu uzak?" diye tekrar etmiştim, yüzüne bomboş nazarlarla bakıyordum, "Ne kadar uzak?"

(Tekerlekleri, bacakları, yuvarlanan kafayı hatırla... cümlenin tam ortasından başla...)

Adrienne "Menilmontant'da oturuyorlar" demişti.

"Bana kalem ve kağıt getir, orada masanın üzerinde bir yerde." diye rica etmiştim.

Menilmontant... Menilmontant... diye hipnotize olmuş gibi tekrarlıyor ve lastik tekerlekler, tahtadan kafalar, tirbuşon bacaklar ve buna benzer birtakım anahtar sözcükleri karalıyordum.

Adrienne "Ne yapıyorsun?" diye hiddetle, neredeyse tıslayarak sormuştu. "Senin neyin var?" beni şiddetle çekiştiriyordu. "Bu delirdi." diye haykırırken, yataktan kalkmış, ellerini bir umutsuzlukla yukarıya yakarırcasına kaldırmıştı.

Carl'ı kasdederek "Diğeri nerede?" diye söyleniyordu. "Aman Allahım!" diye sızlandığını duyuyordum, sanki çok uzaklardan "Uyuyor." diye cevap geldiğini duyuyordum. Ardından uzun bir suskunluk...

"Tamam bu herşeyi açıklıyor... Hadi buradan gidelim, biri sarhoş diğeri esinlenmiş. Burada zaman kaybediyoruz. İşte yabancıların nasıl olduğunu görün... Daima başka şeyleri düşünürler. Aşk yapmak istemezler, bütün istedikleri biraz gıdıklanmaktır.

"Gıdıklanmak" bunu da yazmıştım. Fransızca neler söylediğini hatırlamıyorum, fakat ne söylerse söylesin aklımda unutulmuş bir dostu canlandırmıştı. "Gıdıklanmak", bu sanki yüzyıllardan beri kullanmadığım bir sözcüktü.

Bunun hemen ardından çok nadiren kullandığım başka bir sözcüğü düşünmüştüm. Artık ne anlama geldiğinden emin değildim. Ne önemi var sanki? Nasıl olsa herhangi bir biçimde hatırlayacaktım. Ülkemden uzakta yaşadığım için sözlüğümden düşerek kaybolmuş o kadar çok sözcük vardı ki... Sırt üstü uzanarak onların gitmek için hazırlanmalarını seyrediyordum. Sanki locamdaydım ve sahne karşımdaydı...

Kötürüm olduğumdan dolayı bu sahnenin tadını tekerlekli sandalyemin üzerinden çıkarıyordum. Eğer içlerinden biri başımdan aşağı bir kova su boca etse yerimden bile kıpırda-

mayacaktım. Sadece biraz titrer ve gülümserdim. --eğlence düşkünü şen bir meleğin gülümsemesi gibi. Bütün istediğim bir an önce çekip gitmeleri ve beni düşüncelerim ile başbaşa bırakmalarıydı. Eğer cebimde biraz bozukluk para olsaydı, hepsini onların üstüne fırlatırdım.

Aradan çok uzun bir süre geçtikten sonra hazırlanıp kapı önüne gelmişlerdi. Gitmek üzereydiler.

Adrienne uzaktan bir öpücük yollamıştı, bu o kadar gerçek dışı bir jestti ki, kolunun bu jesti yaparken ortaya koyduğu sakin dengeden büyülenmiştim, onun uzun bir koridor boyunca geri çekilerek sonunda bir huninin dar ağzından içeri emilişini seyrediyordum, kolun hâlâ bilekten kıvrılmış fakat öylesine incelmiş ve öylesine küçülmüş bir hali vardı ki, sonunda saman sapından bir demeti andırıyordu.

Kızlardan biri "Pislik herif!" diye bağırarak kapıyı gürültüyle kapattığı zaman: "Evet, doğru, hakkın var! Ben pislik bir herifim! Ya siz, hangi lağımda yüzüyorsunuz acaba? Siz de pisliksiniz. Yalnızca bu, öyle değil mi? Pislik, alçaklık, öyle değil mi? Ama insanı yatıştırıyor." diye mırıldanırken; "Allah kahretsin!" "Kendi kendime neler konuşuyor böyle" diyerek kendime gelmiştim.

Tekerlekler, bacaklar, baş aşağı doğru yuvarlanıyor... Güzel. Yarın diğer günlerden birisi gibi olacak sadece daha iyi, daha çekici ve daha şen. Platformun üzerindeki adam kendi-

sini nhtımın sonunda aşağı atacak Canarsie'de. Ve ağzından bir Ringa balığı ile yeniden ortaya çıkacak. Bir Maatjes ringası, daha aşağısı kurtarmaz. Karnım yeniden aç! Kalktım ve sandviç artıklarını araştırdım, masanın üzerinde bir kırıntı bile yoktu. Dalgın bir halde banyoya girdim. Sanırım işemeyi düşünüyordum. Etrafta birkaç tane ezik zeytin vardı... Şurası açık ki duyulan tiksintiden dolayı fırlatıp atılmışlardı. Yerden bir ekmek parçası alarak yenip yenmiyeceğine bakmıştım...

Birisi kızgınlıkla üstüne basıp yamyassı etmişti. Üzerinde hafif bir hardal tabakası vardı. Acaba hardal mıydı? En iyisi başka bir parçayı denemekti. Islak tabanda hafifçe nemlenmiş bir parçayı almış ve üzerine bir parça peynir koymuştum. Bideyin yanındaki bardakta ise birkaç damla şarap vardı. O birkaç damla şarabın birazını mideye indirdikten sonra gerisini ekmeğin üzerine büyük bir dikkatle damlatmıştım. Hiç de fena değildi, tam tersine bayağı lezzetliydi. Zaten mikroplar aç veya esinlenmiş insanlara pek dokunamazlar. Aslında bütün mesele küf ve selofandan kaygılanmak ve ona en son kimin elinin değdiğini merak etmekti. Bunu kanıtlamak için onunla kıçımı sildim. Çabucak, emin olmak için. Ardından da hemen yuttum. İşte oldu! Artık merak edecek, üzülecek ne var? Artık bu mükellef yemeğin üzerine bir sigara yakmanın vaktiydi. Sigara arıyordum. Ortalıkta sadece izmaritler kalmıştı. İçlerinden en uzununu seçerek yaktım. İşte lezzet diye ben buna derim. Bu gerçek bir tütündü. O Amerika'dan gelen kavrulmuş talaşlardan değil. Şüphesiz ki, Carl'ın Gauloises Bleueslerinden biriydi.

Artık ne düşüyordum?

Mutfak masasının üstüne oturmuş ayaklarımı sallandırıyordum. Bir görelim bakalım...

Ben ne düşünüyordum?

Ne birşey görüyor ne de birşey düşünüyordum. Kendimi tam anlamıyla harika hissediyordum. Herhangi birşey düşünmenin ne gereği var ki?

Evet, büyük bir gün... Doğrusu apayrı bir gün.

Evet, daha sadece birkaç gün önce burada oturmuş nereye gideceğimizi tartışıyorduk. Bu dün olabilirdi veya birkaç yıl önce... Ne farkı var? İnsan serpilir, büyür ve ardından çöker. Zaman da çöker gider. Fahişeler de çöker Bir alkış, bir belsoğukluğu içinde çöker.

Penceremin eşiğinde erkenci bir kuş cıvıldıyordu. Yıllar önce yine böyle kendi kendimden hoşnut bir halde Brooklyn Tepesi'nde oturduğumu anımsıyordum. Yani bir diğer hayatın içinde. Belki de Brooklyn'i bir daha hiç göremeyecektim.

Canarsie'yi, Shelter Island'ı, Montauk Point'i, Secaucus'u, Lake Pocatopaug'u ve Never Sink River'i bir daha asla göre-

meyecektim. Ne tarakları ve domuz pastırmasını, ne tütsülenmiş mezgiti ne de dağ istiridyelerini göremeyecektim. Ne garip şey, insan nasıl olur da süprüntünün içinde yuvarlanır da orası benim vatanım der? Ta ki birisi Minnehaha-- veya Walla Walla diyene kadar. Ev veya yurt neyse ne... Ev eğer dayanıyorsa evdir, baki kalıyorsa... Diğer bir deyişle şapkanızı askısına astığınız yerdir.

Adrienne Menilmontan'ı kasdederek çok uzak demişti. Oysa hiç de uzak değil. Şu anda Çin gerçekten de uzaktır veya Mozambik. Böyle ebediyen oradan buraya sürtmek fevkalade birşey. Paris sağlıksızdır. Belki kız orada birşeyler buluyordur. Luxemburg'u dene, daha küçük bir boy. Gidilecek binlerce yerin olması amma boktan şey yahu! Mesela Bali, mesela Caroline adaları. Çılgınca birşey şu, daima para para diye dilenmek. Para, Para. Para yok! Çuval dolusu para! Yeahh! Uzakta bir yer, çok uzakta biryer. Ve kitaplar yok, daktilo da yok, hiçbir şey yok. Hiçbir şey söyleme hiçbir şey yapma! Med cezire uyarak sürüklen. Şu orospu, yani benim sevgili Nys'im. Bir kutudan başka birşey değil. Ne hayat be!

Unutma! ---- Gıdıklanmak.

Donumu çıkardım, esnedim, gerindim ve sendeleyerek yatağa yollandım.

Büyük bir hızla dışarı. Aşağı, dibe, evren merkezli mez-

beleye doğru. Leviathanlar şaşılacak derecede güneşli derinliklerde bir oraya bir buraya yüzüyorlar. Hayat herhalde olduğu gibi mutat halde sürüp gidiyor. Kahvaltı tam saat onda. Kolsuz ve bacaksız bir adam dişleriyle barda oturuyor. Statosferden bir dinamit lokumu düşüyor. Jartiyerler uzun ve hoş helezonlar çizerek iniyor. Kadının biri yaralı gövdesine kopartılmış başını yeniden vidalamak için umutsuzca uğraşıyor. Bunun için para istiyor. Ne için? Ne için olduğunu bilmiyor. Sadece Para! Yukarıda bir şemsiye kurşunlarla delik deşik olmuş körpe bir vücudun üzerinde açılmış. Ensesinden aşağı demirden bir haç sarkıyor. Birisi sandviç var mı? diye soruyor. Şu sandviçler için çok çırpıntılı. Sözlükte S'nin altına bak! Bak bakalım neler yazıyor?

Zengin, dölleyen bir düş, mistik mavi bir ışığın eşliğinde zonklarcasına ortaya atılıyordu.

O tehlikeli seviyeye, insanın neşe ve mutluluk ve mucizeden dolayı bir sürgün, bir kül haline dönebileceği o tehlikeli derinliklere dalmıştım.

Düşle karışık da olsa Herkül'ün sarfettiği çaba ve gücü sarfetmem gerektiğinin farkındaydım. Yüzeye ulaşmak için çabalamak acı vericiydi, şiddetli bir acı, işkence edilircesine.

Arada bir gözlerimi açmaya muvaffak oluyordum. Odayı görüyordum, bir pus, bir donukluk vardı. Oysa bedenim do-

nuk bir şekilde parıldayan denizin derinliklerindeydi. Yeniden bayılmak şehvetli bir hazdı. Bir köpekbalığı gibi beklediğim derinliklerde kendimi temiz ve masum hissediyordum. Sonra yavaşça, çok yavaşça kalktım. Bu hava kırıcıydı. Herşey tıpalanıp mantarlanmıştı, ve yüzgeçlerden eser yoktu. Yüzeye yaklaşırken yeniden derinliklere emildim, aşağı çekildim, daha aşağı, haz dolu bir çaresizlik içinde. Beni batık bir şamandırayı kaldırırcasına yüzeye kaldıracak iradeyi, zamanın sonsuz geçitlerinden geçerek gelecek iradeyi beklleyeceğim yere, boş bir girdabın içine emildim.

Kuşların kulağımdaki cıvıltısıyla uyandım. Oda artık puslu bir örtüyle kaplı değildi. Herşey aydınlık ve benim hatırladığım gibiydi. Masanın üzerinde iki serçe bir ekmek kırıntısı için kavga ediyorlardı. Dirseklerimin üzerine kalkarak kapalı pencereye doğru kanat çırpışlarını seyrettim. Bunun üzerine koridora doğru uçtular ve tekrar geri döndüler. Çılgıncasına bir çıkış yolu arıyorlardı.

Kalktım ve pencereyi açtım. Odada oraya buraya kanat çırpmaya devam ediyorlardı. Sanki sersemlemiş bir halleri vardı. Kıpırdamadan durmuştum. Aniden açık pencereden dışarı fırladılar.

"Günaydın bayan Oursel" diye ötüşüp cıvıldaştılar.

İlkbaharın üçüncü veya dördüncü günüydü ve tam öğlen vaktiydi.

MARA-MARIGNAN

Ona rastladığım yer Champs-Elysess'deki Cafe Marignan'ın yakınlarında bir yerdi. Mara St. Louis'ten ayrıldıktan sonra gelen acılarla dolu bir dönemin yaralarını henüz sarmıştım. Bu isim onun değildi, fakat şimdilik bırakın da onu böyle çağıralım. Çünkü bu hatun Ile-St. Louis'te doğmuştu ve burası akşam vakitleri içimdeki mantarın beni yiyip tüketmesine aldırmadan sık sık yürüyüşler yaptığım bir yerdi. Ondan ayrıldıktan sonra hemen ertesi gün ondan duyduklarımla neler olduğunu hikaye edebilirim. Fakat şimdi, ilk kez benim için açık ve seçik hale gelen belirli bazı olaylardan dolayı hikaye daha da karmaşık hale gelmişti.

Sırası gelmişken söyleyeyim, hayatım Mara'yı aramakla geçen uzun bir yürüyüş gibi görünmektedir. Öyle ki, Mara bütün diğerlerini bitirip yok etmiş ve onlara anlamlı bir gerçeklik vermiştir.

Olaylara ivme vererek hızlandıran Mara ne Champs-Elysees'li Mara ne de Ile-St. Louis'li Mara'dır. Sözünü ettiğim Mara'nın adı Eliane'dir.

Piyasaya sahte Frank sürerek hapse düşmüş bir kalpazanın karısı ve aynı zamanda arkadaşım Carl'ın metresiydi. Carl işin başında büyük bir tutkuyla aşık olmuştu ve şimdi,

yani konuştuğum öğleden sonrası, kadından öyle gına gelmişti ki onu görmek için yalnız başına gitme düşüncesine bile tahammül edemiyordu.

Eliane genç, ince, çekici bir kadındı, tabii cildinin orasına burasına serpiştirilmiş benleri ve üst dudağının olduğu bölgedeki ayva tüylerini hesaba katmazsak.

Arkadaşımın gözünde bu kusurlar onun güzelliğini ve büyüsünü arttırıyordu, fakat kadından bıkmaya başladıktan sonra bu ayrıntılar onu rahatsız etmeye başlamıştı ve bazan onun kadını ağlatabilecek kadar iğneli şakalar yapmasına neden oluyordu. Eliane ise, ne kadar gariptir ki, ağladığı zaman her zamankinden daha güzel ve çekici oluyordu.

Gözyaşları ile kaplanmış halinde olgun bir kadın gibi görünüyordu. Böyle anlarda arkadaşım Carl'ın aşık olduğu ince narin ve çift eşeyli yaratık olmaktan çıkıyordu. Eliane'nin kocası ile Carl eski arkadaştılar. Budapeşte'de tanışmışlardı. Adam Budapeşte'deyken Carl'ı açlıktan kurtarmış ve cebine para koyarak Paris'e dönmesini sağlamıştı. Carl'ın başlangıçta duyduğu minnettarlık sonradan adamın ne kadar aptal ve duygusuz olduğunu anlamasıyla bir istihza ve hor görmeye dönüşmüştü. On yıl sonra tesadüfen Paris'te bir sokakta karşılaşmışlardı. Bu karşılaşmayı izleyen akşam yemeği davetini adam genç kansının fotoğrafını kibirlenerek göstermeseymiş Carl hiç kabul etmeyecekmiş. Carl daha ilk görüşte kadına aşık olmuş. Bana söylediğine göre kadın o zamanlar

öyküsünü yazmakta olduğu Marcienne isimli kızı hatırlatıyormuş.

Eliane ile olan gizli buluşmaları daha sık hale geldiğinde Marcienne'nin öyküsünün nasıl boy atıp serpildiğini gayet iyi hatırlıyorum. Carl Marcienne ile, kız yanında güzel bir tazının eşliğinde Marly ormanında yürüyüş yaparken tanışmıştı ve bu tanışmadan sonra Marcienne'yi üç veya dört kez görmüştü. Köpekten şunun için söz açıyorum, çünkü Carl öykü ile ilk kez boğuşmaya başladığında köpeğin gerçekliği aşık Marcienne'nin figürü biçim ve öz kazanmaya başlamıştı, öyle ki, olmayı umduğu kadının gerçekliğinden daha ağır basıyordu (tabii benim için). Yaşamına Eliane'nin girmesiyle Marcienne'nin figürü biçim ve öz kazanmaya başlamıştı, öyle ki, Marcienne'ye Eliane'nin fazladan benlerinden birini, şu ensesinin arkasındaki, öptükçe onu daha tutkulu yapan beni bahşetmişti.

Birkaç ay boyunca Eliane'nin güzel benlerini, şu sol bacağındaki çatalının hemen yanındaki ben de dahil, doyasıya öpme hazzını tatmıştı. Ama artık benleri eskisi kadar tahrik edici ve ateşliyici bulmuyordu. Çünkü Marcienne'nin hikayesini bitirmişti ve hal böyle olunca da Eliane'ye ilişkin olan tutkuları buharlaşıp uçmuştu. Bitirici darbe kocanın tutuklanarak mahkum olmasıyla gelmişti. Koca özgürken en azından tehlikenin vermiş olduğu bir heyecan vardı, ama artık adam emniyetli bir biçimde demir parmaklıkların ardında pinekliyordu. Carl artık iki çocuklu bir metresle ve kendini do-

ğallıkla koruyucusu ve nafakasını sağlayan biri olarak gören bir kadınla yüzyüze kalmıştı. Carl'ın cömert olmadığı söylenemezdi, fakat şurası da muhakkak ki, bir evin nafakasını sağlayacak birisi de değildi.

Çocuklara da oldukça düşkündü, ama belirtmem gereken, adam yerine koymadığı birinin çocuklarına babalık yapmaktan da hoşlanmıyordu. Bu koşullar altına yapılacak en iyi şeyin Eliane'ye bir iş bulmak olduğunu düşünüyordu ve öyle de yaptı. Yolsuz kaldığı zamanlar kadından geçiniyordu. Arada bir Eliane'nin çok fazla çalıştığından ve güzelliğini mahvettiğinden şikayetçi oluyordu ama, şüphesiz ki gizliden gizliye bu durumdan hoşnuttu. Çünkü Eliane'nin işin getirdiği meşekkatlerle bitap düşmesi onun kendinden daha az zaman çalmasına yol açıyordu.

Beni kendisine eşlik etmem için ikna ettiği gün barbat bir ruh hali içindeydi. O sabah Eliane'den o gün boş olduğunu belirten ve mümkün olduğu kadar çabuk gelmesini isteyen bir telgraf almıştı. Carl öğleden sonra saat dörtte gitmeyi ve akşamı yemeğinden hemen sonra benimle birlikte kalkmayı kararlaştırmıştı. Bense onun akşamı yemeğinden sonra bir melodram yaratmadan kaçmasını sağlayacak birtakım bahaneler düşünüp bulmalıydım.

Oraya vardığımızda karşıma iki değil üç çocuk çıkmıştı --bir de bebeğin olduğunu bana söylemeyi unutmuştu. Bunun hiçbir özürü bulunmayan bir hata olduğunu belirtmişti.

İtiraf etmem gerekir ki, atmosfer kesinlikle bir aşk yuvası atmosferi değildi. Bebek arabası kirli paslı avluda merdivenlerin altında duruyordu ve içindeki velet ciğerlerini yırtarcasına zırlıyordu. İçeride ise her yere kuruması için çocuk çamaşırları asılmıştı. Pencereler ardına kadar açıktı ve her yerde sinekler uçuşuyordu. En büyük çocuk Carl'a baba diye hitap ediyordu ve bu durum Carl'ın canını çok sıkıyordu. Haşin ve sert bir sesle çocukları ortadan toplamasını söyleyince Eliane hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. İşte o anda Carl o çaresiz bakışlarıyla bana bakarak sanki şöyle diyordu: "İşte yine başladı... bu işkenceye nasıl dayanacağım?"

Ardından, bir umutsuzluk içinde, oldukça mutlu bir adam rolü oynamaya başlamıştı, içecek birşeyler istiyor, bebeleri dizinde hoplatıyor, onlara şiirler okuyor, ardından sanki herşey yolundaymışcasına, bir kaygısızlık içinde Eliane'nin poposuna şaplak indiriyordu. Kadının poposu sanki herhangi bir vesileyle ısmarlanmış ve sadece ona özel bir jambondu.

Ama bu sahnelerin ardından o yapma neşesi içinde biraz fazla ileriye gitmişti. Elinde şarap kadehi Eliane'nin yaklaşmasını istiyor, önce en sevdiği benin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra, benim de yaklaşmamı istiyor, boşta kalan elini kadının bluzundan içeriye daldırarak ayvalarından birini dışarı çıkarıyor ve ardından gayet sakin bir şekilde nasıl bulduğumu soruyordu --bu gösterilere daha önce de tanık olmuştum-- yani aşık olduğu diğer kadınlarla... Carl'ın duyguları genellikle aynı çemberi çizerdi: Tutku, soğukluk, ka-

yıtsızlık, can sıkıntısı, istihza, hor görme ve tiksinti. Eliane için üzüntü duyuyordum. Çocukların varlığı, sefalet, meşekkatli iş hayatı ve hor görme, içinde bulunduğumuz durumu eğlenceli olmaktan çok uzaklara sürüklüyordu.

Carl yaptığı şakanın hedefine ulaşmadığını görünce aniden kendinden utanmış ve yerin dibine girmişti. Kadehini yere koymuş, dayak yemiş bir köpek görüntüsü içinde, kollarını Eliane'ye dolamış ve alnından öpmüştü. Bunun anlamı poposunun iştah kabartıcı ve sol memesinin fazlasıyla baştan çıkarıcı olmasına karşın o hâlâ bir melekti. Ardından Carl'ın suratında aptalca bir sırıtma yayılmıştı, Yah, yah! mırıldanarak divanın üstüne oturmuştu. Böyle mırıldanırken sanki şöyle diyordu:

"Çok acı ama, işte dünya hali bu, insan ne yapabilir?"

Havadaki tansiyonu düşürmek için çocukları alıp dışarı çıkmaya gönüllü olmuştum, hem de bebek arabasının içindeki ile birlikte. Carl'ın alarm zilleri hemen çalmaya başlamıştı. Benim çocuklarla yürüyüşe çıkmamı istemiyordu. Eliane'nin arkasından yaptığı el kol işaretlerinden ve yüz mimiklerinden çıkardığım anlama göre yatağa ilişkin yükümlülüklerini o anda yerine getirmek istemiyordu. Yüksek sesle çocukları kendisinin dışarı çıkarmak istediğini söylerken, yine Eliane'nin arkasından sağır dilsiz işaretleriyle benim Eliane ile şansımı denememi istediğini anlatmaya çalışıyordu. Bunu istesem bile yapacak durumda değildim. Bunun

için yüreğim dayanamazdı. Ayrıca kadına karşı takındığı katı ve nasırlaşmış tavır dolayısıyla içimde Carl'a işkence çektirmeye yönelik bir arzu duyuyordum.

Bu esnada atmosferdeki gerilimi hisseden ve konuşmaların hedefini kavrayan ve annelerinin arkasından yapılan sağır dilsiz işaretlerine tanık olan çocuklar, içlerine şeytan girmiş gibi davranmaya başlamışlardı. Herşeyi tutturuyorlar, ardından hayvanlar gibi böğürerek ayaklarını kontrol edilemez bir öfke ile yere vurup tempo tutuyorlardı. Çocuk arabasının içindeki velet yeniden viyaklamaya başlamıştı. Kafesteki papağan büyük bir şamata koparmış, köpek de acı acı havlamaya başlamıştı. Meramlarını anlatamayan ve giderek hırçınlaşan çocuklar Carl'ın soytarılıklarını taklit etmeye başlamışlardı. Çünkü bu soytarılıkları bir eğlence ve gizemli bir sahne olarak seyretmişlerdi.

Jestleri tam anlamıyla müstehcendi ve zavallı Eliane onlara ne olduğunu anlayamadığı için afallamıştı.

O andan sonra Carl giderek daha isterik bir hal almıştı. Eliane'nin şaşkın bakışları altında sağır dilsiz soytarılığını açıkça yapmaya başlamıştı, bu sefer sanki çocukları taklit ediyordu. İşte o anda kendimi daha fazla kontrol edememiş ve makaraları koyvermiştim. Benim ardımdan çocuklar da takıma katılmış ve ortalığı bir kahkaha tufanı kaplamıştı.

Ardından Eliane'nin herkesi paylamasını susturmak için

Carl onu divanın üzerine ittirmişti, kadına en berbat ve dehşet verici yüz mimiklerini yaparken onun tiksindiği Avusturya lehçesiyle bir maymun gibi söyleniyordu. Çocuklar da kadının üstüne atılarak onu alta almışlardı, beç tavuğu gibi öterlerken en terbiyesiz ve müstehçen jestleri yapıyorlardı, oysa kadıncağız onları engelleyecek güçte değildi. Çünkü Carl onu gıdıklamaya başlamış, enscsinden, bacaklarından, poposundan ve memelerinden küçük ısırıklarla sanki yemeye başlamıştı. Eliane eteği boynuna kadar sıyrılmış, kıvranıyor, ciyaklıyor, patlayacakmış gibi gülüyordu, aynı zamanda ölkeden gözü dönmüş ve nerdeyse kendinden geçmiş bir haldeydi. Kendisini bir cendereden kurtardıktan sonra hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Carl yanına oturmuş şaşkın ve üzgün görünüyordu. Daha önceden yaptığı gibi mınldanmaktaydı. Yah, Yah...

Çocuklan ellerinden tutarak yavaşça avluya çıkarmıştım. İçcride iki aşık işleri hale yola koyarken ben de elimden geldiğince onları oyalayıp, eğlendirmeye çalışacaktım.

Geri döndüğüm zaman onların bitişik odaya geçtiklerini görmüştüm. O kadar sessizlerdi ki bir an uykuya daldıklannı düşündüm.

Fakat kapı anidcn açılmış vc Carl başını dışarı uzatmıştı. "Tamam herşcy sakin, aman vermedim, canına okudum... anlamına gelen soytanca bir sıntmayla yüzüme bakmaktaydı. Sonunda Eliane de görünmüştü, heyecan içinde ve içten

içe doygun bir hali vardı. Carl ve Eliane akşam yemeği için öteberi satın almak için dışarı çıktıklarında ben de divanın üzerinde çocuklarla oynuyordum. Eve döndüklerinde büyük bir canlılık içindeydiler. Birtakım şüphelerim vardı, yemek lafı açıldığında gözleri parıldayan Carl, sanırım içindeki coşkunun etkisiyle kendini iyice kapıp koyvermiş ve yerine getirmek için aslında hiçbir isteği ve niyeti olmadığı konularda vaadlerde bulunmuştu. Ama bu kadarı da fazlaydı. Eliane kolaylıkla aldatılabilen bir budalaydı, herhalde bu, benlerinden dolayı ortaya çıkan bir zaaftı. Çünkü o benler güzelliğinin lekesiz bir güzellik olmadığını sürekli olarak hatırlatan fazlalıklardı.

Onu benlerinden dolayı seviyormuş gibi davranmak şüphesiz ki Carl'ın garip bir yaklaşım biçimiydi ve kadını umutsuz bir biçimde çaresizliğin pençesine itiyordu. Neyse, Eliane giderek daha neşeli oluyordu. Bir tane daha Amer Picon aldık ve ardından alacakaranlık yavaşça kaybolurken şarkı söylemeye başladık.

Bu atmosferlerde daima Alman şarkıları söylerdik. Alman dilinden nefret edip onu küçümsese de Eliane de şarkılara katılmıştı. O anda Carl sanki başka birisiydi, değişmişti. Artık panik içinde değildi. Sanırım yatak ödevini iyi yapmıştı ve üç dört aperatif yuvarlamıştı, şu anda da kurt gibi açtı. Bunun yanı sıra akşamın karanlığı giderek çökmekteydi ve birazdan özgür kalacaktı. Kısacası, gün hoşnutluk veren bir biçimde, her yönde ilerlemekteydi. Carl keyifli ve çoşkulu

olduğu zamanlarda çok çekicidir. Hararetli bir şekilde satın aldığı şaraptan konuşuyordu, çok pahalı bir şaraptı ve bu şarabı özellikle benim için aldığında ısrar ediyordu. Şarap hakkında konuşurken de ordöv tabağını mideye indirmeye başlamıştı. Böylece susuzluğu daha da artmıştı.

Eliane onu böyle devam etmekten men etmek istiyordu ama o ipin ucunu çoktan kaçırmıştı... Kadının memelerinden birini yine bluzundan dışarı çıkararak --bu sefer kadından itiraz gelmemişti-- üzerine biraz şarap dökmüş ve hırsla hafif hafif ısırmaya başlamıştı. Bu sahne çocuklarda büyük bir neşe ve memnuniyet uyandırıyordu. Ardından, Eliane'nin sol bacağındaki çatalına yakın yerdeki benini bana göstermenin sırası gelmişti. Yaptıklarından ve birbirlerine karşı olan davranışlarından birazdan yeniden yatak odasına gideceklerini düşünmeye başlamıştım. Ama hayır, Carl kadının memesini bırakarak bluzunun içine sokmuştu ve oturarak mırıldanmaya başlamıştı "Karnım aç, karnım çok acıktı sevgilim." Bu ses tonunda genellikle kullandığı "Ver bana sevgilim, bir saniye daha bekleyemem!" derken kullandığı tonlamadan pek farklılık yoktu.

Yemek esnasında --laf aramızda harika bir yemekti-- bazı garip konulara da değinmiştik. Yemek yerken, özellikle yemekten hoşlandıysa Carl daima konudan konuya atlayan bir konuşma tutturur, bu da onun yemek ve şarap üzerinde daha fazla konsantre olmasını sağlardı.

Sindirim sistemini sekteye uğratabilecek ciddi tartışmaların tehlikesinden kaçınmak için ağzına atmakta olduğu lokma için veya yuvarlamakta olduğu şarap için rastgele mütalâda bulunurdu. İşte bu rastgele konuşma içinde son günlerde bir kız ile tanıştığını yumurtlayıvermişti. Kızın orospu olup olmadığından emin değildi, ama ne önemi vardı canım? Ve kızı bana tanıştırmak istiyordu. Ben daha neden diye sormadan cevabı yapıştırmıştı:

"Kız tam senin tipin."

"Senin tipinin ne olduğunu bilirim." diye üsteledi. Ile-St. Louis'li Mara'ya kaşla göz arasında bir işaret yaptı.

"Bu kız oldukça iyi bir parça." "Onu senin için ayarlayacağım..."

Oysa Carl bu şekilde konuştuğu zaman genellikle kafasında hiç kimse yoktur. Bunu beni hayali ve bir yerde de uslubundan dolayı efsanevi bir güzellikle tanıştırmak fikri o anda aklına geldiğinden dolayı yapardı. Belki de "Benim tipim" denen kavramdan oldum olası hoşlanmadığı için.

Beni iğnelemek istediği zaman bu tipten binlerce kadının orta Avrupa'da cirit attığını ima eder ve bu tipleri yalnızca bir Amerikalının çekici bulabileceğini söylerdi. Eğer iğnelerini daha derine batırıp canımı daha da yakmak isterse sözünü esirgemeden ve biraz da edepsizce konuşmasına belirli

bir dozda istihza enjekte ederdi:

"Bu hatun otuzbeşinin altında, seni temin ederim."

Bazan da şu andaki durumda olduğu gibi onu sorularla sıkıştırırdım, küstahça ve muğlak cevaplarla sıyırtmaya çalışırdı. Fakat arada sırada alay ederek onu köşeye sıkıştırdığım anlarda öyküsünü öyle ikna edici ayrıntılar ile süslerdi ki, sonunda kendi yalanına neredeyse kendisi de inanırdı. Böyle anlarda yüzünde gerçekten de şeytani bir ifade belirir ve büyük bir süratle, söndürülmesi güç yangınlar gibi yayılan olağandışı konuşmalar ve olaylar icat ederdi. Ve tabii, konuşmanın ve durumun dizginlerini elinden kaçırmamak için sık sık şişeye hücum eder, şişeyi dikerek uzun yudumlar alır, böyle yaptıkça da yüzü daha bir morarır, alnında boğum boğum damarlar belirir, sesi daha çileden çıkmış, daha çılgın bir hal alır, mimikleri kontrolden çıkar, gözleri ise sanki halusinasyon görüyormuşçasına delip geçerdi. Bu konuşmalar sırasında aniden susar, haşin gözlerle etrafa bakınır, saatini dramatik bir jestle çıkarır ve sakin bir şekilde, heyecansız bir ses tonu ile "On dakika içinde filanca sokağın köşesinde olacak, ince pamuklu benekli bir elbise giyiyor ve kolunun altında oklu kirpi şeklinde çantası olacak, eğer onunla tanışmak istiyorsan git ve kendi gözlerinle gör."

Bunun ardından ise soğukkanlı bir biçimde konuşmayı bir önceki ile alakasız bir konuya çevirecekti. --bu kendine güvenin nedeni sözlerinin gerçekliğini kanıtlayan delilleri

sunmasındandı, isteyen gider araştırırdı-- Şüphesiz ki hiçkimse bu şaşırtıcı konuşmaların gerçek olup olmadığını kanıtlamakla ilgilenmiyordu.

"Korkuyorsun" derdi... "Kızın o sokak başında beklediğini sen de biliyorsun..." Ve bunun ardından yine o heyecansız ses tonu ile rastgele, diğer bir çarpıcı ayrıntıyı ekleyecekti, sanki bir başka dünyadan bir mesaj iletiyormuşcasına...

İyi bir akşam yemeğini veya akşam eğlencesini berbat etmeyen ve gerçekliği daha kolaylıkla kanıtlanabilen kehanetlerde genellikle dürüsttü, ama bu gösteriler fazla ileri gidince dinleyiciler genellikle enselerinden aşağı soğuk su dökülmüşçesine bir ürperti hissederlerdi. Kendiliğinden ve maskaraca başlayan bir şey sık sık iğrenç ve tekin olmayan bir hale dönüşürdü. Eğer gökte ay hilal şeklini alırsa ve değişik vesilelerle gözlediğim kadarıyla, bu nöbetler ayın belirli bazı safhalarıyla rastlaşırsa gece tüyler ürpertici bir şekilde garip bir hal alırdı. Beklenmedik bir anda ayın görüntüsünün bir an için gözüne ilişmesi bile onun asabını bozmak ve cesaretini kırmak için yeterliydi.

"İşte orada!" diye, sanki bir hayalet görmüşcesine çığlık atardı.

"Çok kötü, çok kötü" diye defalarca mırıldanır, çılgın bir halde ellerini oğuşturur, ağzı yarı yarıya açık, dili pazen bir bez parçası gibi dışarı sarkmış, başı öne eğik bir halde, oda-

da bir aşağı bir yukarı dolaşırdı.

Allahtan ki, bu sefer gökte ay yoktu, veya olsa bile onu çıldırtan ışınlar henüz Eliane'nin küçük evinin avlusuna nüfuz edememişti. Bu vecd halinin, kendisine pek bir zararı dokunmuyordu, bir zarardan sayılabilirse Eliane'nin geri zekalı kocası hakkında uzun bir hikaye anlatmaya koyulmuştu. Bu hikaye doğruluğunu sonradan anladığım, insanı gülmekten kırıp geçiren bir hikayeydi. Hikaye Eliane'nin kocası olacak herifin bir çift Dachshund köpeğine tanrılık etmesi üzerineydi. Onları başıboş bir halde oradan oraya koşarken görmüştü ve sahipleri ortada yoktu, sahte banknotları başarıyla piyasaya sokuşturma hususunda pek tatmin olmayan adam, onları çalmaya ve sahibinden fidye istemeye karar vermişti. Bir sabah kapının zili çalınıp da açtığı zaman karşısında bir Fransız dedektifini bulmuştu ve tabii afallamıştı. Tam da o anda köpeklerin kahvaltısını vermek üzereymiş. Gerçekte adam köpeklere öylesine bağlanmış ki, onların bulunmasıyla ele geçireceği ödülü falan tamamen unutmuş. Hayvanlara karşı sevecenlikle davrandığından dolayı tutuklanmasını kaderin acımasız bir darbesi olarak telâkkî etmiş. Bu olay adamla birlikte Budapeşte'de yaşarken tanık olduğu diğer olayları anımsamıştı. Bunlar aptalca ve gülünesi olaylardı ve yalnızca Carl'ın nitelediği gibi yarım akıllı bir adamın başına gelebilecek türden olaylardı.

Yemek bittiği andan itibaren Carl kendini çok iyi hissetmeye başlamış ve üzerine bir rehavet çökmüştü. Bundan do-

layı biraz şekerleme yapmak istemişti. Ama derin bir uykuya daldığını görünce Eliane'ye saygılarımı sunmuş ve kaçmıştım. İçimde herhangi bir yere gitmek için özel bir istek yoktu. Bir kaç blok ötedeki Etoile'ye doğru yönelmiştim. Niyetim yol boyunca herhangi bir yerde mola vermek ve bir acı kahve içmekti. Kendimi keyifli, bütün dünyayı kucaklayacak kadar geniş ve dünya ile barışık hissediyordum. Champs-Elysees'in parıltısı ve şaşaası bebek arabasının hâlâ parkedilmiş olarak durduğu o avlunun atmosferi ile büyük bir karşıtlık oluşturuyordu. Evet, iyi beslenmiş, iyi sulanmış ve yağlanmakla kalmamış hem de iyi nallanmış ve iyi tımar edilmiştim hem de ufak bir bozuk para karşılığında. Gündüz vakti ayakkabılarımı parlatmak için cebime üç beş kuruş konmuştu.

Geniş bulvar boyunca sürterken birden Champs-Elysees'e beş veya altı sene önce yaptığım ilk ziyareti anımsadım. Sinemadaydım ve kendimi oldukça iyi hissediyordum. Yatmadan önce yumuşak bir içki içmek için dışarı çıkmış ve Champs-Elysees'e doğru yönelmiştim. Ara sokaklardan birindeki barda pek çok kadeh yuvarlanıştım. İçerken Brooklyn'deki bir arkadaşımı düşünmekteydim, eğer burada benimle birlikte olsaydı ne güzel olurdu. Kafamda onunla uzun uzun sohbet etmiştim. İşin gerçeği Champs-Elysees'e doğru yürürken hâlâ arkadaşımla görüşüyordum. Yalpalıyordum ve biraz küfelik olmuştum. Kendimi tam anlamıyla yücelmiş hissediyordum. Sıralanmış binlerce ağacı gördüğüm zaman şaşkına dönmüştüm.

Etrafıma bulmaca çözercesine bakıyordum, ardından Cafelerin ışıklarına doğru kestirmeden bir yol bularak yürümüştüm. Marignan'a yaklaşırken çekici görünüşlü, fıkır fıkır, konuşkan ama biraz da küstah bir orospu koluma girmiş ve benimle birlikte yürümeye başlamıştı.

O zamanlar Fransızca topu topu on sözcük biliyordum. Ama gözkamaştıran ışıklardan, ağaçların her yandan fışkırmasından yayılan ilk bahar rayihalarından ve içimdeki sıcak hararetten dolayı kaldırım meleği karşısında tamamen çaresizdim.

Tarumar olacağını biliyordum, topallayarak onu durdurmaya onunla birazcık anlaşmaya çalışmıştım. Canlı ve insanların kaynaştığı Marignan'ın, tam terasının önünde durduğumuzu anımsıyorum. Hatırladığım başka şeyler de var: Kadın benim ile kalabalığın arasına girmiş kesinlikle anlamadığım şeylerden vıdı vıdı konuşurken pardesümün düğmelerini açarak O'nu kavramıştı. Bütün bunları becerirken dudaklarıyla düşünülebilecek en müstehçen mimikleri yapıyordu. Karşı koymak için yaptığım en ufak bir çaba bile başarısızlığa uğruyordu. Birkaç dakika sonra bir otel odasındaydık. Daha ne olduğunu anlayamadan, üvertüre gerek kalmadan pardesümün cebindeki tek tük bozukluktan başka herşeyimi soyarak, beni tam bir uzman uslubuyla emmişti.

Birkaç gün sonra bu olay ve Neuilly'deki Amerikan hastanesine hayali bir frengi vakasını tedavi ettirmek için yaptı-

ğım komik ziyaretleri düşünürken birden önümde yürüyen kızın geriye dönerek benimle gözgöze gelmek istediğini fark etmiştim. Biraz ötemde durmuş yaklaşmamı bekliyordu sanki. Kolkola girerek bulvardan aşağı birlikte, kolkola yürüyeceğimizden emin bir halde duruyordu. Ben de aynen öyle yaptım. Şimdi düşünüyorum da koluna girmek için bir an bile tereddüt etmemiştim. Bana genellikle sorulan "Merhaba, nereye böyle?" sorusuna cevaben "Hiçbir yere, hadi bir yerde oturup birşeyler içelim" diye cevap vermek dünyadaki en doğal şey olarak görünmüştü.

Birşeylere hazır oluşum, soğukkanlılığım, kaygısızlığım, iyi giyimim ve ayakkabılarımın cilalanmış olması ile birleşince bana Amerikalı bir milyoner havası veriyordu.

Cafenin parıldayan ışıklarına yaklaştığımızda orasının Marignan olduğunu fark etmiştim. Gölge yapmak için hiçbir gerek olmamasına karşın masaların üzerindeki güneş şemsiyeleri hâlâ açıktı. Kız oldukça hafif giyinmişti ve boynuna orospuların tipik üniforması haline gelmiş bir kürk dolamıştı. Ama kürkü oldukça kir-pas içinde ve güve yenikleri ile dolu bir deri parçası gibiydi. Ama olağan üstü güzellikteki ela gözlerinden başka hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildim. O gözler bana birisini hatırlatıyordu, bir zamanlar delicesine aşık olduğum birini ve o anda kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

Birtakım nedenlerden dolayı Mara --adının Mara olduğu-

nu söylemişti-- İngilizce konuşmak için öl dense ölürdü.

Söylediği kadarıyla İngilizccyi bir gece klubü işlettiği Costa Rica'da kapmıştı. Paris'te bulunduğum uzun yıllar boyunca ilk kez bir fahişe İngilizce konuşmak için büyük bir istek duyduğunu söylüyordu. Çünkü bu dil ona, bir zamanlar bir orospunun sahip olabileceklerinden daha fazlasına sahip olduğu o güzel yılları, Costa Rica'da geçirdiği o güzelim günleri anımsatıyordu. Ve tabii bunun başka bir nedeni de vardı. Bu neden Mr. Winchell'di. Mr. Winchell çekici ve cömert biriydi, bir beyefendiydi ve Costa Rica'dan döndükten sonra Paris'te kalbi kırık ve beş parasızken tanışmıştı. Mr. Winchell, New York'taki bir spor klubünün mensubuydu ve Paris'te peşine karısını takip dolaştırmasına karşın kendisine çok iyi davranıyordu. İşin gerçeği şu Mr. Winchell bir beyefendiydi canım. Mara'yı karısına bile tanıştırmış ve birlikte Deauville'deki eğlenceye bile gitmişlerdi. Bu hikayenin içinde gerçek payı yok değildi. Çünkü Mr. Winchell gibi oradan oraya sürten ve arada bir o kendilerine özgü coşku ile bir orospu bulup ona bir hanımefendi gibi davranan çok adam vardı. Ve bazan küçük orospu gerçek bir hanımefendi de olabilir. Fakat Mara'nın söylediğine bakılacak olursa bu Winchell olacak adam bir prensti. Ve karısı da fena birisi değildi. Mr. Winchell bir yatakta üç kişi yatmalarını teklif ettiğinde kadıncağız tabii ki çok üzülmüştü. Fakat Mara bunun için kadını kesinlikle suçlamıyordu. "Evet kadın haklıydı" diye mırıldanmıştı.

Neyse, Mr. Winchell artık gitmişti ve Amerika'ya gitmeden önce bıraktığı çek çoktan tükenmişti. Paraların bu kadar çabuk suyunu çekmesinin nedeni her zaman olduğu gibi Mr. Winchell'in gözden kaybolmasından hemen sonra Ramon'un ortaya çıkmasıydı. Ramon Madrid'teymiş ve bir kabare kurmaya çalışıyormuş ama o sıra iç savaş patlak vermiş ve Ramon kaçmak zorunda kalmış ve şüphesiz ki, Paris'e vardığında beş parasızmış. Mara'ya göre Ramon da iyi bir adamdı, ona kesinlikle inanmıştı. Ama artık o da gitmişti. Nereye gittiğini de bilmiyordu. Ama günün birinde Ramon'un kendisini arayacağından emindi. Bir yıldan beri kendisinden tek haber alamamasına karşın bu inancını kaybetmemişti.

Bu esnada kahve servisi yapılmıştı. O alçak ve kısık sesle konuştuğu garip İngilizce, dokunaklı samimiyeti ve beni memnun etmek için açıkça çaba göstermesi (belki de ben bir diğer Mr. Winchell'dim) beni çok güçlü bir biçimde etkiliyordu. Sonra masaya oldukça uzun süren bir sessizlik çökmüştü. Birden aklıma Carl'ın akşam yemeğinde söylediği sözler gelmişti. Bu sefer herhangi bir kehanette bulunmamasına rağmen ve dramatik bir şekilde saatini çıkarıp "on dakika içinde kız filanca sokağın köşesinde olacak..." diye bir nöbetçi tutulmamasına karşın, Mara gerçekten de benim tipimdi.

Daha samimi bir ortam yaratmak için bir çaba içindeydi ve "Paris'te ne yapıyorsunuz?" diye sormuştu. Ardından tam ben cevap vermeye hazırlanırken, sözümü keserek karnının

aç olup olmadığını sormuştu. Ben de olağanüstü bir sofradan henüz kalktığımı söylemiştim. Bir likör ve bir kahve daha almamızı teklif ettiğim zaman bana dikkatle ve belirli bir huzursuzlukla baktığını fark etmiştim.

Sanırım yeniden Mr. Winchell'i düşünüyor olmalıydı. Belki de beni onunla kıyaslıyor veya beni onunla özdeşleştiriyordu. Belki de kendisine, duygularına kapılmayan bir Fransız yerine bir Amerikalı gönderdiği için tanrıya şükranlarını sunuyordu. O an bana düşüncelerinin dizginlerini bırakarak böylesine koşturması bir haksızlık gibi gelmişti. Tabii düşünceleri bu yöndeyse...

Böylece mümkün olduğu kadar incelerek ve büyük bir nezaketle kendisine bir milyoner olmadığımı söylemiştim. İşte tam o anda belki de benim itirafımdan cesaret alarak, öne eğilerek aç olduğunu, hatta çok aç olduğunu itiraf etmişti. Şaşırmıştım. Yemek saatinin üzerinden bayağı vakit geçmişti ve aptalca bir düşünce olabilir ama, Champs-Elysees'te iş tutan bir orospunun açlık çekebileceğini kesinlikle düşünmemiştim. Bu kadar düşüncesiz olduğum ve yemek yiyip yemediğini sormadığım için biraz utanmıştım.

"Neden içeriye girmiyoruz?" diye sormuştum. Marignan gibi bir yerde kendisine yemek ısmarlanmasından dolayı memnun olacağını düşünüyordum. Kadınların çoğu eğer aç iseler, özellikle çok aç iseler teklifi hemen kabul ederler. Oysa bu kız başını sallamıştı. Marignan'da yemeği düşün-

müyordu, çünkü çok pahallıydı. Kendisinden biraz önce söylediğimi, yani milyoner olmadığımı, unutmasını söylemiştim. Ama inatla, kılını kıpırdatmadan oturuyordu. Basit ve küçük bir restaurantı tercih ediyordu. Nerede olursa olsun aldırmayacaktı. Söylediğine göre civarda bu türden çok restaurant vardı.

Çoğu restaurantın kapanış saatinin çoktan gelip geçtiğini belirtmeme karşın, böyle bir yer arayıp bulmamız konusunda ısrar ediyordu. Ve ardından, sanki bütün açlığını unutmuşçasına yanıma yaklaşarak ellerimi sıcak bir şekilde sıkmıştı. Kulağıma benim ne kadar iyi bir insan olduğumu düşündüğünü fısıldıyordu. Bunun ardından onun gibi bir kızın yaşadığını hayal edemediğim yerlerden, Karaiplerden, Costa Rica'dan ve oradaki hayatından söz etmeye koyulmuştu.

Sonunda bütün bunlar kaynaya kaynaya suyunu çekmiş ve sıra, kumaşının hiçbir zaman bir fahişe olarak biçilmediğine ve bunu asla istemediğine gelmişti. Belki inanmam çok zordu ama bu işten gına gelmişti.

"Uzun zamandan beri sen ilk erkeksin" diye devam etmişti, "Bana insan gibi davranan ilk erkek."

"Bilmeni istediğim şey seninle oturup konuşmanın ne büyük bir imtiyaz olduğudur."

Konuşmanın burasında açlık duygusu artık sancıya dö-

nüşmüş ve bütün vücudunu bir titreme almıştı. O lime lime olmuş deriden farksız kürkünü boynuna sımsıkı sarmaya çalışıyordu. Kollarındaki kıl dipleri duyduğu ürpertiden kabarmış, fiske fiske atmıştı ama gülümsemesinde öyle aykırı bir ifade vardı ki, içinde bulunduğu durum ile bu gülümsemedeki cesaret ve soğukkanlılık uyuşmuyordu. Onu gereğinden fazla bir dakika bile geciktirmek istemiyordum, ama benim çıkmak için hazır olmama karşın o konuşmaya devam ediyordu.

Bu içten gelen yenilmesi güç ve isterik bir sözcük tufanıydı (açlıkla bir ilgisinin olmamasına karşın), öyle ki, yiyeceğe ihtiyaç duymasına karşın bunu es geçeceğini ve yemek yeme şansından istifade edemeyeceğinden korkuyordum, konuşmaya kaptırıp gitmişti çünkü.

"Beni alan adam saf altın alır" ansızın hiddetle söylenmeye başlamıştı, ardından ellerini avuçları dışarı gelecek şekilde masanın üzerine koyarak onlara iyi bakmamı söylemiştim.

"İşte bak, hayatın insana neler yapabileceğini gör!" diye mırıldanıyordu.

Sıcak bir şekilde "Ama sen çok güzelsin" demiştim, "ellerine aldırmıyorum"

Ama Mara güzel olmadığında ısrar ederek ekliyordu.

"Ama bir zamanlar güzeldim, şimdi artık yorgunum, yıprandım, bütün bunlardan yakamı sıyırmak istiyorum. Paris! güzel görünüyor değil mi? Ama sana söyleyeceğim, burası bir lağım, heryerden lağım kokusu geliyor. Daima geçinmek için çalıştım... Bak! Yeniden ellerime bak! Ama burada insanın çalışmasına izin vermezler, insanın kanını emmek isterler. Ben Fransızım ama yurttaşlarımı sevmem, onlar taşlaşmış, kötülük dolu insanlardır ve bize karşı acımasızdırlar."

Uygun bir biçimde sözünü keserek akşam yemeğini hatırlatmıştım. Dışarı çıksaydık iyi olmaz mıydı?

Dalgın bir biçimde kabul etmişti ama hâlâ katı ve nasır tutmuş yurttaşlarına büyük bir kızgınlık duymaktaydı. Dışarı çıkma teklifimi kabul etmesine rağmen yerinden kıpırdamıyordu. Bunun yerine araştıran gözlerle terası gözden geçirmekteydi. Aniden ayağa kalkarak alçak bir sesle birşeyler söylemek için üzerime eğildiğinde ona ne olduğunu merak etmiştim. Kendisini birkaç dakika bekleyip bekleyemeyeceğimi soruyordu. Aceleyle açıkladığına göre sokağın yukarısındaki bir Cafede yaşlı bir bunakla randevusu vardı. Artık orada olduğunu zannetmiyordu ama sırf bu nedenden dolayı araştırmaya değerdi. Eğer hâlâ oradaysa bunun anlamı biraz mangır demekti. Düşüncesi bunakla işini şipşak bitirip mümkün olduğu kadar çabuk yanıma dönmekti. Benim için merak etmemesini söylerken şöyle diyordum:

"Kafana göre takıl ve o yaşlı akbabadan ne sökebilirsen

sök!", "Nasılsa benim yapacağım birşey yok!", "Burada oturup bekleyeceğim." "Benimle yemeğe çıkacağını unutma!"

Bulvardan süzülerek Cafeden içeri girişini gözlemiştim. Geri döneceğinden şüpheliydim. Zengin ve yaşlı bunak! Gülcyim de boşa gitmesin! Yanına koştuğu pezevengiydi ve herifi yatıştıracaktı. Pezevengi kadına sersem bir Amerikalı ile akşam yemeğine çıkmayı kabul etmekle ne büyük bir budalalık yaptığı konusunda fırça çekerken gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Ona bir sandviç ve bira alacak ve tekrar sokağa yollayacaktı. Eğer kadın itiraz ederse suratının ortasına okkalı bir tokat indirecekti.

Oysa, sanki şaşırtmak istercesine Mara on dakikadan kısa bir süre içinde geri dönmüştü. Hem hayalkırıklığına uğramış hem de uğramamış görünüyordu.

"Bir erkeğin sözünü tutması çok ender rastlanan bir şeydir" diye söyleniyordu.

"Şüphesiz ki Mr. Winchell hariç", "Mr. Winchell değişikti, verdiği sözü daima tutmuştu." "Ta ki Amerika'ya kadar."

Mr. Winchell'in sessizliği onu gerçekten de hayrete düşürerek allak bullak etmişti. Düzenli olarak yazmayı vaadetmiş ama gittiğinden beri üç aydan fazla geçmesine karşın ondan bir satır olsun gelmemişti. Adamın kartvizitini bulmak için çantasını karıştırmaktaydı... Belki de, ben kendi İngilizcem

ile onun için bir mektup yazsaydım bu bir cevap getirecekti. Görünüşe bakılırsa kartvizit başka yere konmuş veya kaybolmuştu. Ama onun New York'taki bir spor klubünde olduğunu hatırlıyordu, karısı da orada yaşıyordu. Bu esnada garson gelmiş ve Mara bir kahve daha söylemişti. Saat onbiri geçiyordu ve bu saatte kafasındaki gibi samimi, rahat ve pahalı olmayan bir restaurantı nerede bulabileceğimizi kendi kendime sorup duruyordum.

Sanki uzaktan seslenirmişçesine bana "Dinle!" diye seslendiğinde hâlâ şu Mr. Winchell'ı düşünüyordum, kaldığı şu spor klübü garip bir klüp olmalıydı.

"Dinle!", "Benim için çok para harcamanı istemiyorum. Umut ederim zengin değilsindir, senin paranı merak etmiyorum. Sadece seninle konuşmak bana iyi geliyor. Sana bir insan gibi davranıldığında neler hissedildiğini bilmiyorsundur." Ve konuşmayı yeniden kaptırıp gitmişti.

Costa Rica ve diğer yerlerden bahsediyordu, kendisini verdiği erkeklerden de, ama bunlar sorun değildi, çünkü onların hepsini sevmişti, hepsi de onu daima hatırlayacaklardı. Çünkü kendisini bir erkeğe verdiği zaman hem bedenini hem de ruhunu veriyormiş, neyse...

Tekrardan ellerine bakarak solgun ve bitik bir halde gülümsemiş ve lif lif olmuş kürkünü boynuna sımsıkı sarınıştı.

Anlattıklarının ne kadarının atmasyon olduğunun önemi yoktu, duygularının düzüst ve gerçek olduğunu biliyordum. Durumu onun için biraz daha kolay ve katlanılabilir yapmak için tepeden düşercesine de olsa, üstümde ne kadar para varsa kabul etmesini ve sonra birbirimize hoşçakal demeyi teklif etmiştim. Ona yapışmak ve bir akşam yemeği gibi ufak birşey için bana minnet duymasını istemiyordum.

Belki de yalnız kalmayı tercih edeceğini ima ediyordum, belki de kendi başına bir yerlere gitmeli, iyice içmeli ve için için ağlamalıydı. Bunları becerebildiğim kadarıyla, onu incitmeden ve incelikle ifade etmeme karşın gitmek için hâlâ parmağını bile kıpırdatmıyordu. İçinde büyük bir muharebe sürüyordu. Üşüdüğünü ve açlığını unutmuştu. Hiç şüphe yokki, beni hem vücudunu hem de ruhunu verdiği erkeklerle, sevdiği erkeklerle, söylediği gibi kendisini daima hatırlayan erkeklerle özdeşleştiriyordu.

Durum giderek daha hassas bir hal alıyordu. Öyle ki, ondan Fransızca konuşmasını dilemiştim, çünkü güzel ve sevecen şeyleri o garip Costa Rica İngilizcesine tercüme ederek sakatlamasına ve bozmasına gönlüm razı olmuyordu.

"Sana söylemem gerek" diye düşünmeden başlamıştı:

"Karşımda senden başka birisi olsaydı, çok daha önceden İngilizce konuşmayı kesmiştim, buna inan."

"İngilizce konuşmak aslında beni yorar, oysa şimdi hiç yorgunluk duymuyorum. Sanırım seni anlayan biriyle İngilizce konuşmak harikulade birşey. Bazan adamın tekiyle çıkarım benimle tek kelime konuşmaz, beni, yani Mara'yı tanımak istemez. Benim vücudumdan başka birşeye aldırdığı yoktur. Böyle bir adama ne verebilirim? Beni hissetsene biraz, ne kadar sıcağım bak... yanıyorum."

Taksiye binmiştik, Avenue Wagram'a giderken yönünü şaşırmış gibi görünüyordu. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sormuştu, sanki şehrin bilinmeyen ve uzak bir semtindeydik.

"Neden soruyorsun? Avenue Wagram'a yaklaşıyoruz" demiştim. "Senin neyin var?"

Etrafına şaşırmış gibi bakmaktaydı, sanki böyle bir caddeyi hiç duymamıştı. Ardından, yüzümdeki şaşırmış ifadeyi görünce yanıma yaklaşarak dudağımdan ısırmıştı. Isırışı bir hayvan gibi vahşiydi. Ona sımsıkı sarılarak dilimi ağzının derinliklerine daldırdım. Elim dizinin üzerindeydi, elbisesini kaldırarak elimi sıcacık etin üzerine kaydırdım. Ardından yeniden ısırmaya başlamıştı, önce dudaklarımdan, sonra boynumdan, sonra da kulak memelerimden. Aniden kendisini kucaklayan kollarımdan sıyrılarak söylenmeye başlamıştı:

"Aman Tanrım, biraz bekleyin, sizden çok rica ediyorum."

Bu şekilde giderken aklımda onu götürmeyi düşündüğüm yeri çoktan geçmiştik, öne eğilmiş ve şöföre geri dönmesini söylemiştim. Taksiden dışarı çıktığımızda şaşkın görünüyordu. Burası Marignan stilinde büyük bir kafeydi ve içeride orkestra çalıyordu. İçeri girmek için Mara'ya sürekli olarak dil dökmekteydim. Yemeğini ısmarlar ısmarlamaz özür dileyerek üstünü başını düzeltmek için aşağı inmişti. Geri döndüğü zaman ilk kez elbiselerinin ne kadar pejmürde olduklarının farkına varmıştım. Böylesine pırıl pırıl aydınlatılmış bir yere onu gelmesi için zorladığımdan dolayı üzüntü duymaktaydım. Ismarladığı dana pirzolasını beklerken çantasından uzun bir törpü çıkarmış ve tırnaklarına manikür yapmaya başlamıştı.

Tırnaklarının üzerine sürülmüş olan oje yer yer dökülmüştü ve parmaklarını olduğundan daha çirkin gösteriyordu. Tarağını da tırnak törpüsünün yanına koymuştu. Bir dilim ekmeğe tereyağı sürerek kendisine uzattığım zaman yüzü kızarmıştı. Çorbasını aceleyle içmiş ardından ekmeği kaparak başını önüne eğmiş, ekmekten büyük lokmalar koparark yemeğe başlamıştı. Sanki böylesine iştahla, kıtlıktan çıkmışçasına yerken görülmekten utanıyordu. Aniden başını kaldırarak gözlerimin içine bakmış, elimi elinin içine alarak alçak bir sesle, sanki sır verircesine:

"Dinle, Mara asla unutmaz!" demişti.

"Bu gece benimle nasıl konuştuğunu asla unutmayaca-

ğım, bana bin Frank vermiş olsaydın bunun yerini tutamazdı. Bak, henüz bunun hakkında konuşmadık ama --eğer benimle çıkmak istiyorsan... yani demek istiyorum ki..."

"Umarım bunun hakkında şimdi konuşmayız" demiştim, "Bu seninle çıkmak istemiyorum anlamına gelmiyor, fakat..."

"Anlıyorum" demişti fazla düşünmeksizin.

"Yaptığın bu güzel jesti mahvetmek istemiyorum, senin ne demek istediğini biliyorum, fakat ne zaman Mara'yı görmek istersen --çantasını el yordamıyla aramaya başlamıştı-- yani bana herhangi birşey vermen gerekmiyor. Beni yarın arayamaz mısın? Seni yarın gece benim yemeğe götürmeme ne dersin?"

Hâlâ çantasından bir kâğıt parçası arıyordu. Kâğıt peçetesinin bir köşesinden yırtarak uzatmıştım. Kör bir kurşunkalem ile koca koca harflerle karalayarak adını ve adresini yazmıştı.

Bu bir Polonya ismiydi. Sokağın adını ise hiç hatırlamıyordum. "St. Paul Mahallesinde* bir yerde" demişti. "Lütfen otele gelme" diye eklemişti. "Orada sadece geçici bir süre için kalıyorum."

* St. Paul: Bostil'den sonra gelen, Paris'in eski bir semti.

Sokağın ismine yeniden göz atmıştım. Oysa St. Paul Mahallesini iyi bilirdim. Sokağın ismine baktıkça Paris'in herhangi bir semtinde böyle bir sokağın olmadığına emin oluyordum. Mamafih insan bir şehirdeki sokak isimlerinin tümünü hatırlayamaz ki...

"Anladığım kadarıyla Polonyalısın, değil mi?"

"Hayır, ben Yahudiyim. Polonya'da doğmuş bir Yahudi, neyse, bu benim gerçek ismim değil."

Daha başka birşey söylememiştim, konu da başladığı gibi kapanmıştı. Yemek ilerledikçe karşı masadan bizimle ilgilenen bir adamın varlığı dikkatimi çekmişti. Bu, gazetesinin içine gömülmüş gibi görünen yaşını başını almış bir Fransızdı, arada bir gazetenin kenarından bakışlarının kayarak Mara'yı yakaladığını görüyordum. Şevkatli bir yüzü vardı ve hali vakti yerinde görünüyordu. Hissettiğim kadarıyla Mara adamı çoktan ölçüp biçip tartmış ve bir karara varmıştı. Birkaç dakika için ortadan kaybolursam ne yapacağını merak ediyordum. Böylece, kahvelerimizi söyledikten sonra özür dileyerek aşağıdaki tuvalete inmiştim. Geri döndüğüm zaman Mara'nın sigarasını gayet rahat ve sakin bir biçimde tellendirdiğini görmüştüm, işi bağlamışlardı. Adam ise o anda tam anlamıyla gazetesine gömülmüş görünüyordu. Sanki sessiz bir anlaşma yapılmıştı, adam, Mara benimle işini bitirinceye kadar bekleyecekti.

Garson yanımıza geldiğinde saati sormuştum. Saat hemen hemen birdi.

"Oo, çok geç olmuş, Mara benim gitmem gerek."

Elini elimin üzerine koyarak yüzüme herşeyi bilen bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Bu oyunu benimle oynamamalısın! Masadan neden ayrıldığını biliyorum, gerçekten de çok iyisin, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Lütfen kaçıp gitme, bu gerekli değil. Ona söyledim... Bak! seninle bir süre yürümeme izin ver. Ayrılmadan önce seninle birkaç kelime daha konuşmak istiyorum, tamam mı?"

Sessizlik içinde sokaktan aşağı doğru yürümüştük. Koluma sımsıkı sarılarak "Bana kızgın değilsin, değil mi?" diye sormuştu.

"Hayır Mara, kızgın değilim, tabii ki değilim."

Bir sessizlikten sonra yine sormuştu. "Sevdiğin birisi var mı?"

"Evet Mara, var!"

Yeniden sessizlik çökmüştü. Dokunaklı bir sessizlik için-

de birkaç sokak öteye yürümüştük, nispeten karanlık bir sokağa geldiğimizde, koluma daha sıkı sarılmış ve fısıldanmıştı.

"Bu tarafa gel!"

Beni karanlık sokağın derinliklerine sürüklemesine izin vermiştim. Sesi daha kısık ve boğuk bir hale geliyor ve sözcükler dışarı karmakarışık bir halde dökülüyorlardı. Şu anda söylediklerine ait hiçbir şey hatırlamıyorum, üstelik bu sözcük seli dudaklarından döküldüğü zaman kendisinin de ne söylediğini bildiğini zannetmiyorum.

Yıkıcı ve insanın üzerine abanan bir yazgıya karşı vahşice ve çılgıncasına bir konuşmaydı bu. Kim olursa olsun artık bir adı yoktu, sadece bir kadındı, incitilmiş, canına tak demiş, kırık, çarçsiz kanatlarını karanlıkta çırpan bir yaratık. Kimseye hitap etmiyordu, en azından bana hitap etmiyordu. Ne kendisiyle konuşuyordu ne de tanrıyla. O sadece kendine bir ses bulmuş ve anlaşılmaz sözler söyleyen bir yaraydı. Karanlıkta kabuğunu soyarak kendi etrafında utanma duymadan ve hakarete uğramadan istediği gibi kanayabilecceği bir uzay yaratan bir yaraydı. Geçen süre içinde sanki benim varoluşumun gerçekliğini tasdik etmek istercesine koluma sımsıkı yapışmıştı. Güçlü tırnaklarını etime batırıyordu. Sanki parmaklarının teması artık sözcüklerin taşımadığı anlamı bana ifade etmeyi sağlayacaktı. Bu anlamsız mırıltıdan oluşan kanamanın tam ortasında aniden durmuş ve;

"Beni kollarınla sar" diye yalvarmıştı,

"Öp beni, takside öptüğün gibi öp!"

O anda devasa ve ıssız bir malikhanenin giriş kapısının yakınında duruyorduk. Onu duvara doğru sürükleyerek çılgıncasına kucakladım. Dişlerinin yeniden kulak memeni fırçaladığını hissediyordum. Kollarıyla belime kilitlercesine sarılmıştı, beni bütün gücüyle kendisine çekiyor ve tutkuyla mırıldanıyordu.

"Mara sevmeyi çok iyi bilir, Mara senin için herşeyi yapar... Sevgilim bana sarıl, daha kuvvetli, daha kuvvetli sarıl!"

Giriş kapısının orada birbirimize kenetlenmiş bir haldeydik. İnliyor ve anlamsız sözcükler mırıldanıyorduk...

Oysa birisi hantal ve meşum ayak sesleriyle yaklaşıyordu. Tek kelime konuşmaksızın birbirimizden ayrıldık. Ona elimi sallayarak yürüdüm gittim. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra sokağın o mutlak sessizliğinden birşeyler sezinleyerek, geri döndüm. Ondan ayrıldığım yerde kımıldamaksızın duruyordu. Birkaç dakika birbirimizi karanlığı delerek görmeye çalıştık, ikimiz de hareketsizdik. Ardından, düşünmeden yapılan bir hareketle ona doğru koşturdum.

"Buraya bak Mara!" demiştim. "Onun artık orada olmadığını sanıyorum."

"Oh, orada olacak" diye monoton bir sesle cevaplamıştı.

"Dinle Mara" demiştim. "En iyisi bunu alman... sadece gerekirse... diyerek cebimdeki bütün parayı çıkarak avucuna sıkıştırmıştım. Sırtımı dönerek hızla yürümeye başlamış ve omuzlarımın üzerinden boğuk bir sesle "Hoşçakal" demiştim. Neyse ne, diye kendi kendime düşünüyordum ve adımlarımı biraz daha sıklaştırmıştım.

Ardından, arkamdan birinin koştuğunu duymuştum. Arkamı döndüğümde nefesi kesilmiş bir halde kollarıma atılmıştı. Yine kollarını boynuma dolamış ve birtakım mübalağalı sözcüklerle teşekkür ediyordu. Birden vücudunun aşağı doğru kaydığını hissetmiştim. Dizlerinin üzerine çökmeye çalışıyordu. Şiddetli bir şekilde onu yukarı çekerek kendimden hafifçe uzakta belinden kavramıştım.

"İsa aşkına senin neyin var?" diye sormuştum.

"Sana gerçekten hiçkimse bir insana davranması gerektiği biçimde davranmadı mı? Söyle!"

Bunu biraz kızgınlıkla haykırmıştım.

Keşke bunu söylemeseydim de dilimi ısırsaydım. Karanlık sokağın ortasında durmuş, başını önüne eğmiş ve ellerini yüzüne kapatmış, yürek paralayan hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Tepeden tırnağa sarsılarak titriyordu. Kollarımı ona dolayarak kucaklamak istiyordum, onu rahatlatacak birşey söylemek istiyordum, ama elimden birşey gelmiyordu. Sanki felç olmuştum. Aniden ürkütülmüş bir at gibi fırlamıştım. Daha hızlı, giderek daha hızlı yürüyordum, hıçkırıkları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu... Böyle devam etmiştim. Hızlı ve giderek daha hızlı, çılgın bir antilop gibi, ta ki ışıkların etrafı parıltıya boğduğu yere kadar.

"Üzerinde kırmızı benekli bir İsviçre elbisesi kolunun altında oklu kirpi şeklinde çantası olan bir kız on dakika içinde falanca sokağın köşesinde olacak...

Carl'ın bu sözleri beynimin girinti ve çıkıntılarında tekrarlanıp duruyordu. Yukarı bakmıştım, ay vardı. Gümüşi değil civa rengindeydi. Donmuş bir yağ denizinin içinde yüzüyordu. Dönerek, dönerek ve yine dönerek sanki kandan yapılmış devasa ve ürkütücü halkalar benzeri. Kaskatı kesilmiştim. Tirtir titredim. Ve ardından, aniden önceden uyarmaksızın, sanki yüreğimden gelen büyük bir kan damlasıymışçasına içimden ürkütücü bir hıçkırık kopmuştu. Artık katıla katıla bir çocuk gibi ağlıyordum.

Birkaç gün sonra Yahudi Mahallesinde geziniyordum. Ne St. Paul Mahallesinde ne de Paris'te bana söylediği sokak

yoktu. Telefon rehberine baş vurarak verdiği otel ismini de araştırdım. Bu isimde pek çok otel olmasına karşın St. Paul Mahallesinde bir tane bile yoktu. Şaşırmamıştım, ama aklım karışmıştı. Aslında dürüst olmak gerekirse onu o karanlık sokakta bırakıp kaçtıktan sonra pek az düşünmüştüm. Tabii hiç şüphesiz olan biteni Carl'a anlatmıştım. Hikayeyi duyduktan sonra bana karın ağrısı veren iki husus olduğunu belirtmişti:

"Sanırım sana kimi hatırlattığını biliyorsundur?"

"Hayır" dediğim zaman gülmüş. "Yeniden düşün" demişti, "Yeniden düşünürsen hatırlayacaksın."

İkinci husus ise Carl'ın tipik numaralarından biriydi. Ve soytarılığa şöyle başlamıştı:

"Senin birisiyle tanışacağını biliyordum, evden ayrıldığında uyumuyordum, sadece uyur gibi yapıyordum. Eğer sana neler olacağını söylemiş olsaydım, sadece benim yanıldığımı kanıtlamak için başka bir yöne doğru yürüyecektin...

Yahudi Mahallesine gittiğimde bir Cumartesi öğleden sonrasıydı. Hâlâ Paris'in en güzel yerlerinden biri olarak kabul ettiğim Place des Vosges'e* gitmek için sokağa çıkmıştım. Ama günlerden Cumartesi olması dolayısıyla meydan

* Place des Vosges: St. Paul Mahallesindeki Paris'in en eski meydanlarından biri. Victor Hugo'nun evi de buradadır

silme çocuk doluydu. Aslında Place des Vosges mutlak bir biçimde sükunet hissetiğiniz ve yalnızlığın tadını çıkarmaya istekli olduğunuz gecelerde gidilebilecek bir yerdir. Bu meydan kesinlikle bir oyun sahası değildir, burası anıların mekanıdır. İnsanın gücünü toplayabileceği bir şifa yurdu, bir sükunet cennetidir.

Fauborg St. Antonic'ye götüren kemerli yoldan yürürken Carl'ın söyledikleri gelmişti aklıma. Ve işte o anda Mara'nın bana kimi hatırlattığını bulmuştum. Bu Christine olarak tanıdığım Mara St. Louis'ti. Buraya tren istasyonuna gitmeden önce bir arabayla uğramıştık. Kopenhang'a gidecekti ve ben onu bir daha asla göremeyecektim. Place des Vosges'u ziyaret etmek onun fikriydi. Buraya yalnız gece yürüyüşlerinde sık sık geldiğimi bildiğinden çocukken oyun oynadığı bu güzelim meydanda benimle son kucaklaşmasını sanki vasiyetle bırakılan değerli bir mücevher gibi yüreğimde bırakmak istiyordu. Bu meydanın, çocukluğu ile olan ilgisinden daha önce hiç sözetmemişti. Oysa daima Ile-St. Louis'ten konuşurduk, doğduğu eve sık sık gitmiştik, bir toplantıdan dönerken sık sık o dar adacıktan yürüyerek geçer, bir çocukken eşiğine oturduğu pencereye şöyle bir bakmak için bir süre o eski evin önünde soluklanırdık.

Trenin kalkmasına kadar öldürecek çok zamanımız olduğu için arabayı savmış ve eski kemerli yolun kenarındaki kaldırıma oturmuştuk. Havadaki neşeden yayılan o alışılmadık atmosfer bu çok özel gecedeki kasveti dağıtmış, ona bas-

kın çıkmıştı. İnsanlar şarkı söylüyor, çocuklar masaların etrafında dans ediyor, ellerini çırpıyor, sandalyelere takılarak tökezliyor, yere düşseler de yerden güler yüzle kalkıyorlardı. Christine benim için şarkı söylemeye başlamıştı. Bu çocukluğunda öğrendiği küçük bir şarkıydı. Etraftakiler de şarkıyı hatırlayıp katılmışlardı. Hep bir ağızdan şarkı söyleniyordu. Christine hiçbir zaman böylesine güzel görünmemişti. Biraz sonra trene binerek sonsuza kadar hayatımdan çıkacağına inanmak çok zordu. Place des Vosges'den ayrılırken öylesine neşeliydik ki, görenler bizi balayına çıkmış sanırlardı. Yahudi Mahallesinde Rue des Rosiers'te sinagogun yanındaki Ringa balığı ve salatalık turşusu satılan dükkana girmiştim. Genellikle beni selamlayan tombulca ve gül yanaklı tezgahtar kız orada yoktu. Christine ile beraber olduğumuz bir gün tombulca ve gül yanaklı kız bize hemen evlenmemizi, yoksa pişman olacağımızı söylemişti.

Gülerek "O zaten evli" demiştim.

"Fakat seninle değil ha?"

"Birlikte mutlu olacağınızı sanıyor musunuz?"

"Birlikte olmadıkça asla mutlu olamayacaksınız. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Birbiriniz için bir anlamınız var. Ne olursa olsun birbirinizden ayrılmamalısınız."

Bu garip dialogu ve Christine'ye ne olduğunu düşünerek

etrafı dolaşıyordum. Ardından o karanlık sokakta hıçkırarak ağlayan Mara'yı düşündüm. Bir an için aklıma rahatsız edici ve çılgınca bir düşünce gelmişti --belki de ben çılgın gibi koşarak Mara'dan kaçarken Christine de kasvetli bir otel odasında uykusunda hıçkırarak ağlıyordu-- Evet, zaman zaman onun kocasından ayrıldığına ve oradan oraya yalnız başına seyahat ettiğine dair rivayetler kulağıma ulaşıyordu. Ama bana bir satır bile yazmamıştı. Onun için ayrılışımız nihai bir ayrılıştı. Çünkü "Sonsuza dek" demişti. Yürürken gecenin karanlığında hâlâ onu düşünüyordum. Ile-St. Louis'teki eski evin önünde durduğum zaman pencereye bakmıştım, onun beni "Sonsuza dek" terk etmesi inanılmaz gibi görünüyordu, hem aklımla hem de yüreğimle inanamıyordum.

Tombul ve gül yanaklı kızın tavsiyesine uyarak evlenmeliydik oysa. Bu insana acı veren hüzünlü bir gerçekti. Eğer onun nerede olduğunu bir sezinleyebilseydim trene atladığım gibi ona koşacaktım, bir saniye bile kaybetmeden.

O karanlık sokaktaki hıçkırıklar kulaklarımda çınlıyordu. Şu anda, içinde bulunduğumuz anda Christine'nin de ağlayıp ağlamadığını nasıl bilebilirdim?

Peki saat kaçtı? Şu anda gecenin çoktan bastırdığı veya şafağın söktüğü garip şehirleri düşünmeye başlamıştım. Yalnız ve Allah'ın yüz üstü bıraktığı yerleri. Öyle ki, oralarda mahrum, aç açık bırakılmış ve terkedilmiş kadınlar şu anda kederden gözyaşı döküyorlar belki?

Not defterimi çıkararak, saati, tarihi ve yeri kaydetmiştim. Ya Mara, şimdi o neredeydi acaba? O da hayatımdan "sonsuza dek" çıkmıştı. Birilerinin insanın hayatına bir iki dakika için girip "sonsuza dek" çıkmaları ne tuhaftır. Lakin bu tür karşılaşmalarda kesinlikle rastlantısal bir şey yoktur. Belki de Mara Christine'yi tekrardan buluncaya kadar asla mutlu olamayacağımı hatırlatmak için gönderilmişti.

Bir hafta sonra, bir Hindu dansçının evinde Kopenhag'dan yeni gelmiş olağanüstü güzellikteki bir Danimarkalı kız ile tanıştırılmıştım. Kesinlikle "benim tipim" değildi, ama büyüleyici bir güzelliğe sahipti, bu inkar edilemez. Sanki mitolojik bir İskandinav figürü hayatımıza girmiş bir odadan diğerine salınarak geziniyordu.

Tabii, doğallıkla herkes ona kur yapıyordu. Gözlerimin sürekli onu izlemesine rağmen açıkça dikkat etmiyordum. Ta ki içki servisi yapılan küçük odaya girinceye kadar. O andan itibaren Hindu dansçının haricinde herkes ölçüyü kaçırmıştı. Danimarkalı güzel elinde bir kadehle duvara yaslanmıştı ve üzerindeki o kayıtsızlığı kalmamıştı. Üzerinde örselenmek, kirletilmek için bekleyen birinin havası vardı. Yanına yaklaşırken tahrik edici bir gülümsemeyle:

"Siz şu korkunç kitapları yazan adamsınız, değil mi?" diye sormuştu. Bense cevap verme zahmetine katlanmamıştım. Kadehimi yere koyarak onun üzerine kapanmış, onu körlemesine tutkuyla ve vahşicesine öpmeye başlamıştım.

Beni şiddetle iterek kendisini saran kollarımdan kurtulmuştu. Kızgın değildi, tersine benden yeni bir atak bekliyordu.

"Burada değil" diyerek beni yüksek bir sesle ikaz etmişti. Hindu kız dans etmeye başlamıştı ve konuklar nezaketle odadaki yerlerini almışlardı. Adı çıka çıka Christine çıkan Danimarkalı kız bir sandviç hazırlama bahanesiyle beni mutfağa götürmüştü.

"Biliyorsun, ben evli bir kadınım" demişti, hemen ardından-mutfakta yalnız kalmıştık.

"Evet iki tane çocuğum var, iki tane güzel çocuk, çocuklardan hoşlanır mısın?"

"Senden hoşlanıyorum" diyerek onu yeniden kucaklamış ve büyük bir açlıkla öpmeye başlamıştım.

"Eğer serbest olsaydım benimle evlenirmiydin?" diye sormuştu. Bu soru hiçbir hazırlığa veya üvertüre gerek duyulmaksızın damdan düşercesine sorulmuştu.

Öylesine şaşırmıştım ki, bu durumda bir erkeğin söyleyebileceği yegane şeyi söylemiştim. "Evet" demiştim. "Evet" diye tekrar etmiştim.

"Seninle yarın evlenirim... Hatta istersen şimdi evlenirim.

Bu kadar accleci olma" diye espri yapmıştı. "Senin sözüne güveniyorum."

Bu cümle öylesine samimiyetle söylenmişti ki, bir an ciddileşmiştim, sanki bir yanıma felç inmişti, korkuyordum... Dehşete düştüğümü görerek "Oh demişti, senden benimle hemen evlenmeni isteyecek değilim."

"Sadece senin evlenen tiplerden olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Kocam öldü, bir yılı aşkın bir süredir dulum." Bu sözler beni yeniden şehvet düşkünü yapmaya yetmişti. Acaba Paris'e neden gelmişti? Tabii ki gönlünü eğlendirmeye. Onun cazibesi içinde iki kutbun, iffet ve şehvetin üstünlüğü ele geçirmek için savaştıkları kuzeyli kadının o tipik soğuk ve ayartıcı cazibesiydi. Benimle sevişme üzerine konuşmak istediğini biliyordum. Ne istiyorsan söyle, ne istiyorsan yap, ama sevginin dilini kullan --yani cinselliğin çirkin ve çıplak gerçeğini saklamak için gözkamaştıran, romantik ve duyusal sözcükler bul!

Elimi dosdoğru ve dürüstçe kutusunun üzerine koymuştum, elbisesinin altından bir humus gibi dumanları tütüyordu.

"Christine, bu ne kadar harikulâde bir isim, yalnızca senin gibi bir kadının bu kadar romantik bir ismi olabilirdi. İsmin bana buzlu fiyordları, eriyen karla saçaklanmış çam ağaçlarını düşündürüyor. Eğer bir ağaç olsaydın seni kökle-

rinden çekip çıkarır gövdenin üzerine adımın baş harflerini kazırdım. diye saçmasapan gevezelik ederken onu sımsıkı sarmış, parmaklarımla tutkallı aralığını karıştırmaktaydım.

Eğer ev sahibemiz parazit yapıp keyfimizi bozmasaydı mutfaktaki bu halimizin nereye kadar devam edeceğini bilmiyordum. Laf aramızda ev sahibemiz de şehvet düşkünü bir orospuydu. Aynı zamanda her ikisini de idare etmek zorundaydım. Sonunda nezaket kurallarından dolayı Hindu kızın gösterisini seyretmek üzere büyük odaya geri dönmüştük. Diğer konukların biraz gerisinde karanlık bir köşede duruyorduk. Kolumu Christine'ye dolamıştım, serbest kalan elimle ise orasıyla ne yapılabilirsem yapıyordum.

Parti birden bire sona ermişti, çünkü sarhoş iki Amerikalı yumruk yumruğa dövüşmeye başlamıştı. Bu kargaşa içinde Christine onu partiye getiren solgun benizli bir kont ile evden ayrılmıştı. Allahtan ayrılmadan önce adresini almıştım.

Eve döndüğüm zaman olan biteni hararetli bir şekilde hikaye etmiştim. Carl heyecanlanmış kuş gibi cıvıldamaya başlamıştı. Onu akşam yemeğine davet etmeliydik. --bir an önce davet etmeliydik, sıcağı sıcağına--

Medrano sirkinde tanıştığı kız arkadaşını da --yeni gözdesi-- davet edecekti. Söylediğine göre kız akrobattı. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştım, ama sırıtarak bunun mükemmel olacağını söylemiştim.

Sonunda beklenen gece gelip çatmıştı. Akşam yemeğini Carl hazırlamış ve her zaman olduğu gibi en pahalı şarapları satın almıştı.

Önce akrobat gelmişti. Açıkgöz, zeki, canlı bir kızdı. Bukleli kıvrım kıvrım saçından ve cana yakın mini mini havasından dolayı birazcık Pomeranya köpeğini andırıyordu. İlk görüşte düzüşen şu kaygısız ve neşeli tiplerden biriydi. Carl'a gelince her zaman yeni birisini bulduğu anlardaki çılgınlıkları yaşamıyordu. Ama marazi ve somurtkan Eliane'nin boşluğunu dolduracak birisini bulduğu için tamamıyla rahatlamış görünüyordu.

"Sence nasıl?" diye sormuştu, "İşe yarar değil mi? Pek de fena değil ha, ne diyorsun?"

Sonradan aklına gelmişti.

"Ha, bu arada aklımdayken, Eliane sana kafayı takmış gibi görünüyor. Neden bir ziyaretine gitmiyorsun? Bu işi gayet iyi bilir, bunun için kefil olabilirim. Üstelik bir takım bağlamalarla ve uvertürlerle zaman da kaybetmezsin, sadece kulağına birkaç tatlı söz fısılda ve hemen üzerine çık... Seni temin ederim orası emme basma tulumba gibi çalışıyor..." Bu sözlerin ardından akrobat arkadaşı Corinne'yi sohbetimize katılması için yanımıza çağırmıştı.

"Şöyle bir dön bakalım" demişti, "Poponu arkadaşıma

göstermek istiyorum" malını öven bir esnaf havasında elini poponun üzerinde gezidiriyordu.

"Şunu bir hisset Joey" diyordu. "Kadife gibi değil mi?" Önerisini izleyerek tam elimi uzatmak üzereydim ki, kapı çalınmıştı.

Açmak için kapının sağırten Carl "Bu senin kılıfın olmalı" diye söyleniyordu.

Christine'nin kapının eşiğinde görünmesiyle bir nağra atan Carl, kolunu kızın beline dolayarak içeri çekmişti.

"Yahu bu kız harikulade, harikulade!" diye bağırarak hayretini ifade ediyordu.

"Bu kadar güzel olduğunu bana neden söylemedin?"

Bir an için duyduğu hayranlıktan aklını kaçıracağını sanmıştım. Odanın ortasında dört dönerek dansediyor ve çocuklar gibi ellerini çırpıyordu.

"Oh Joey, Joey!"

Derken kafasındaki beklentilerden olacak sanki ağzı sulanıyordu.

"Bu kız olağanüstü, bu kız şimdiye kadar bulduğun en iyi bal kutusu!"

"Christine ise "bal kutusu" sözcüğünü yakalamış ve "Bu ne demek?" diye sormuştu.

Kızın ellerini bir vecit hali içinde tutmuş olan Carl "Bunun anlamı senin çok güzel, büyüleyici ve göz kamaştırıcı olduğundur" diye mırıldanıyordu. Gözleri bir köpek enceğinin gözleri gibi buğuluydu.

Christine'nin İngilizcesi hemen hemen İlkokul İngilizcesiydi, Corinne ise ondan daha az biliyordu. Bundan dolayı Fransızca konuşuyorduk.

İştahımız açılsın diye Alsatian şarabı içiyorduk ve birisi pikaba bir plak koymuştu. Bunun üzerine Carl yüksek ve içe işleyen bir sesle şarkı söylemeye başlamıştı.

Suratı pancar gibi kızarmış, dudakları nemlenmiş, gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Arada bir Corinne'nin yanına gidiyor ve onu da unutmadığını göstermek için ıslak ıslak şap diye öpüyordu.

Fakat söylediğ herşey Christine'e yönelikti ve ona hitap ediyordu.

"Christine" diyordu, onun kollarını okşarken, bir kedi gibi miyavlıyordu sanki.

"Christine! bu ne kadar büyülü bir isim!"

(Aslında bu isimden nefret ederdi, bunun çok aptalca bir isim olduğunu her fırsatta söyler, bu ismin bir ineğe veya ayağı şişmiş bir ata uyan bir isim olduğun yinelerdi.)

Gözlerini yuvalarında fıldır fıldır çevirerek:

"Bırakın bir düşünceyim hele!" diyordu, sanki en uygun metaforu yakalamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu ayışığında banyo yapan ince-kırılgın bir dantel sanki, hayır, hayır! ayışığı değil, alacakaranlık. Her neyse, yani kırılgın, ince, zarif, senin ruhun gibi... Birisi bana bir kadeh daha şarap versin! Bundan daha iyi bir hayal yaratabilirim.

Christine ise, o gerçekçi ve ayağını yeryüzüne basan tavrı içinde bu gösteriyi keserek yemeğin ne zaman hazır olacağını sormuştu.

O an Carl sanki bir elektrik şokuna tutulmuştu.

"Senin gibi harikulade bir yaratık böyle bir anda yemeği nasıl düşünebilir?"

Fakat Corinne'de iyice acıkmıştı. Masanın başına oturduğumuzda Carl'ın suratı hâlâ pancar gibi kırmızıydı.

Buğulu bakışlarını birinden ötekine çeviriyordu, sanki ilk önce hangisini yalacağına karar veremiyordu.

Ama şurası kesin ki, onların ikisini de tepeden tırnağa yalayacak bir ruh hali içindeydi. Birkaç lokma birşey atıştırdıktan sonra önce Corinne'ye sulanmış ardından da bir doz kedi nanesi yutmuşcasına Christine'ye sokulmuş ve onun üzerinde çalışmaya başlamıştı. Etki memnun ediciydi ama onları biraz şaşırtmıştı. Gecenin nasıl sonuçlanacağını merak ediyor olmalıydılar.

Geçen süre içinde Christine'ye dokunmamıştım. Onun davranışlarını gözlemek daha çok merakımı çekiyordu. --konuşması, gülüşü, yemesi, içmesi... Sanki limonata içermişcesine yuvarlıyorduk kadehleri. Carl da kadehleri durmadan doldurmaya devam ediyordu.

Sanırım Christine biraz çekingen davranıyordu, ama şarap etkisini göstermekte pek gecikmemişti.

Bacağımın üzerinde dolaşan elini biraz önce oraya koymuştu. Bende elini tutmuş bacaklarımın arasına, oraya koymuştum. Elini hemen geri çekmişti, sanki ürkmüştü.

Carl ise onu Kopenhag, çocukları ve evlilik hayatı (kocasının ölmüş olduğunu tamamen unutmuştu) hakkında sorularla taciz etmeye başlamıştı. Aniden ve hiç yoktan:

"Dinle küçüğüm" demişti. "Bilmek istediğim birşey var, kocan olacak o adam seni arada bir kaşıyor mu?"

Christine kıpkırmızı olmuştu. Carl'ın gözlerinin içine dimdik bakarak sertçe yanıtlamıştı.

"Benim kocam öldü."

Herhangi birisi olsaydı mahçubiyetten yerin dibine geçerdi. Ama Carl değil.

Gayet doğal bir ifadeyle ayağa kalkmış, yüzünden iyi huylu bir ifadeyle Christine'ye doğru yürümüş ve alnından sade bir ifadeyle öpmüştü.

"Seni seviyorum.

Yerine oturmuştu, bir dakika sonra ise ıspanaktan ve çiğ halinde ne kadar lezzetli olduğundan bahsediyordu.

Kuzeyli insanlar hakkında hiç anlayamadığım birşey vardır. Şimdiye kadar, erkek veya kadın olsun, kanının kaynadığı bir insana rastlamamışımdır. Bunu söylerken Christi-

nc'nin varlığının kasvetli bir atmosfer yarattığını kastetmiyorum.

Tam tersine, gecemiz iyi yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır işliyordu. Yemek sona ermişti. Carl akrobat ile divanın üzerine geçmişti. Ben de Christine ile birlikte yan odadaki kilimin üzerine uzanmıştım. Başlangıçta ufak çapta bir mücadeleden sonra olayı istediğim yere getirmiştim. Bacaklarını açtırmayı başarıp bal kutusuna ulaştığım zaman o da benimkine zevkle sarılmıştı. Ama birkaç küçük kasılmadan sonra ağlamaya başlamasın mı!

İtirafına göre gözyaşlarını vefat etmiş kocası için dökü-yordu... Yani işini bitirememiştim.

"Bu şimdi mi aklına geldi?" diyerek paylamak istiyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum, bu belki de dünyadan ayrılmış bir kocaya karşı duyulan bir saygıdan kaynaklanıyordu.

"Burada beni senin yanında, döşemenin üzerinde yatarken görebilseydi acaba benim hakkımda neler düşünürdü?" dediği zaman hayretten gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bu bana öylesine komik gelmişti ki onu dizime yatırıp, kıçına şaplak atarak döğmek istiyordum. İşte o anda kötülük dolu bir istek yavaş yavaş iliklerime işlemeye başlamıştı. Ona öylesine bir şey yapmak istiyordum ki gerçek anlamda bir utanç ve vicdan azabına değsindi.

Biraz sonra Carl'ın kalkarak banyoya gittiğini duymuştum. Ona seslenerek birşeyler içmek için bize katılmasını söylemiştim.

"Bir dakika bekle" demişti. "Bu orospu bıçak yemiş domuz gibi kanıyor" Banyodan çıktıktan sonra İngilizce olarak şansını Christine ile denemesini söylemiş ve özür dileyip kilimin üzerinden kalkmış, banyoya gitmiştim. Geri döndüğüm zaman gördüğüm manzara şuydu:

Christine bir sigara yakmış ve hâlâ döşemenin üzerine uzanmış haldeydi. Carl ise yanına uzanmış nazik bir biçimde onun kilitlenmiş bacaklarını açmaya uğraşıyordu.

Soğuk nevale orada öyle bir salatalık gibi uzanmış, bacaklarını kilitlemiş ve yüzünde bomboş bir ifade ile yatmaktaydı.

Kadehime biraz içki doldurarak Corinne ile sohbet etmek için yan odaya geçmiştim. O da dudaklarında bir sigara ile sırt üstü uzanmıştı ve sanırım karşısına çıkacak herhangi birisi ile yeni bir müsabakaya hazırdı. Yanına oturarak hızlı hızlı ve uzunca bir süre gevezelik etmiştim, Carl işini bitirsin diye ona zaman kazandırmak istiyordum.

Tam da işlerin yolunda gitmekte olduğunu düşünürken aniden odaya Christine girmişti. Karanlıkta divanın yanında tökezleyince onu yakalamış ve divanda Corinne'nin yanına

yatırmıştım... Hemen ardından Carl'da içeri girmiş ve kendini divanın üzerine atmıştı. Herkes suskundu. Divan üzerinde herkes kıpır kıpırdı, herkes kendisine rahat bir yer bulmaya çalışıyordu.

Karanlık içinde ellerimle etrafımı yoklarken elim çıplak bir memeye değmişti. Yuvarlak ve taş gibi sertti. Meme başı şişkin ve insanı yoldan çıkarıcıydı. Hemen yapışmış ve ağzımı üstüne kapatmıştım. Hatırladığım kadarıyla bu Christine'nin parfümüydü. Başımı yukarı uzatarak dudaklarımla dudaklarını yakalamaya çalışırken bir elin ön düğmelerimi açarak içeri kaydığını hissetmiştim. Dilimi Christine'nin ağzının içine kaydırırken Corinne'nin makinemi rahatça dışarı çıkarabilmesi için hafifçe yana kaymıştım. Bir an sonra Corinne'nin sıcak nefesini onun üstünde hissettiğimde Christine de ufak ufak ısırıklarla beni kemirmekteydi. Böylece büyük bir tutkuyla sarılarak ben de onun dudaklarını, dilini ve boynunu küçük ısırıklarla yemeye başlamıştım. Christine sanki daha önce hiç yaşamadığı bir tutkular denizine yüzüyordu. Ağzından acaip iniltiler ve hırıltılar çıkarken vücudu da istem dışı, kasılmalarla dolu devinimler yapıyordu. Boynuma doladığı kollarıyla beni bir mengene gibi sıkarken sanki dili kanla şişmiş gibi kalınlaşmış ve büyümüştü.

Bu sırada makinemi Corinne'nin bir dökme demir fırınından farksız ağzından kurtarmaya çalışıyordum ama boşunaydı. Hafifçe, kıpır kıpır oynatarak onu dışarıya çıkarmaya çalışıyordum ama onu dişleriyle bir balığı tutarmışçasına

tutmaktaydı.

Bu esnada Christine'nin vücudu daha şiddetli seğirmeye başlamıştı, sanki büyük bir orgazmın kapı eşiğindeydi. Onu kavramış olan kolumu gevşeterek elimi vücudundan daha aşağılara kaydırdım. Tam belinin altında sert birşeye değmiştim. Kıllarla kaplıydı.

Carl kafasını geriye çekerek "Hey o benim" diye seslenmişti. Bunun üzerine Christine beni Corinne'den çekerek uzaklaştırmaya çalışmıştı ama Corinne'nin beni bırakmaya pek niyeti yoktu. Carl Corinne'nin yanına uzanmış olan Christine'nin üzerine iyice abanmıştı. Öylesine bir pozisyonda uzanmıştım ki, Carl dürtüp bellerken ben de Christine'nin poposunu gıdıklayarak memnun edebiliyordum. Anlamsız konuşmalarından, inlemelerinden ve kıvranmalarından çıkardığım sonuca göre kuzeyli güzelimiz yavaş yavaş aklını kaçırıyordu...

Aniden son durağa gelmiştik. Christine hemen yataktan dışarı atlayarak banyoya koşturmuştu. Yatakta kalan üçümüz bir iki dakika sessizlik içinde kalmıştık. Ardından, üçümüzde aynı hassas noktaya dokunulmuşçasına bir kahkaha tufanına tutulmuştuk. Carl'ın kahkahaları ise hepimizi bastırıyordu. --yani onun hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen çılgın kahkahalarından biriydi-- Banyonun kapısı aniden açıldığında üçümüz hâlâ gülüyorduk. Kapı eşiğinde duran Christine banyo ışığının aydınlığına bürünmüştü, yüzü alev alev yanı-

yordu. Hiddetli bir biçimde çamaşırlarının nerede olduğunu sormuştu.

"Hepiniz iğrençsiniz" diye feryat ediyordu, "Bırakın da bir an önce gideyim!"

Carl onun kargaşa içindeki duygularını yatıştırmak için birşeyler yapmak istiyordu, bense:

"Eğer istiyorsa bırak gitsin! Onun çamaşırlarını bulmak için parmağımı bile kıpırdatmam!" diye kestirip atmıştım.

Carl'ın alçak sesle birşeyler söylediğini duyuyordum... Ardından Christine'nin hiddetli sesi duyulmuştu:

"Beni rahat bırak! Sen pis bir domuzsun!"

Ardından kapı açılıp gürültüyle kapanmış ve Christine gitmişti.

"İşte zatialinizin İskandinav güzelliği" deyip susmuştum. "Yah, Yah" diyerek homurdanmıştı Carl. Başı önüne eğik, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken "Çok kötü", "Çok kötü" diye söyleniyordu.

"Kötü olan ne?" diye çıkışmıştım. "Aptal olma! Ona hayatının anını yaşattık."

Deli deli kıkırdamaya başlamıştı. "Ya belsoğukluğu varsa?" diye mırıldanmış ve banyoya koşmuştu. Orada gürültüyle gargara yaptığını duymuştum.

"Ağzındaki lavaboya püskürtürken;

"Dinle Joey!" diye seslenmişti.

"Ne diyorsun, acaba onu bu kadar ne kızdırdı?"

"Acaba çok yüksek sesle güldüğümüzden dolayı mı?"

"Onların hepsi öyledir" demişti Corinne... "Ne olacak namus işte!"

"Karnım acıktı" demişti Carl. "Hadi oturup bir öğün daha yiyelim." "Belki fikrini değiştirip geri döner."

Kendi kendine birşeyler mırıldanmış ve sanki sonuç çıkarırcasına;

"Her neyse, hiçbir anlamı yok" diye mırıldanmıştı.

"Yazar olarak özel bir kişiyim,
salt yaşantımı yazmaya karar verdim
ve bu kararımdan hiç ayrılmadım.
Yaşantımı hem daha kolay
hem de daha gerçek olduğu için yazdım.
Çünkü yaşantım
hayal edebileceğim herşeyden
daha gerçek ve benim
açımdan önemli olduğu için,
hayal ürünü kişiler ve olaylar
aramaya gerek duymadım."

